

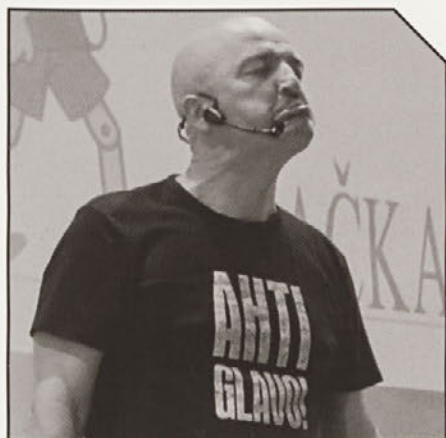
N A J B O L J Š I Č A S O P I S = N A J Č A

N n A a J j Č č A a

NAJČA, glasilo Osnovne šole Grm, Novo mesto
Letnik XXIX, junij 2019, št. 1, 2

fotografija: Janja Avsec, B. a

Intervju: Primož Suhodolčan

str. 19

Intervju: Mirko Vasle

str. 36

IZ VSEBINE

Muzikal Svoboda	3
Intervju: Nina Kranjec	17
Osebnostne izkaznice	22
Miss & Mister	29
Potopisi	30
9. razredi se poslavljajo	42
Terapije s psom	55
Mala Najča	63

Živjo!

Moj prvi uvodnik :) Ufff, sploh ne vem, kaj naj napišem ... Naša šola je uspešno izdala že kar 00 glasil Najča, kar pomeni, da je bilo že 00 urednikov, vsak je napisal uvodnik, tako da imamo 00 število uvodnikov, jaz pa se na vse pretege trudim biti izvirna in edinstvena, ampak mi ne gre, zato bomo hitro prešli k bistvu:).

Z letošnjo super ekipo novinarjev Najče in našo nadvse prijazno mentorico Jerico Eržek smo se enotno strinjali, da smo ob šolskih in izvenšolskih dejavnostih pogosto v stresu. Mislim, da je redko kdo takšen, da se mu uspe uspešno izogniti stresu. Zahvaljujejo pa se Karmen Kržan, ki nam je predlagala tokratno temo Najče – kako se izogniti stresu in poskrbeti za duševno zdravje. Upam, da se boste med temi počitnicami nadvse zabavali in odmislili šolo te vse stresne zadeve za

vsaj tista dva težko zaslužena meseca odmora.

Ta Najča je namenjena vsem, ki se na stresne trenutke ne znamo pravilno odzvati ali si pa želimo preživeti čim bolj brez stresa.

Ko boste listali strani, boste lahko zasledili različne nasvete, nekaj resnih, nekaj zabavnih, preberete lahko horoskop, anekdote, glasbeno lestvico pa pritožno in pohvalno knjigo ter ostale drobnarije. Poleg že tradicionalnih rubrik, kot so Pogumno pero, Knjižni kotiček, Zabavne strani in še kaj, smo Najčo zapolnili še z raznimi intervjuji, anketami med učenci in učitelji, zabavnimi recepti ...

Upam, da boste uživali v branju tako, kot smo mi uživali ob pripravljanju in sestavljanju.

Lepe počitnice in uspešen zaključek leta!

Pot svobode je pot ljubezni

| Tomaž Koncilija, avtor |

Grmski teater ima že dolgo brado ... tako dolgo, da se danes le še redki učitelji spominjajo gledališko-glasbeno-plesnih predstav, ki so navduševale v osemdesetih in devetdesetih letih prejšnjega stoletja, zametki gledališke dejavnosti pa segajo še dlje nazaj, v sedemdeseta. Skratka – tradicija ni vprašljiva. Potem ko smo se v zadnjem času spet vse bolj začeli opirati na lastne avtorske moči in tako pred dvema letoma več kot uspešno na oder postavili izvirno mladinsko dramo *Stran*, smo se že začeli pogovarjati o novih gledaliških projektih. Kdor se še ni lotil šolskega teatra, si najbrž ne predstavlja, kako energijsko in logistično zahteven projekt je to. Seznanjanje z vsebino, avdicije, izbor mladih igralcev, bralne vaje, učenje besedila na pamet, scenska postavitve, odrske vaje, glasbena spremljava in drugi zvočni efekti, luči, ozvočenje, psihološka priprava igralcev in stalno usklajevanje terminov za vaje – čim bolj se bliža premiera, bolj so zasedene tudi sobote. A vendar – v tem celoletnem procesu se zgo-

di toliko izjemnih trenutkov, toliko mladih preseneti v najboljšem pomenu besede, v gledališki »družini« se skoraj brez izjeme zgodi posebna kemija in po premieri in vseh reprizah pred nami kot po čudežu zrastejo zrelejše osebnosti, drugačni šesto-, sedmo-, osmo- in devetošolci, bogatejši za življenjsko izkušnjo, ki ni dana vsakomur. Ki jih napravi bolj čuteče. Sočutne. Odprte za bližnjega. Bolj pripravljene na življenje.

Če se prav spominjam, je idejo o grmskem muzikalu prva izrazila učiteljica Sonja Čibej. Med učenci kar mr-goli glasbenih talentov in to se ji je zdelo ena izmed možnosti, da uresničijo svoje potenciale. Sprva sva se pogovarjala o tem, da bi v neko zgodbo vključili že napisano glasbo npr. novomeških rockovskih skupin ali pa morda zimzelene slovenske popevke. Ko sem razmišljal o tem in poskušal iz teh raznorodnih popevk sestaviti dramsko zgodbo z glavo in repom ter rdečo nitjo vmes, je v meni vedno bolj zorela misel, da bo

takšna predstava premalo iskrena, saj bi se zgodba morala prilagoditi že obstoječim pesmim in besedilom. Zato sem celoten proces obrnil na glavo – naj glasba podkrepi zgodbo. Že ob pisanju *Strani* sem razmišljal o nekakšnem nadaljevanju mladinske »problematike« in skoraj spontano sem vedno znova trčil ob vprašanje svobode. Je današnja mladina sploh še svobodna? Se sploh še komu upira? Si sploh še česa želi? Mar današnji otroci in mladi ne živijo v iluziji, da je vse na dosegu roke, v resnici pa so žrtve strahotne manipulacije starejših generacij, ki ima popolno kontrolo nad njihovimi željami, interesi in življenjem nasploh? Je morda pametni telefon njihovo zadnje zatočišče, zadnja točka samostojnosti in relativne svobode? Ali pa je ravno obratno – gre za verigo, prek katere so 24 ur na dan na povodcu staršev, ki jih priklepajo nase in lahko vsak trenutek preverijo, kaj kdo dela in kje se nahaja? Iz tega se je rodila zgodba za muzikal *Svoboda*. Poskus skupinice prijateljev, da svobodneje zadihajo, da pokažejo, da imajo svoje mišljenje in prepričanja, da njihove duše še niso niti kupljene niti prodane, da se uprejo stalni kontroli. Ampak za to se je treba boriti, se izpostaviti, tvegati ... In ko jim že skoraj uspe odčitati lekcijo posesivnim staršem ter jim nastaviti ogledalo, se izkaže, da je problem veliko globlji, kot se zdi na prvi pogled. Ne nadzirajo le starši svojih otrok. Tudi med odraslimi ni zaupanja. Tudi med zakonci ne. In ko sta ta zakonca tvoja oče in mama, postane stvar kar naenkrat zelo osebna. Težka. Pretežka za mlado srce, polno idealov, ki v starših zavedno ali nezavedno vidi vzor, vzorec za lastno ravnanje v življenju. Kako naj ravna mladostnik, ki se mu v prah sesujejo ti ideali? Naj on vzgaja svoje starše?

Naj bo dovolj. Na tem mestu ne želim izdati celotne zgodbe. Dejstvo pa je, da so se nanjo skoraj spontano narodili songi, besedila pesmi in njihove melodije. Nekateri uporniške, manifestativne, ki jim ustreza raperska forma, spet druge intimne, čustvene, včasih tudi užete v kapljice solza. In tretje neke vmes. Tako je nastal čisto grmski muzikal. Tako se je rodila *Svoboda*. In v njeni svobodi se je povezalo na desetine mladih in malce starejših src, ki sodelujejo kot igralci, pevci, plesalci, glasbeniki, rekviziterji, ozvočevalci, lučkarji in njihovi mentorji. Brez Svobode ni Ljubezni. Brez Ljubezni ni Svobode. Že Sofoklejeva Antigona je izrekla znamenite besede: »Ne da sovražim, da ljubim sem na svetu!« Podobno v enem izmed songov, seveda v slengu, pravi tudi glavna junakinja Svobode, Geni: »Premal se mamo ljudje med sabo rad. Če stokrat puška poč, je treba ljubiti tisočkrat!«

SVOBODA

| Ada Stegnar |

V današnjem času posameznik sam lahko doseže veliko, če ima motivacijo in cilj. A še mnogo več lahko dosežemo skupaj.

Muzikal Svoboda, ki je svojo premierno uprizoritev doživel v mesecu aprilu, je prav to; zmnožek vseh talentov, vizij, energije, predanosti in vztrajnosti. Preko 60 sodelujočih učencev s petimi mentorji je pokazalo, kaj zmore. Ponosna sem na njih, malo pa tudi nase, saj je delo s tako veliko skupino zahteven zalogaj.

O muziklu na našem šolskem odru sva se s Tomažem Koncilijo, ki je takrat pri nas še poučeval slovenščino, pogovarjala že pred nekaj leti, a do njegove realizacije nekako ni prišlo. Ob Tomaževem odhodu na novomeško gimnazijo pa je odločitev padla: »Napiši scenarij, prej ne smeš oditi.« In res je, tako kot vedno, pod njegovim peresom nastala mojstrovina, odličen scenarij

z duhovitimi in sporočilnimi dialogi, songi, ki zlezejo v uho in nočejo več iz glave, skratka besedilo, ki brez moraliziranja ponuja sliko najstniškega vsakdana. Po novoletnih počitnicah sem ga prvič prebrala in ideje, slike, postavitve, scena ... so ob branju nastajale kar same od sebe. A to vizijo je bilo potrebno realizirati. Dramskega besedila za 40 minut, 5 skupinskih in 5 individualnih songov ... Je to mogoče narediti v treh mesecih?

Sledila je avdicija za vloge, na katero je prišla množica otrok. Vesela sem bila tega, saj je to zame dokaz, da so

ustvarjalni in željni nečesa drugačnega. A žal sem morala izbrati. Danes vem, da sem se odločila pravilno, s kolegico Sonjo pa sva se potrudili, da sva nekaj našli za vsakega. Začele so se bralne in interpretativne vaje, kjer smo s trinajstimi igralci oblikovali značaje, brusili tekst in ob vsakodnevnih obveznostih nam je le s težavo uspelo, da smo se redno dobivali. Izkoristili smo vse možne termine pred in po pouku ter sobote. Nekaj časa se je zdelo, da se vse skupaj nikamor ne premakne.

Pri tako velikem projektu ne gre drugače, kot da delaš po koščkih. Igralci so vadili zase, pevci posebej, instrumentalisti pa v glasbeni šoli pod mentorstvom Dušana

Pavleniča in Mire Sajeta. Pevci, ki pod vodstvom naše Sonje Čibej vedno dajo od sebe vse in še več, so več kot odlično opravili svoje delo. Vzporedno z vajami je nastajala scena. Idejo sta izjemno likovno in tehnično realizirala Uroš Strugar in Dušan Plut. Muzikal je zahteven tudi na tehničnem področju. Operirati s trinajstimi naglavnimi in štirimi prenosnimi mikrofoni, skrbeti za glasbo, učinke, luči, menjavo rekvizitov, izpolniti vsako mojo kaprico ... Tehnična ekipa, še posebej Erik, z mentorjem Matejem Povžem, vsaka čast! Zahvala gre tudi Robiju Grmeku, ki je s svojimi plesnimi izkušnjami vodil naše plesalke, saj muzikla brez plesa pač ni. Amika pa s svojim izraznim plesom presune vsakega.

Sedaj, ko je za nami prvih nekaj predstav, me ni več strah neuspeha. Ni mi žal neprespanih noči, ko sem premlevala igro, postavitve scene, gibanje, svetlobne učinke ... Razmišljam o prehojeni poti in načrtujem korekcije.

Ela! Kaj naj rečem? Predano, nadarjeno dekle, ki je duša in srce predstave. Kot bi bila rojena za oder. In fantje ... Kal, Jan, Aleks, Sergej, Jure! Dokazali so svojo zrelost in talent. Pa Nika, ki s svojo energijo napolni cel prostor. Tisa in Ana, nežni, a odločni in močni dekleti. Polonca, Neja, Lina, sicer tiha dekleta, ki bodo tokrat presenetila marsikoga. Tudi brez Lare, Pike in Tima ne bi šlo. In brez timskega dela, spoštovanja idej in predlogov drugih tudi ne.

Prepričana sem, da bo to naše skupno potovanje neizbrisna grmska popotnica. Ob takih trenutkih vem, zakaj sem izbrala ta poklic. Zavedanje, da sem v vsakem otroku, s katerim sem sodelovala, prebudila samozavest ter razvnela pogum, da stopi na oder pred polno avlo in zapoje iz vsega srca, me razveseljuje. Da so stopili iz varne cone ugodja, se preizkusili v nečem novem, s sodelovanjem razvijali odgovornost in pripadnost, je popotnica za celo življenje.

Ja, ekipa, zmagali smo in ponosna sem na vas!

... POGLEJMO ŠE NEKAJ IZJAV SODELUJOČIH ...

Julija Tašič Šintler

Že od nekdanj sem si želela nastopati na kakšni veliki prireditvi, a ne kot igralka. To mi nikoli ni šlo najbolje od rok. Zaradi treme pozabim besedilo in to seveda ni dobro. Prav zato sem se letos prijavila kot plesalka. Ples je moje močno področje in velika ljubezen. Morali smo se naučiti koreografije, ki pa niso bile pretežke, a smo morali veliko in vztrajno vaditi. Včasih je bilo kar naporno. Nekaj nastopov je za nami in vedno smo bili nagrajeni z močnim aplavzom. Ko nastopam v muzikalu, se počutim svobodno.

Lana Babnik Zagorc

Verjemite mi, da ni najlažje javno plesati, najtežje pa je nastopiti pred svojimi vrstniki. Lahko vam zagotovim, da je bilo sodelovanje v šolskem muzikalu zame nepozabna izkušnja. Mnogo sem se naučila, od plesa, potrpljenja in vztrajnosti in še več. Rada bi se zahvalila vsem, ki so mi omogočili to čudovito izkušnjo. Hvala, ker ste nas vzpodbujali, nas vedno pohvalili in nam vlili samozavest. Pa še zabavali smo se!

Zoja Miklavčič

Na začetku se nisem želela prijaviti na muzikal, saj nisem ravno najboljša v plesanju. Sošolke so me prepričale in sedaj mi ni žal. Naučila sem se mnogo novega in še zabavno je bilo.

Ana Kastelec, Živa Hutar

V plesu in petju uživava, saj naju osrečujeta. Zelo nama je všeč zgodba muzikala in trudili sva se po najboljših močeh, da sva svoje delo opravili kar najbolje.

Ela Zobarič (Geni)

Muzikal deluje kot velika družina. Skupaj se smejemo, prepiramo, se podpiramo, ko kdo naredi napako, in vsi se iz nje nekaj naučimo. Naš muzikal Svoboda povezuje vse generacije predmetne stopnje in med nami so se spletla nova prijateljstva. Všeč mi je bilo tudi, ko smo po vsaki vaji in nastopu začutili nek napredek. Dobili smo nov zagon, ki nas je potiskal naprej. V muzikal smo vsi vložili veliko dela, svojega prostega časa, mnogi so premagali strah pred nastopi in se podali v nove, neznane vode ustvarjanja, mnogim

med nami pa se je izpolnila skrivna želja. Najbolj pa občudujem naši učiteljici, ki sta nam vedno pomagali na tej umetniški avanturi in sta na vsako vajo kljub napornemu delu prišli pripravljeni, veseli in polni energije.

Mia Magnik

Ko smo začeli z vajami, nisem pričakovala, da nam bo uspelo narediti tako obsežno predstavo. Med vajami smo se veliko naučili, najbolj dragocena pa je izkušnja, da potrebuješ vztrajnost in vajo, da prideš do cilja. Sklenili smo tudi nova prijateljstva in zanimivo se mi je bilo družiti ter pogovarjati s starejšimi učenci, saj jih prej nisem poznala. Ta izkušnja z muzikalom je bila neverjetna in je ne bi zamenjala za nič.

Kal Vilan Kotar Dražumerič

Ko sem prišel na prvo vajo za muzikal, sem bil optimističen. Za to gledališko-glasbeno zvrst sem že velikokrat slišal, a ko mi je učiteljica dodelila glavno moško vlogo in sem izvedel, da bom moral peti ... No, moj optimizem je izpuhtel. Na začetku sem se na vajah namenoma izogibal petju, potem pa sem se soočil s tem izzivom. S pomočjo učiteljice glasbe in profesionalne pevke me je strah minil. Vaje so bile naporne in za nas, ki nismo profesionalci, še posebej zahtevne. Pomembno je, da ne pozabiš besedila in opraviš svoj del naloge, saj le tako cel projekt lahko napreduje. Zabavno pa je bilo tudi druženje s soigralci.

Erik Jerman

Vsi mislijo, da je delo člana tehnične ekipe, ozvočevalcev in lučkarjev čisto enostavno, da samo obračamo gumbе, a to je daleč od resnice. Na letošnjem muzikalu Svoboda je bila ta naloga še posebej zahtevna. Nadzorovati sem moral šestnajst mikrofонов, sintesajzer in učinke ter zvok na računalniku. Ena ura je potrebna, da povežeš vse kable, pripraviš vse mikrofone, preveriš baterije in frekvence. To je kar zakomplicirana tehnika, saj imajo mikrofoni določeno frekvenco, po kateri se povežejo s sprejemnikom, in če imata dva mikrofona isto frekvenco, se »tehnika« ne more dogovoriti, kateri mikrofoni naj se poveže s katerim sprejemnikom in takrat se zaslišijo čudni zvoki. Na to mi pač nimamo vpliva. Vedno moramo razmišljati deset sekund naprej in predvidevati, kaj se bo v naslednjem trenutku zgodilo na odru. Potrebno je postaviti tudi luči in kot zanimivost naj povem, da smo porabili dve uri samo za njihovo programiranje. Naše delo se nadaljuje tudi po koncu predstave, saj moramo vse tudi pospraviti. To delo je torej zanimivo, odgovorno, pa tudi naporno.

Amika Zoja Jelič

Pri tako zahtevnem projektu, kot je muzikal, vsak posameznik šteje. Pomemben je čisto vsak pevec, ki zbere pogum in odpoje svojo vlogo. In pomemben je lučkar, ki poskrbi za pisane luči na odru. Vsak od nas je med pripravami na uprizoritev poskusil nekaj novega, razširil svoja obzorja in šel izven svoje cone udobja. Naučili smo se iznajdljivosti, predanosti in zaupanja vase in v naš tim. Rezultat pa je bil fantastičen.

Hrestač

| Pika Krevs Rupena, 6. a |

Letos pozimi, 4. januarja, smo se ob 18.00 učenci, ki smo to sami želeli, odpravili v Ljubljano na ogled baletne predstave Hrestač. Odhod je organizirala učiteljica Sonja Čibej. Z avtobusom smo se odpravili v SNG Balet Ljubljana. Predstava je trajala 2 uri, imela je 1 odmor. V njej so vrhunski baletniki predstavili deklico Klaro, ki si je na vso moč želela hrestača, terilca lešnikov in orehov. Njena družina žal ni imela denarja, saj je zahrbtni skopuh, ki sovraži božič, odpustil njenega očeta. Na koncu v sanjah ta skopuh s pomočjo snežne kraljice in vsega čara praznikov spozna, kako lepo mu je lahko za božič. Klarinemu očetu vrne službo, njej pa podari hrestača. Predstava je bila toliko bolj zanimiva zaradi glasbe, ki jo je v živo izvajal orkester. Za piko na i pa je zapel še ženski operni zbor. Čar predstave je prevzel tudi mene. Baletniki so nas s svojim plesom prepričali, da moramo verjeti v dobroto.

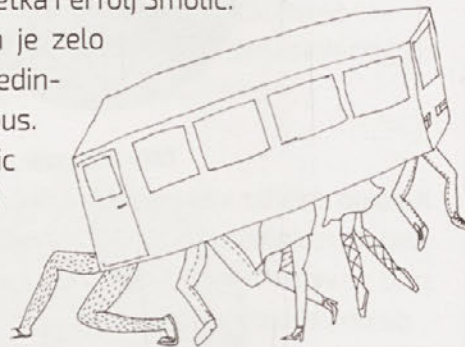

Ti je na poti do šole dolgčas?

| Val Klinar |

Če vam je dolgčas od doma do šole, imam rešitev za vas. Večkrat, ko grem domov, mi je dolgčas in razmišljam, zakaj se ne dogovorim, da bi šel s kom skupaj ali pa na Pešbus. O projektu Pešbusa nam je nekaj povedala učiteljica Marjetka Ferfolj Smolič.

Osnovna šola Grm je zelo ponosna na svoj edinstven projekt Pešbus. Ena izmed pobudnic zanj je bila tudi učiteljica Marjetka. Pešbus se je začel leta 2017.

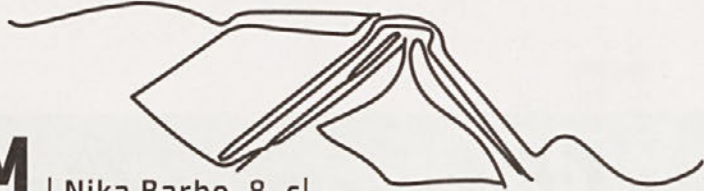

Cela ekipa je bila zelo presenečena nad tako dobrim odzivom prostovoljnih vodnikov in učencev, katerim je bilo na poti do doma dolgčas. V 2-ih letih so se nam pridružile še 3 osnovne šole, in sicer OŠ Drska, OŠ Center in OŠ Stopiče. V šolo in domov greš lahko peš, s skirojem ali pa s kolesom. Vsak, ki hodi v šolo s Pešbusom, dobi svojo knjižico »pešbusnico«, v kateri zbirajo nalepke. V jutranjih urah so vidne velike spremembe. Na parkirišču je od 60 do 70 avtomobilov manj. Otroci pravijo, da Pešbus dobro vpliva na njih, saj se med potjo pogovarjajo, zato ne klepetajo med poukom in si tako več zapomnijo. Nekateri pa pravijo, da se med potjo dobro razgibajo in jim je to kot nekakšna sprostitev. Otroci zelo radi hodijo na Pešbus, saj se tam zelo zabavajo. Učiteljice pa pravijo, da nekateri izmed učencev res manj klepetajo in da je nekatere najbolj živahne Pešbus čisto pomiril. Hkrati pa se zavedajo, da pripomorejo k zmanjšanju onesnaženosti našega planeta, kar je eden izmed glavnih razlogov projekta Pešbus. Učiteljica Marjetka mi je povedala, da je tudi župan projekt predstavil kot enega najboljših. Mestna občina Novo mesto pa je naši šoli podarila tudi nekaj kart za avtobus, saj iz bolj oddaljenih krajev otroci ne morejo priti v šolo peš.

Cilj Pešbusa je, da bi s skupnimi močmi zmanjšali onesnaženost našega planeta in začeli z bolj zdravim življenjem ter da bi se zavedali, kako močno okolje onesnažujejo avtomobili.

PRITOŽNO KNJIGO, PROSIM

| Nika Barbo, 8. c |

Na šoli preživimo večji del dneva, zato je seveda pomembno, kako se tu počutimo. Vsi kdaj kaj pohvalimo, kdaj pa je seveda treba biti tudi kritičen. S tem opozorimo na težave, probleme, ki jih želimo rešiti in tako izboljšati vsakodnevno počutje na šoli.

Tudi letos smo učence od 6. do 9. razreda povprašali, kaj jih moti in kaj jim je na naši šoli všeč. Ker smo bili vsi podobnega mišljenja, je bilo rezultate razvrstiti čisto preprosto. Pa si jih pogledjmo!

PLUSI

1. VELIKO NOVIH IN DRUGAČNIH JEDI
2. DOBRA OKNA IN ŽALUZIJE
3. DOBRO OGREVANJE
4. INTERAKTIVNE TABLE
5. KOLESARNICA

MINUSI

1. SLABO SKUHANA HRANA
2. UNIČENO POHIŠTVO (STOLI, MIZE, VRATA)
3. V VELIKI TELOVADNICI ZARADI PRAHU DRSI
4. SMRDEČI WC-JI
5. PREPOVED TELEFONOV

Tokrat smo za komentar lestvice plusov in minusov poprosili našo ravnateljico Zdenko Mahnič. Tu je njen komentar:

Na vaši lestvici je kolesarnica. To v bistvu še ni prava kolesarnica, je samo prostor, namenjen kolesom. Zdaj upamo, da bomo preko občine, drugače pa sami, investirali v to obliko, da bomo dobili streho in bo kolesarnica pokrita. To smo nameravali narediti marca, a bo preloženo na drugo leto. Potrebno je narediti načrt, kolesarnica bo pokrita in bo taka, da bo služila svojemu namenu.

Kar se tiče hrane, pa tako. Toliko, kolikor je različnih ljudi na šoli, toliko je različnih okusov. Vemo, da vsi ne jemo enakih stvari, da nimamo radi enakih stvari in da tudi 800 obrokov ne pomeni domače kuhinje. Se pa trudimo in vem, da v kuhinji delajo, kolikor se da dobro.

Glede na starost šole je marsikaj staro, uničeno je pohištvo, WC-ji so stari, pipe puščajo in počasi je potrebno vse sanirati. V roku dveh ali treh let imamo v načrtu prenoviti WC-je. Kar se tiče pohištva, bomo počasi pričeli menjati stole, mize, torej tisto, kar je

uničeno. Konec šolskega leta odstranimo in popravimo, kar je mogoče. Da bi vse učilnice opremili na novo, pa seveda ne gre. Šola nima denarja.

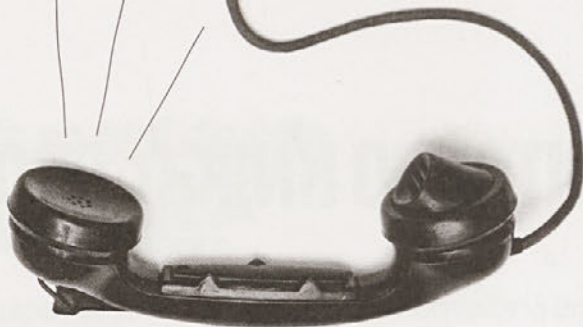
Kar se tiče telefonov, je pa tako. Meni je všeč, ko grem zjutraj, med odmori, dopoldan po šoli in vidim, da se družite, igrate družabne igre, se pogovarjate. To šolo dela živo in tako ste z vrstniki. Če imate na voljo telefone, vsak gleda v svoj telefon. Sicer se pogovarjate, ampak nimate očesnega stika. Šola je prostor, kjer telefonov ne uporabljamo in zato ste prisiljeni v konverzacije, pogovore, poglede ... To se mi zdi dobro in ne bomo šli nazaj v uporabo telefonov. So pa določeni programi, določeni načini poučevanja, ki omogočajo uporabo telefonov znotraj pouka v pedagoške namene. Seveda pa je treba izobraziti tudi učitelje in ugotoviti, kje je tista meja, da se ne samo brska po telefonu in da telefon ni samo za iskanje podatkov, ampak je dejansko za odgovarjanje. V bistvu se lahko na ta način preverja znanje, lahko se naredijo spletne ankete, vsi dobite geslo in vsak na svojem telefonu dobi že program, nato samo odgovori in se takoj pokažejo rezultati. Razmišljamo tudi v tej smeri.

Pa pogledjmo, kakšne so investicije v letošnjem letu. V poletnem času bomo prenovili tehnično učilnico. Upam, da nam uspe. Dobili smo nov prostor, Telekomovo stavbo spodaj, kar nam je kupila občina. Tu bomo naredili še eno učilnico. Zmanjkuje nam namreč prostora, zato se morate tako seliti in imate en predmet vsakič v drugi učilnici, pouk je tudi v gospodinjstvu in tako naprej. Nekatere učilnice pa niso najbolj primerne za določene vsebine. Ni prostora, na predmetni stopnji vas je veliko in včasih ni proste nobene učilnice. Porabimo vse prostore za pouk, učimo se celo po hodnikih, ampak to niti ni slabo, zdi se mi, da to šolo dela živo. Da se vsepovsod nekaj dogaja.

Telovadnice so seveda tudi uničene, saj se uporabljajo od pol osme ure zjutraj pa do desetih zvečer in tudi čez vikende, kar prinese svoj davek. Gre pa za take stroške, ki jih šola sama ne zmore. Šole v Novem mestu so vse stare in vse so potrebne sanacij. Počasi se prebijamo naprej. Če bomo vsako leto naredili nekaj večjih stvari, ki so dobre za vas, bo moj cilj dosežen.

Nina se javlja

| Nina Knoll, bivša urednica Najče |

Spet je prišel ta magični čas, ko pomlad že diši po poletju ter počitnicah in novinarji z učiteljico na čelu se vneto pripravljajo na novo Najčo. Sama kot bivša grmčanka in najčanka zavidam vsem novinarjem, ki nedvomno do zadnjega še pilijo svoje prispevke in urejajo intervjuje. Malo manj seveda zavidam naši neutrudljivi mentorici, ki se brez dvoma drži za glavo zaradi vseh prispevkov, ki je treba še napisati, in zaradi vseh, ki so bili oddani krepko čez rok (tudi v svoji novinarski karieri sem jih oddala kar nekaj). Moram pa priznati, da me res obliva nostalgija, ko sem se takole usedla za računalnik in začela pisati za našo Najčo.

Z razočaranjem sem ugotovila, da sem precej iz vaje in da v bistvu ne vem točno, kaj naj napišem in kako naj začnem. Zato pojdimo lepo po vrsti. Najprej naj povem, da osnovno šolo res pogrešam in morda se bo zdelo neverjetno, ampak najbolj od vsega

pogrešam nekatere učitelje, ki so mi pomagali skozi teh devet let. Na osnovno šolo imam tako večinoma zelo lepe spomine in gotovo me je dobro pripravila na šolanje, ki ga sama nadaljujem na Gimnaziji Novo mesto, na oddelku splošne gimnazije. Vsem tistim, s katerimi si bomo septembra pomahali na hodnikih za zdaj le moje, potem pa tudi vaše gimnazije, lahko povem, da ni tako grozno, kot se sliši. Če sem odkrita, imam največje težave z jutranjim vstajanjem. Še vedno imam čas za ogromno aktivnosti, ki sem jih na novo odkrila kot dijakinja. Tako recimo neizmerno uživam v prostovoljnem delu, ki je pri nas zelo pestro, med drugim pa nadaljujem svojo pot na tekmovanju WSC, s katerim sem se spoznala ravno na naši šoli. Skratka, na gimnaziji se mi je odprlo veliko novih vrat, nekatera pa so se žal tudi zaprla. Ena izmed takih je gotovo Najča.

Z Najčo se pozna že nekaj časa, v zadnjih letih pa sva se res spoprijateljili. Lahko si torej predstavljate moje navdušenje, da imam spet priložnost, da takole pišem po njenih straneh. Vsi tisti, ki Najčo berete, pa naj bo to med odmorom ali pa doma, vedite, da v Najčo vsi mladi novinarji, še posebej pa učitelji vložijo veliko svojega časa in ljubezni do pisanja. Upam, da bo naša Najča še naprej omogočala učencem, da pišejo, da ustvarjajo in da uživajo v teh skrbno izbranih in pripravljenih straneh. In čeprav je moja grmška pot končana, bom Najčo z veseljem prebirala še naprej in se spominjala vseh besed, ki sem jih ji namenila.

ZBIRALNA AKCIJA PAPIRJA

| Tihomir Troha, vodja akcije |

V jesenskem delu zbiralne akcije smo zbrali dobrih 40 ton papirja, kar je obetalo, da se v spomladanskem delu približamo običajnim 100 tonam. In pričakovanja so se uresničila, saj smo skupaj zbrali dobrih 92 ton papirja. Na razredni stopnji so bili najuspešnejši učenci 5. b s 4660 kg, na predmetni stopnji pa učenci 8. b, ki so zbrali kar 7030 kg. Rezultate pa si lahko ogledate tudi v spodnji tabeli.

RAZRED	JESENSKA AKCIJA (KG)	POMLADANSKA AKCIJA (KG)	SKUPAJ
1.a	640	530	1170
1.b	900	1110	2010
1.c	1420	1150	2570
1.d	560	400	960
2.a	1440	1010	2450
2.b	1490	1100	2590
2.c	640	850	1490
2.d	580	1200	1780
3.a	1180	980	2160
3.b	770	1010	1780
3.c	310	520	830
3.d	800	930	1730
4.a	1340	1020	2360
4.b	900	1220	2120
4.c	880	880	1760
5.a	1250	920	2170
5.b	2580	2080	4660
5.c	1700	1250	2950
5.d	1560	1480	3040
6.a	1190	1220	2410
6.b	1020	1340	2360
6.c	1780	2000	3780
6.d	1840	2420	4260
7.a	2320	1300	3620
7.b	1570	1150	2720
7.c	2080	1220	3300
7.d	1110	780	1890
8.a	1330	1790	3120
8.b	1730	5300	7030
8.c	1100	3770	4870
9.a	2020	1710	3730
9.b	1400	1520	2920
9.c	2760	3109	5869
VSE	44190	48269	92459

Kdor bi mimogrede ujel stavek: »Okoli sto ton ga zberejo vsako leto!«, bi takoj vedel, da je govor o zbiranju starega papirja na OŠ Grm. Tudi letos je bilo tako: zbrali smo ga več kot 92 ton! Danes se temu niti ne čudimo več. Vsako delo, ki ga človek opravi z toliko navdušenja, kot to počnejo naši učenci in starši, je »obsojeno« na uspeh.

Kar pa je najpomembnejše: vsi, ampak prav vsi učenci prinesejo papir, ki so ga celega pol leta hranili pod stopnicami, v garažah in drvarnicah. Vsak po svojih močeh, nihče pa ne stoji ob strani. Poleg te kolektivne podpore akcijo pokonci drži tudi pristop k nagrajevanju. Tretjino zaslužka namenimo nagradam in prav vsak učenec jo je deležen. Seveda je treba posebej nagraditi najuspešnejše oddelke znotraj razreda, predvsem pa absolutno najuspešnejša oddelka na predmetni in razredni stopnji. Tradicionalni rafting še vedno navdušuje zmagovalce: letos sta to 5. b in 8. b. Čestitamo!

Poleg njih so bili še najbolj zagnani v 1. c, 2. b, 3. a, 4. b, 6. d, 7. a in 9. c.

Tako uspešne akcije ne bi bilo brez zunanje podpore. Mislim na uporabo parkirišča pri gradu Grm. Zavod za varstvo kulturne in naravne dediščine nam že leta odstopa prostor, ki je potreben za tako veliko akcijo. V zadnjem času pa so se potrebe Revoza po parkirišču tako povečale, da se je moral g. Mitja Simič zelo potruditi, da je v sodelovanju z g. Alešem Vovkom iz Revoza zagotovil prosto parkirišče. Za podporo in sodelovanje se vsem lepo zahvaljujemo, prav tako podjetju Dinos, ki vse izpelje hitro in profesionalno.

TEKMOVANJA

| Marko Knoll, Val Klinar |

LEFO

Zlato priznanje

Luka Gautam

Tim Bartelj

Srebrno priznanje

Anžej Pavlin

Razvedrilna matematika

Srebrno priznanje

Lara Golob, 8. c

Erik Radovičevič, 9. a

Petra Vrbinc, 9. a

Lana Traven, 9. b

Amika Zoja Jelič, 9. c

Zlato priznanje

Kaja Bartelj, 8. c

Ivana Horvat, 9. c (1. mesto)

Logika

Srebrno priznanje

Kaja Bartelj, 8. c

Lara Golob, 8. c

Ana Balaban Staniša, 7. b

Zlato priznanje

Ivana Horvat, 9. c (2. mesto)

Lana Traven, 9. b

Astronomija

Zlato priznanje

Lana Traven, 9. b

Angleščina – 8. r.

Srebrno priznanje

Nik Robek, 8. c

Zlato priznanje

Aja Koncilija, 8. c

Tudi letos smo učenci naše šole tekmovali v množici tekmovanj iz znanja in na številnih področjih dosegli zelo dobre ali celo odlične rezultate. Vas zanima, kdo so bili najuspešnejši tekmovalci?

Matemček

Srebrno priznanje

Tisa Božič, 7. b

Jure Judež, 7. a

Ivana Horvat, 9. c

Lucija Vrbinc, 8. a

Zlato priznanje

Gaja Urek Ekart, 7. c

Lana Traven, 9. b (1. mesto)

Lana Božič, 9. a (1. mesto)

Amika Zoja Jelič, 9. c (3. mesto)

Erik Radovičevič, 9. a (2. mesto)

Kaja Bartelj, 8. c

Cankarjevo tekmovanje

Srebrno priznanje

Nina Črtalič, 9. b

Zlato priznanje

Aja Koncilija, 8. c

Lucija Vrbinc, 8. a

Sladkorna bolezen

Srebrno priznanje

Lana Traven, 9. b

Jan Kastelec, 9. c

Proteusovo tekmovanje

Bronasto priznanje

Erik Radovičevič, 9. a

Maša Radovan, 8. a

Kamišibajpredstava

| Tisa Božič, Ema Avbar, Ana Balaban Staniša, 7. b |

V januarju je v šolski knjižnici potekala predstava, ki ji pravimo kamišibaj. Kamišibaj (jap. kami: papir, šibaj: gledališče) je edinstvena oblika pripovedovanja zgodb ob slikah. Slike (ilustracije) so vložene v lesen oder, imenovan butaj. Pripovedovalec (kamišibajkar) ob pripovedovanju menja slike, ki prikazujejo dogajanje v zgodbi. Kamišibaj uvrščamo med predstave manjšega tipa oz. komornega gledališča. Slike (formata A3) vabijo k bližini in vključenosti gledalcev v vzdušje zgodbe.

Kamišibaj so izdelali otroci, ki hodijo na individualno pomoč pri učiteljici Karmen Kržan. Vsak je povedal eno ljudsko pravljico. Skupaj so povedali pet ljudskih pravljič s celega sveta. Prvo je povedala Ivana Filip iz 3. b razreda. Naslov pravljičice je O dobri hudobni deklici in je indijanskega izvora. Drugo pravljico je povedal Lan Kotnik iz 2. a razreda. Naslov pravljičice je Nič posebnega. Pravljica prihaja iz Slovenije. Tretjo pravljico z naslovom Gospod volk je povedal Oskar Westergren iz 5. c razreda. Pravljica prihaja iz daljne Mehike. Vesna Brlogar iz 2. c razreda je povedala pravljico iz Južne Amerike z naslovom O miški, ki je pela. Vesna je tudi zapela, pomagalo pa ji je tudi občinstvo. Zadnjo pravljico nam je prebral Aleksander Cukut iz 3. c razreda. Pravljica prihaja iz Srbije in nosi naslov Štručka.

Kamišibajkarji so si ob koncu prislužili bučen aplavz. Novinarke smo na koncu nekaj vprašanj zastavile tudi Karmen Kržan.

■ Zakaj ste se odločili prav za kamišibaj in ne na primer za gledališko predstavo?

Prednostna naloga šole je branje oziroma spodbuda osnovnošolcem k branju, kamišibaj pa je kot neka spodbuda k branju ter je zelo zanimiva oblika gledališča. To je definitivno razlog za to predstavo.

■ Kako ste z učenci sodelovali?

Najprej so se morali tekoče naučiti brati knjigo, nato so se morali besedilo naučiti na pamet in se uskladiti skupaj s kamišibajem. Pripravljanje nam je vzelo kar dolgo časa.

■ Ste uživali v delu z otroki?

Da, zagotovo. Bili so zelo ustvarjalni in res smo uživali ter se imeli zelo lepo.

| Pika Krevs Rupena |

Pravljíčna JOGA v 1. razredu

Večina vas je verjetno že slišala za jogo, le redki pa tudi za pravljično jogo. In prav ta poteka med našimi prvošolci, vodi pa jo knjižničarka Nina Kranjec.

■ Koliko časa že izvajate pravljično jogo? Kaj oz. kdo vam je dal navdih?

S pravljično jogo smo začeli lansko šolsko leto, ko me je učiteljica Petra Dragan izzvala, če bi sodelovala pri Zdravi šoli. Ko sem razmišljala, kako bi povezala dejavnosti knjižnice z dejavnostmi zdrave šole, da bi bilo zanimivo za učence, sem se spomnila pravljične joge. Prvič sem se z njo srečala pred petimi leti na Pikinem festivalu v Velenju in me je povsem prevzela. Prebrala sem še nekaj knjig na to temo in iskala primerne pravljičice. Tako sem se odločila, da prvošolce povabim na pravljično jogo z Zelo lačno gosenco, saj sem z njo želela pri učencih ozavestiti pomen spanja, zdrave prehrane in gibanja.

■ Kako pravljična joga sploh poteka?

Pravljično jogo izvajamo v knjižnici, zato moramo najprej ustrezno pripraviti prostor, umaknemo mize in stole in po tleh položimo blazine. Vsak si izbere svoj prostor, usedemo se s prekrižanimi nogami, zravnamo hrbtenico, naredimo pozdrav ter nekaj preprostih dihalnih vaj. Nato pa začnem pripovedovati pravljičico, ki je rdeča nit celotne ure, ob tem pa delamo različne jogijske položaje (asane), ki so prilagojeni starosti otrok. Celoten potek ure je zastavljen kot sproščena igra in zabava, saj je pravljična joga v primerjavi z jogo za odrasle zelo dinamična. Povsem se namreč vživimo v pravljičice in tako poleg izvajanja asan tudi pojemo, tečemo, skačemo in plešemo, uro pa zaključimo s sproščanjem.

■ Krožka se lahko udeležijo učenci 1. razredov. Kaj lahko pri tem spoznajo, se naučijo?

Pri pravljični jogi se otroci spoznavajo s svojim telesom, z možnostmi, ki jih ponuja, naučijo se osnovnih jogijskih položajev (mačka, pes, konjiček, želva, lev, metulj, čolniček, drevo, telefon...) in preprostih dihalnih tehnik ter se ob tem tudi zabavajo. Poudarek je tako predvsem na dobrem počutju in dihanju, ki se ga otroci še ne zavedajo dobro, zato želimo dihanje ozavestiti.

■ Ali za izvajanje pravljične joge poleg knjig potrebujete še kakšne posebne pripomočke?

Potrebujemo predvsem udobna oblačila in blazine za na tla, pa seveda vedoželjne otroke.

Izjave prvošolcev, ki so se udeležili pravljične joge:

| Adrijana |

Najbolj všeč mi je bilo, ko sem poslušala pravljičico. Počutila sem se sproščeno in umirjeno. Bilo je pa težko narediti čolniček, ker smo morali dvigniti noge in so nas bolele trebušne mišice.

| Neja |

Meni je bilo zelo všeč, najbolj všeč mi je bil čolniček, pa tudi želva, ker smo morali dati roke pod noge. Najtežji pa mi je bil položaj konjička, ker se moraš zibati, pa nisem imela ravnotežja.

| Gaja |

Jaz bi še prišla na pravljično jogo. Najboljše mi je bilo, ko je počilo jajce in je ven prilezla gosenco, ker smo takrat visoko skočili v zrak.

| Iza |

Jaz sem se počutila sproščeno, ker smo delali umirjene vaje, ki niso bile divje in so mi bile zato zelo všeč. Najljubši mi je bil položaj želve, ker takšne vaje delamo tudi na gimnastiki, najtežje mi je bilo pa narediti drevo, ker nisem imela ravnotežja.

| Žiga |

Meni je bilo zanimivo, ker tudi doma z mamico delava takšne vaje. Zelo všeč mi je bila želva, ker je težka, ampak jo že znam, pa tudi buba, ki me jo je že mami naučila.

| Gaja |

Meni je bilo super, ker je sproščujoče. Pa naučila sem se, kako se pravilno diha. Najbolj všeč mi je bila gosenica, ko je lezla.

| Patrick |

Meni pa je bilo najbolj všeč, ko smo naredili leva, ker smo lahko zelo glasno zarjoveli.

KNJIŽNE POPSLASTICE

| Ema Avbar, 7. b |

Knjižnica Mirana Jarca Novo mesto prireja zanimive in izobraževalne pogovore pod naslovom Knjižne Popslastice, na katere vsakič povabijo novega gosta. Novinarji Najče smo letos obiskali pogovora z novinarjem Domnom Savičem in nekdanjim smučarskim skakalcem Robertom Kranjcem.

Oba dogodka sta bila zanimiva, še posebej pa intervju z Robijem Kranjcem. Zvedeli smo se kar nekaj o njegovem življenju, nekaj pa tudi o poklicu profesionalnega športnika. Bolj podrobno nam je razložil tudi smučarske skoke. Predstavil nam je vse od prehrane do mentalne pripravljenosti vrhunskega športnika, kar je bilo zelo zanimivo.

| Marko Knoll, 7. a |

J.K Rowling je nekoč rekla, da verjame v čarovnijo, ki se lahko zgodi, ko preberemo dobro knjigo. In res je, da je v čarovnijo knjig vredno verjeti, ne glede na to, koliko smo stari. Knjige nam pomagajo živeti tisoč življenj in prepotovati tisoč poti. Branje je torej res pustolovščina kot nikakršna druga. Nekateri nanj že mogoče gledajo kot na nujno zlo oziroma domače branje, še vedno pa se najdejo zagreti knjižni molji, ki knjige odprejo tudi prostovoljno. Dejstvo pa je, da nas knjige in branje spremljajo vse življenje. Spremljalo pa je že tudi mnoge pred nami. Najčane nas je torej zanimalo, kaj si o knjigah in branju mislijo naši starši in stari starši.

Ladislava Rupena, babica Pike Krevs Rupena

Zelo rada berem. Najraje berem potopise, avtobiografije znanih in zgodovinskih osebnosti ter knjige z zgodovinsko tematiko. Branje me zelo sprošča, najraje pa berem ob večerih. Čez dan rada preberem revijo ali časopis.

Polonca Tratar Božič, mama Tise Božič

Branje mi pomeni zelo veliko, brez branja si ne predstavljam bivanja. Berem zelo različne stvari v različnih obdobjih. Po leposlovju posegam predvsem v času počitnic in to branje me sprošča. Ko berem, se odpovem televiziji, med branjem pa se počutim, kot bi bila v filmu. Te knjige imam na nočni omarici.

Na pisalni mizi pa je vedno tudi strokovna literatura, ki je povezana z naravo mojega dela v službi. Gre za literaturo, povezano s sodobnimi didaktičnimi pristopi, s psihologijo, medsebojnimi odnosi, učenjem itd.

Bernarda Barbo, mama Nike Barbo

Moja posebna doživetja so takrat, ko s knjigo v roki, v domišljiji, odpotujem v drug svet. Takrat pozabim na vse skrbi, se sprehajam po novih pokrajinah, spoznavam zgodovino iz različnih zornih kotov, okušam

hrano, prisluhnem glasbi, zadržujem dih ob nape-
tih zgodbah. Ob kakšni globoki misli se vrnem v
vsakdanjik, pretehtam pomen tega pogleda in
mogoče kdaj uporabim pri premagovanju izzivov
življenja. Knjiga mi je vedno predstavljala zelo
pomembno mesto, saj je moja mami, ko sem bila
osnovnošolka in srednješolka, pogosto dejala, da
ne potrebujem ne hrane ne pijače, važno da imam
knjigo.

Veliko mi tudi pomeni glasba, me sprošča, motivi-
ra, aktivira ali pa samo prevzame trenutek. V vsa-
kem obdobju imam nabor različnih skladb, doma-
čih in tujih, ki si jih zavrtim s posebnim namenom.

Kristina Avbar, mama Eme Avbar

Knjige me sproščajo, ker se ob branju lahko po-
globim v drug, namišljen svet, kjer je mogoče vse.
Rada berem romane, avtobiografije in poezijo.

Natalija Klinar, mama Vala Klinarja

Najraje berem romane, in sicer zgodovinske ali pa
romantične. Branje me sprošča in najraje berem,
kadar sem pod stresom ali pa v prostem času.

Aleš Knoll, oče Marka Knolla

Bral sem predvsem fantovsko literaturo, pustolo-
vske knjige, predvsem take, kjer nastopajo fantje
naših let. Veliko nas je bralo pustolovske knjige, po-
pularne so bile tudi tiste, v katerih so bili glavni junaki
tudi poredni. Sproščalo me je branje z razmišljanjem,
da sem razmišljal o drugačnih življenjih, o drugih
ljudeh in krajih, se izobraževal o kakšnih vitezih ...
Za zabavo še vedno zelo rad berem znanstveno
fantastiko, knjige, ki opisujejo vesolje, fiziko, knjige o
človeškem telesu, kakšni genetiki ... Branje me vedno
sprošča, še posebej, ko berem kaj za zabavo in ko se
pri branju kaj novega naučim in izvem.

Nina Kranjec

»Ko te zgodba prevzame, pozabiš na vse!«

| Marko Knoll |

Dandanes je stres vse okoli nas – vse moramo početi hitro in težko se sprostimo. V tem svetu, polnem obveznosti, je dobro najti tih in miren kotiček, kjer smo lahko sami s svojimi mislimi. No, ravno ta sproščujoč ambient je ena izmed glavnih prednosti knjižnice. Nekateri mislijo, da je knjižnica samo prostor za stare, dolgočasne knjige, a v njej poleg zanimivega čtiva najdemo tudi trenutek ali dva zase. V naši šolski knjižnici lahko vedno najdemo prostor za učenje, zanimive knjige in prijazen nasmeš in nasvet knjižničark. Gotovo je knjižnica odličen prostor, kjer se učenci lahko sprostimo in pozabimo na vsakdanje skrbi. Prav zato smo se pogovorili z našo knjižničarko Nino Kranjec, ki poskrbi, da se v knjižnici vedno počutimo dobrodošle.

in učinkovito preživljanje prostega časa učencev, druženje, klepet ... Pred časom sem vprašala dva devetošolca, ki sta v knjižnici med odmorom hitela prepisovat domačo nalogo, če ne bi naloge raje naredila doma, in sta odgovorila: »Pa saj midva se v knjižnici počutiva kot doma.« Bilo je sicer hudomušno, a hkrati upam, da vsaj malo tudi iskreno, saj knjižničarke želimo, da se učenci v knjižnici počutite dobro in varno.

■ Ali branje knjig lahko pripomore k premagovanju stresa in kako?

Vsekakor. Ko te zgodba prevzame, pozabiš na vse, kar se dogaja okoli tebe. In če se ti kdaj zdi, da se samo tebi godi krivica, da imaš samo ti težave, da te nihče ne razume, potem je dobro prebrati kakšno knjigo, saj preko zgodb knjižnih junakov spoznaš, da nisi edini in da se tudi drugi tvoji sovrstniki spopadajo z enakimi težavami.

■ Veliko časa preživite med knjigami, saj delate v knjižnici. Je knjižnica prostor, kjer se lahko sprostimo?

Upam, da. Knjižnica je namreč danes veliko več kot samo prostor za hranjenje in izposajo knjižničnega gradiva. Je tudi prostor za raznoliko

■ Najbrž veliko berete. Kakšna literatura Vam je pri srcu?

Žal mi vsakdanje obveznosti ne dopuščajo več toliko branja, kot bi si ga želela. Med šolskim letom berem predvsem otroške in mladinske knjige. V poletnih mesecih pa si privoščim tudi kaj »za dušo«. Takrat najraje prebiram biografske romane in potopise.

■ Kaj pa ste brali kot otrok?

Najprej sem seveda poslušala pravljice. Ker sem bila veliko časa v

varstvu pri babici, je bila ona moja glavna pravljíčarka. Najbolj sta se mi v spomin vtisnili slikanici Peter Klepec in Ko Nina spi. Pravljíce sedaj vsako leto bolj postajajo moja najljubša literarna zvrst, saj jih sedaj razumem povsem drugače, kot sem jih kot otrok. Kot osnovnošolka pa sem brala Piko Nogavičko, Ostržka, Dvojčici, Heidi, Tajno društvo PGC, Srečo na vrvi, Poletje v školjki, Gimnazijko ...

■ Lahko našim učencem priporočite kakšno knjigo, s pomočjo katere bi se tako ali drugače sprostiti?

Za najmlajše so to vsekakor knjige z ljudskimi pesmicami in izštevankami Enci benci na kamenci, malo starejšim učencem pa za sprostitve in utrditev trebušnih mišic priporočam katerokoli knjigo pisatelja Davida Walliamsa, čisto vse, od Babice barabice do najnovejše Dedkov veliki pobeg, ki obetajo napeto, zabavno, dinamično branje in so zagotovilo za smeh in dobro voljo. Na seznam bi dodala še knjige o Doktorju Proktorju norveškega pisatelja Joa Nesba, pa stripe o Pasjem možu, ki jih je napisal ameriški pisatelj Dav Pilkey, seveda so obvezno branje tudi vsi deli Dnevnikov nabritega mulca. Zagotovilo za sprostitve pa so tudi knjige našega letošnjega gosta bralne značke, Primoža Suhodolčana. Ali veste, da po njegovi najnovejši knjigi Ranta in košarkatorji že snemajo nov film, ki naj bi prišel v kinematografe že jeseni?

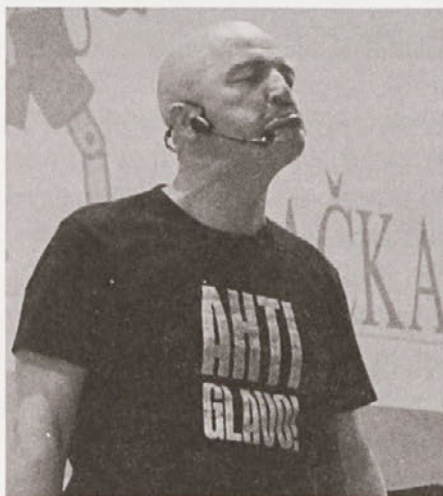

Primož Suhodolčan

»Ahti glavo«

| Nika, Ana, Tisa, Ema |

Ste letos opravili bralno značko? Potem ste bili tudi na prireditvi, ki jo je povezovala Ela Zobarič iz devetega razreda in nam povedala, da nas knjige umirjajo, prisilijo, da sedemo in da si vzamemo čas zase. Posrkajo nas vase in v svojo vsebino. Do neke mere je knjiga lahko naša najboljša prijateljica ali ljubezen, vendar moramo imeti okoli sebe tudi ljudi, kar je poudaril naš gost ob zaključku bralne značke, s katerim smo naredili tudi kratek intervju. Ko je stopil v avlo, je že od vsega začetka deloval kot navaden, sproščen, samozavesten, nezahteven in dostopen možakar. S svojim šarmom in iskrivim smislom za humor nas je z vlakcem resnice in kančkom domišljije popeljal po sledih svojih dogodivščin in življenjskih prigod. Ker je na njegovi glavi veliko »bojnih ran«, je imel oblečeno majico s potiskom »ahti glavo«, kar po koroško pomeni »pazi glavo«. Še niste ugotovili, kdo je bil naš gost? Primož Suhodolčan!

■ Ste mladinski pisatelj. Kdaj ste začutili, da boste pisatelj?

Mislím, da se je to zgodilo že prej kot v osnovni šoli. Pisati sem začel, ko sem bil star 2 leti. Takrat sem ugotovil, da flumaster ni zato, da ga grizeš ali pa da ga mami mečeš v glavo. Vzel sem debel črn flumaster in sem na novo prebeljen hodnik porisal s pokončnimi črtami. Prihite la je moja starejša sestra in bila vsa navdušena, da se je Primož naučil napisati črko L. Od takrat naprej pišem. Ko sem prišel v šolo in začel pisati take »prave« besede, pa sem najprej začel sestavljati pesmice. Moja prva pesem se je glasila tako:

Drsa se krava
po ledu sredi zime,
zelo se zabava,
ker ima zmrznjene vime.

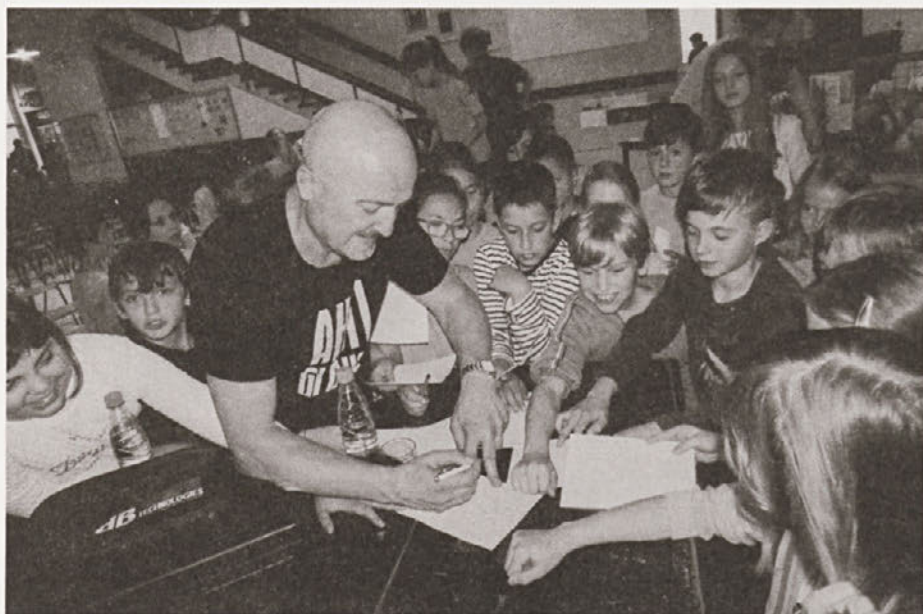
Ampak potem učiteljica tega ni želela objaviti v šolskem glasilu, saj sem pisal same take pesmice ☺.

■ Ste pred prvo izdano knjigo napisali še kaj, kar pa ni izšlo?

Prva stvar, ki mi jo je povedal moj oče Leopold Suhodolčan, je bila, da imam preveč idej za tako glavo in naj začnem vse to zapisovati v zvezke. Tako imam še danes ogromno teh zvezkov. Vedno sem si vse ideje in vse, kar mi je padlo na pamet, zapisoval, drugače bi vse pozabil. Še danes, ko se zbudim sredi noči in grem gledat malo Dončiča pa Dragiča pa Kopitarja, in se mi utrne kakšna ideja, si to vse zapišem. In iz vseh teh zapiskov je nastalo ogromno, ogromno del in lahko ideje črpam le od tu, pa bom moral živeti še tri življenja, da bom vse napisal.

■ Katere delo se vam zdi najboljše in bi ga priporočili nam?

Ne boste verjeli, kaj vam priporočam, ampak je resnično. Šel sem na kuharski tečaj k mojstru Linu, ki ima kitajsko restavracijo, zato bi vam najbolj priporočil jedilni list mojstra Lina – Restavracija na klancu. Verjeli ali ne, to je najboljša knjiga.

■ **V tokratni Najči se ukvarjamo tudi s stresom. Morda o tem govori tudi katera izmed vaših knjig?**

Naša generacija, to je bilo še pred davnimi časi, ko so dinozavri hodili po svetu in so se stari Rimljani vozili okoli, ni poznala besede stres. Če si začutil, da si malo nervozen, so te poslali ven, šel si skakat za žogo, šel si na igrišče, v bazen, splezal si na drevo ... Enostavno je šlo to vse ven iz nas, ker smo se ogromno gibali, tako da tudi moje knjige nimajo nekakšne tematike o stresu.

■ **Lansko leto se je v kinodvoranah vrtel film, posnet po vaši knjigi Košarkar naj bo. Tudi naša šola si ga je odšla ogledat in bili smo navdušeni. Najbrž ste si ga tudi sami ogledali ...**

Ne samo, da sem si ga ogledal, tudi nastopal sem v njem – celi dve sekundi ☺. Več mi niso dovolili, da ne bi uničil celega filma. Lahko čisto odkrito povem, da me vsi sprašujejo, če sem bil jaz Ranta, ampak kot sem že na nastopu omenil, jaz sem bil še v sedmem, osmem razredu velik skoraj meter trideset, tako da Ranta nisem bil. Metka tudi ne. Je pa en lik v knjigi, ki je zelo približan

meni in mojemu karakterju, in to je Smodlak. Ampak lahko vam pa še to povem, da bo letos v kinu drugi del filma in že naslednji teden imamo prvi ogled filma, ampak ne še zares. Preden gre film med ljudi, na velike panoje, si vsi sodelujoči film večkrat skupaj ogledamo, komentiramo, kaj popravimo ...

■ **Gotovo ste ponosni na vse skupaj ...**

Ja, kdo pa ne bi bil ponosen? Zelo sem ponosen in tudi scenarij za drugi del filma sem napisal. Drugi del filma je zelo podoben tej novi knjigi Ranta in košarkatorji. Kaj je pomembno v športu, ali greš na šport zaradi veselja, želje ali – kot je v današnjem času najpogostejše – zaradi denarja. Vsi gledajo samo, koliko dobi Dončič, koliko dobi Dragič, koliko milijonov zasluži Kopitar, koliko jih dobijo Oblak, Messi, Neymar, Ronaldo. Velikokrat se zgodi, da ne gredo na igrišče, ker bi jim to bil užitek, ampak samo gledajo, koliko denarja bi lahko zaslužili. To bo prikazano tudi v filmu.

■ **Izdali ste tudi knjigo Lipko in košarkarji. To pomeni, da ste spremljali svetovno prvenstvo v košarki?**

Zmeraj! Ves čas sem spremljal vse naše junake tam na drugi strani ekrana. Saj so me povabili tudi na tekmo, da bi jo gledal v živo, ampak sem ravno takrat bil na Kitajskem. Bi pa z veseljem šel in verjamem, da tudi enkrat bom.

■ **Imate kakšen nasvet, kako lahko mi mladi premagamo stres oz. kako se z njim spopadamo?**

Če se hočete boriti proti stresu, vam svetujem gibanje. Gibanje, gibanje in gibanje. Žoga, tek, kolo, kar koli. Pa še ena stvar je, ki zelo pomaga – LJUBEZEN. Šport pa ljubezen ☺.

HUDO

RADIJSKA ODDAJA

| Nika Barbo, 8. c |

Živjo, ali se še spomnite članka iz prejšnje Najče? Ko je skupina učencev na Radiu SLO predstavljala našo šolo? Ste tudi prisluhnili naši radijski oddaji o smehu?

No, če se slučajno ne spomnite, prelistajte prejšnjo Najčo, verjemite, da se izplača, ali pa najdete našo oddajo Kaj otroke nasmeji? Dobra šala, igranje družabnih iger z družino in zabava s prijatelji nasmejijo učence OŠ Grm na <https://radioprvi.rtvsl.si/2018/03/dobro-jutro-otroci-595/>.

Torej za nami je neverjetna izkušnja, saj smo s pomočjo zelo prijazne novinarke Tadeje Bizilj in naše mentorice učiteljice Eržek pripravili enourno sobotno oddajo o smehu.

Ker mi je bilo takrat tako všeč in zabavno, mi je bila ena ura zagotovo premalo. Ob pozivu novinarke Radia Slovenije, da lahko napišemo vprašanja za pevko Alyo in pri tem še tekmuje z otroki iz vseh osnovnih šol iz Slovenije, sem se hitro odzvala. Napisala sem vprašanja in se uvrstila med 12 osnovnošolcev, ki smo v sobotni oddaji Hudo, oddaji za mlade, intervjuvali pevko. Tudi takrat je bilo nepozabno, vendar tudi stresno. Če bi bila lani tema Najče stres in bi lahko že lansko leto dobila toliko informacij, kako se izogniti stresu, bi mi bilo zagotovo lažje govoriti v živo pred 8 000 ljudmi. Alya je pevka in seveda nam je tudi nekaj zapela. Zaradi tega je bilo vse snemano in tudi s sliko v živo predvajano na Facebooku. Prav zato je bilo še kanček bolj stresno, saj nas Slovenija ni le poslušala, temveč tudi gledala. Ampak preživeli smo vso začetno tremo in se vživeli v poklic pravega profesionalnega novinarja in zvedeli vse, kar nas je zanimalo. Pogovor nas je zanesel v njeno otroštvo in seveda nam je predstavila tudi svoje sedanje ustvarjanje. Bilo je neverjetno. Še vedno nas najdete na: <https://radioprvi.rtvsl.si/2018/05/hudo-78/>

Ker smo mladi taki, da želimo vedno več, me je novinar-ka 8. 9. 2018 povabila, da ji s skupino ostalih pomagam izprašati igralca Primoža Forteja. Ker nam ni nič zapel, mi je bilo lažje pri srcu, saj ni bilo kamer. Vendar smo

bile le štiri mlade novinarke, kar je pomenilo veliko več govorjenja, kot sem ga bila od prej navajena. A igralec je bil popolnoma sproščen in samozavesten, kar je pomenilo, da se tudi meni ni treba prav ničesar bati. Spet smo ga lahko spraševale vse, kar nas je zanimalo. Bil je neverjetno dober občutek, da lahko znanega Slovenca tikaš. Prisluhnete nam lahko na povezavi: <https://radioprvi.rtvsl.si/2018/08/hudo-89/>

Očitno sem se dobro izkazala, saj sem tudi tretjič dobila vabilo za sodelovanje v oddaji Hudo, ko je bila v gosteh belokranjska glasbena skupina The Plut family. Oddajo lahko poslušate na <https://radioprvi.rtvsl.si/2018/09/hudo-94/>

Ker čez šolsko leto oddaja Hudo navadno gosti šole kot skupine, kar nekaj časa nisem dobila nobenega povabila, dokler nisem dobila e-pošte, da bom lahko prvič poslušala samo sebe, saj bi oddajo, ki bi bila predvajana 2. 3., posneli vnaprej. Ideja mi je bila všeč. S skupino meni že dobro znanih obrazov smo do konca »izzeli« Klemna Janežiča. Bilo je nepozabno in brezskrbno, saj smo se lahko tudi zmotili in posnetek ponovili. Ko smo na pustno soboto sedeli na vajah za muzikal, sem imela slušalko v ušesih in čisto do konca poslušala oddajo. Bila sem izredno ponosna nase in mislim, da je to v življenju najpomembnejše.

Zame so to posebni občutki, posebno doživetje. Že ko vstopiš v stavbo RTV-ja, je lepo, ko se pelješ z dvigalom v studio, postajaš nervozen, ko si še nalivaš vodo in zadnjič bereš svoja vprašanja, si ves poten ... A ko posveti rdeča lučka in si v etru, ti zavre kri in si poln adrenalina, stres pobegne in samo uživaš.

Te radijske izkušnje so izkušnje, ki jih nikoli ne bom pozabila. Ko odrastem, pa mogoče to postane moj vsakdan.

<https://radioprvi.rtvsl.si/2018/08/hudo-89/>

<https://radioprvi.rtvsl.si/2018/05/hudo-78/>

<https://radioprvi.rtvsl.si/2018/09/hudo-94/>

SO VAM ZNANI?

| Pika Krevs Rupena, Lara Borković, 6. a |

| Ana Balaban Staniša, 7. b |

Na začetku šolskega leta ali pa tudi že malo prej se je učiteljskim vrstam pridružilo nekaj novih obrazov. Vsi smo jih želeli bolj spoznati, a o njih zagotovo nismo izvedeli vsega. Zastavili smo jim nekaj vprašanj, na katera so z veseljem odgovorili. Predstavljamo jim njihove osebne izkaznice.

**Lea
Deržanić**

Hobi Pilates, yoga, ustvarjanje, branje, glasba, ples ..., Zanima me zelo veliko različnih stvari. ☺

Predmet/razred (ki ga učite) angleščina / 5., 6., 9. razred; portugalsčina – interesna dejavnost

Šolanje Filozofska fakulteta v Ljubljani, Filozofska fakulteta v Lizboni

Najljubša barva modra v skoraj vseh odtenkih

Najljubša žival Mils, naš kuža

Najljubša knjiga Veliko je knjig, ki so mi zelo ljube in ki so me spremljale v različnih življenjskih obdobjih. Zato sem se odločila za eno izmed najljubših v zadnjem času: Summer Sisters avtorice Judy Blume.

Najljubša pesem Alfama – pesem čudovite portugalske zasedbe Madredeus

Najljubši šport gimnastika, atletika, ples

Stres Stres občutim, kadar si nevede dovolim, da življenje teče prehitro. Takrat se »prisilno« ustavim, premislim o prioritetah ter s svežo perspektivo začnem znova.

Sproščanje Od nekdaj se sproščam s športi različnih vrst ter sprehodi s psom, daleč najljubša sprostitvev pa mi je preživljanje prostih trenutkov s svojimi najbližjimi.

Blanka Roncelj

Hobi	dramska igra, ustvarjanje (nakit, poslikava skodelic, izdelava vabil)
Predmet/razred (ki ga učite)	matematika in tehnika
Šolanje	Pedagoška fakulteta v LJ
Najljubša barva	je ni ☺
Najljubša žival	pes
Najljubša knjiga	Janko in Metka
Najljubša pesem	uf, težko vprašanje ...
Najljubši šport	kolesarjenje
Stres	ja, ga poznam
Sproščanje	sprehodi v naravi, ustvarjanje

Tina Veselinovič

Hobi	rock band, šanson, motor, avtomobilizem, pisanje poezije in proze
Predmet/razred (ki ga učite)	slovenski jezik in interesna dejavnost francoščina
Šolanje	Filozofska fakulteta
Najljubša barva	mornarsko modra
Najljubša žival	maček Pavle
Najljubša knjiga	Svetlana Makarovič: S krempljem podčrtano
Najljubša pesem	Non, je ne regrette rien (Édith Piaf), Iron Maiden: Fear of the dark
Najljubši šport	floorball

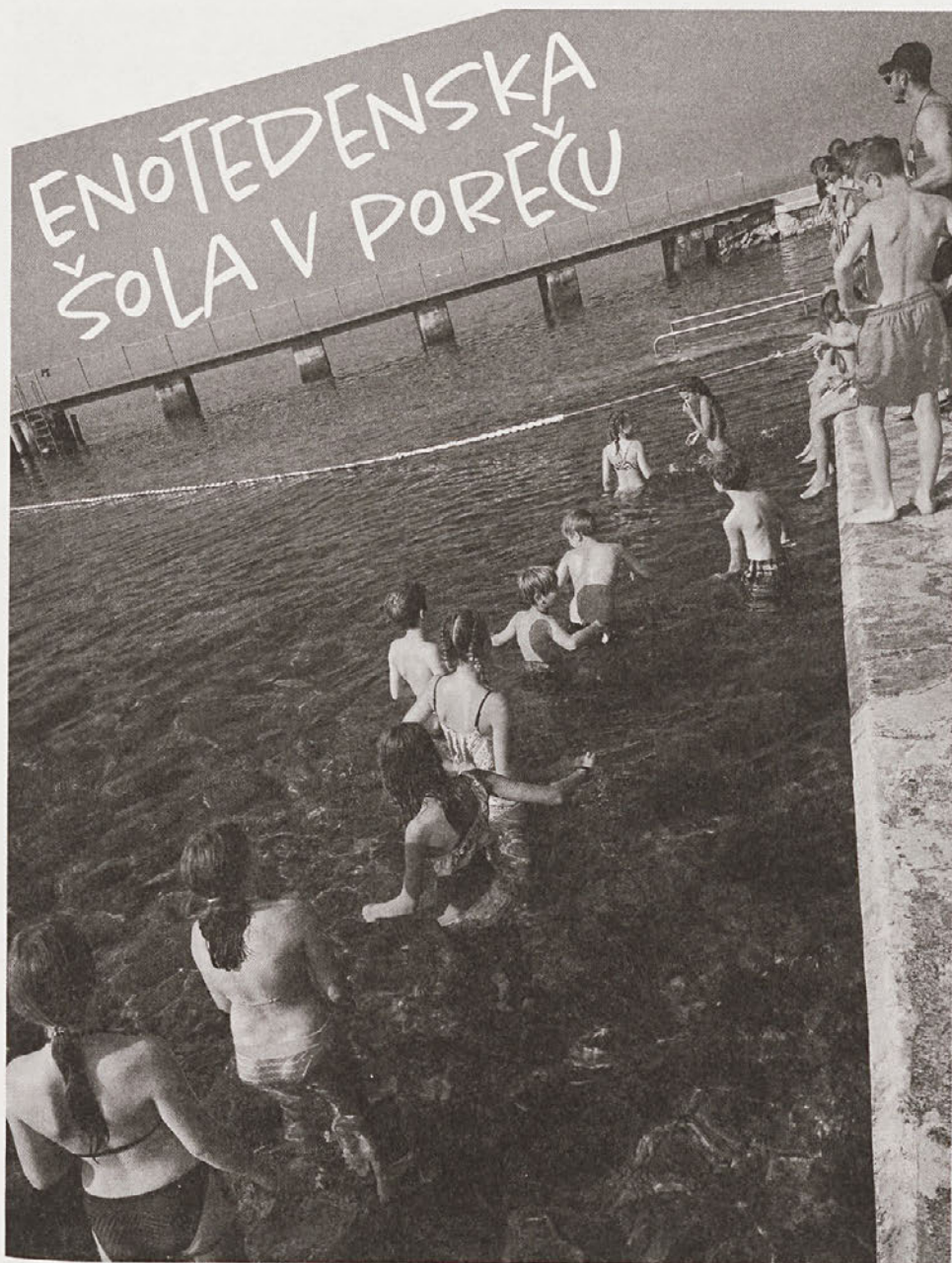
Melita Blatnik

- Predmet, ki da učite** biologija, naravoslovje
- Najljubša barva** modra
- Hobi** branje, zeliščarstvo
- Najljubša žival** vsaka, ki zadovoljna živi v svojem naravnem okolju
- Najljubša knjiga** Khaled Housseini: Tek za zmajem
- Najljubša pesem** Odvisno od razpoloženja. Največkrat pa od Scorpionsov: You ald I.
- Moto** Moje življenjsko vodilo so vrednote, ki sta mi jih v največji meri privzgojila starša. In kolikor me je njuna vztrajnost in doslednost takrat jezila, sem jima danes hvaležna, ker sta mi tako zelo olajšala in polepšala odraslo življenje. Ker pa je v življenju poleg številnih lepih stvari včasih kakšna manj lepa, sem si oblikovala moto, ki pravi, da če imam probleme, ki jih znam in zmorem rešiti sama, potem ni problema.

Veronika Balkovec

- Hobi** branje, sprehodi v naravi
- Predmet/razred (ki ga učite)** delam v knjižnici
- Šolanje** OŠ Center, Gimnazija NM, Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani, bibliotekarstvo in slovenščina (dvopredmetni študij)
- Najljubša barva** zelena
- Najljubša žival** mačka
- Najljubša knjiga** Ženske pri vodnjaku (Knut Hamsun)
- Najljubša pesem** Dreamer (Ozzy Osbourne)
- Najljubši šport** plavanje, tek
- Stres** ko se jutraj moji otroci nikakor nočejo zbuditi, jaz pa moram biti ob 7 h v jutranjem varstvu
- Sproščanje** spanje

| Tisa Božič, 7. b |

Že drugi teden šole v septembru smo se sedmošolci odpravili v šolo v naravi v Poreč. Spali smo v domu. Vsak dan smo imeli tudi šest ur pouka; tri dopoldne in tri popoldne. Imeli smo slovenščino, angleščino, naravoslovje, etiko in šport, ki je bil večini najljubši predmet, saj smo pri uri plavalni ter vadili za tekmovanje, ki je potekalo zadnji dan. Med bivanjem je bilo zelo priljubljeno obiskovanje tamkajšnje medicinske sestre. Nekateri so imeli trne v podplatih, drugi žulje, imeli smo tudi poškodovano nogo in slabost, ki pa je bila najbrž le posledica domotožja in želje po vrnitvi domov. Zanimiv in poln doživetij je bil izlet po morju z ladjico. Vkrcali in izkrcali smo se v Poreču. Plovba je bila kar dolga, tako da smo vmes tudi malicali. No, pričakova-

li smo sicer morske dobrote, a tudi čevapčiči niso bili slabi.

Seveda smo imeli zadnji večer pred odhodom tudi disko, za katerega pa smo morali pošteno plačati. Vstopnina za v disko so bile sladkarije, ki smo jih skrivali v sobah. Nosili smo jih v škatlo pred vhodom v dom. Sprva so učiteljice misile, da sladkarij ne bo veliko, ker smo jih pretekle dni že veliko pojedli. A izkazalo se je, da so se pošteno zmotile. Sladkarij se je nabrala zvrhana škatla. V disku smo se zabavali do pozne ure, dokler nismo morali spat.

Ta šola v naravi nam bo zagotovo še dolgo ostala v lepem spominu in zagotovo bi jo še kdaj ponovili.

Revija mladinskih pevskih zborov 2019

| Ema Avbar, 7. b |

Tudi letos se je naš mladinski pevski zbor udeležil območne revije mladinskih pevskih zborov Pesem pomladi, ki je bila 10. aprila 2019 v Kulturnem centru Janeza Trdine. Predstavilo se je sedem pevskih zborov iz Novega mesta in okolice. Naš zbor se je pod vodstvom zborovodkinje Sonje Čibej predstavil s

pesmimi Sanje naj te vodijo, ljudsko Regiment po cesti gre in s tremi skladbami Frana Milčinskega Ježka: Narobe svet, Sončna ura in Za dva groša fantazije. Na koncu pa smo vsi pevci zapeli še skupno pesem Dan ljubezni.

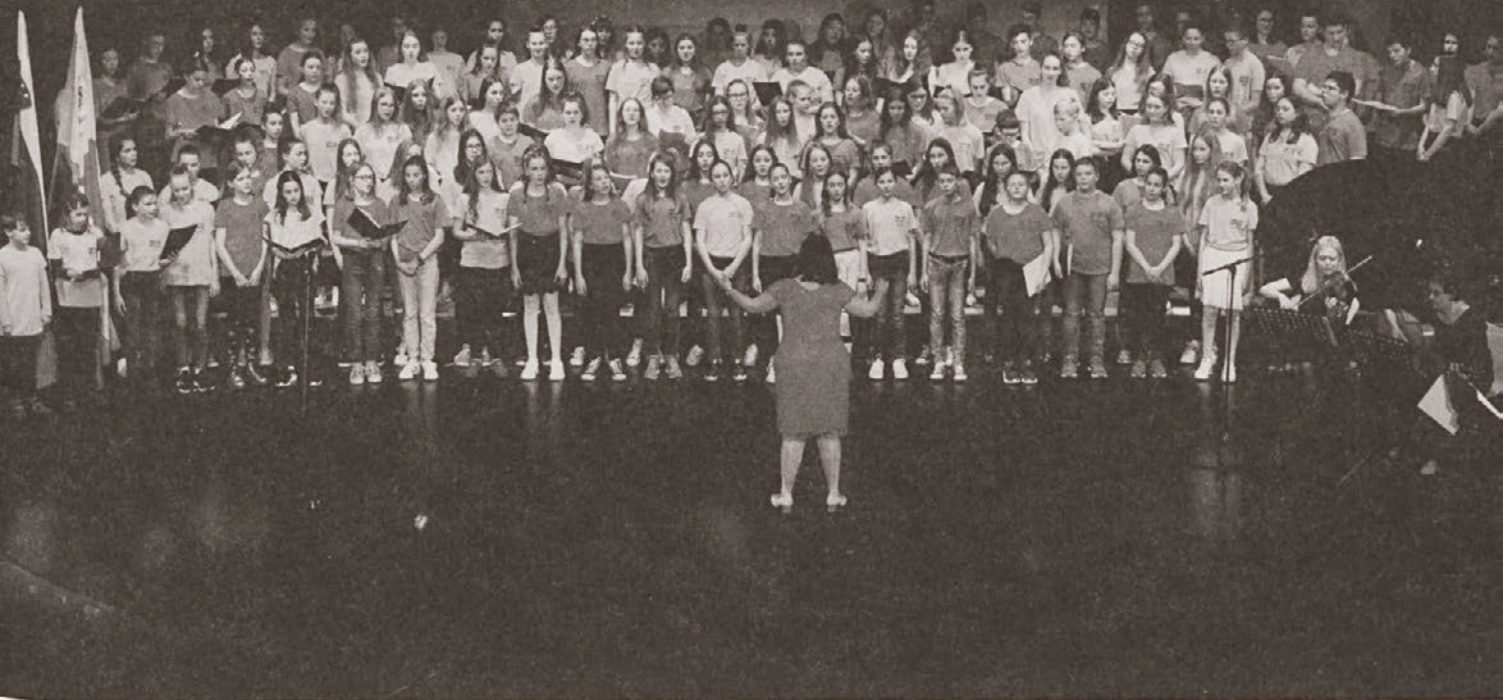
Revija otroškega pevskega zbora

| Ela Gošnik, 4. b |

Pevci otroškega pevskega zbora od 2. do 5. razreda pri učiteljici Sonji Čibej pridno vadimo petje celo leto. Vadimo dvakrat na teden, in sicer ob torkih in četrtnih eno šolsko uro. Pojemo veliko različnih pesmi, ki jih vadimo za nastope in pevsko revijo. To leto je bila revija 12. 3. v Kulturnem centru Janeza Trdine. Zapeli smo štiri pesmi: ljudsko Jaz sem muzikant, Uspavanko za Ano, Marmelado in pesem Čmrlj. Ker smo se zelo potrudili, smo na koncu dobili sok in rogljiček.

Nastop pevcev na slavnostni akademiji ob občinskem prazniku

| Pika Krevs Rupena, 6. a |

V petek, 5. 4. 2019, smo pevci naše šole popestrili slavnostno akademijo v počastitev občinskega praznika Mestne občine Novo mesto – novomeški rojstni dan. Mladinski pevski zbori različnih dolenjskih šol smo se združili v en sam zbor, ki ga je sestavljalo 130 otrok, in skupaj zapeli nekaj znanih pesmi, kot so npr. Dan ljube-

zni, Moja dežela, Tam, kjer sem doma ... Za nastop smo dobili lepe raznobarvne majice z napisom Novo mesto. Ko stojiš s 130 pevci na odru in poješ v en glas, je to prav posebno doživetje. Peli smo z zanosom in ponosom. Po nastopu smo bili deležni slavnostne zakuske.

GLASBENA LESTVICA

| Ema Avbar, 7. b |

Tudi letos smo učenci predmetne stopnje glasovali za najboljše tri tuje in domače pesmi. Ugotavljamo, da so nekatere pesmi brezčasne, saj se na naši lestvici pojavljajo precej pogosto.

Da si boste zmagovalni pesmi lahko še bolj pogosto prepevali, smo za vas poiskali tudi obe besedili.

High hopes

Had to have high, high hopes for a living
Shooting for the stars when I couldn't make a killing
Didn't have a dime but I always had a vision
Always had high, high hopes
Had to have high, high hopes for a living
Didn't know how but I always had a feeling
I was gonna be that one in a million
Always had high, high hopes
Mama said
Fulfill the prophecy
Be something greater
Go make a legacy
Manifest destiny
Back in the days
We wanted everything, wanted everything
Mama said
Burn your biographies
Rewrite your history
Light up your wildest dreams
Museum victories, everyday
We wanted everything, wanted everything
Mama said don't give up, it's a little complicated
All tied up, no more love and I'd hate to see you waiting
Had to have high, high hopes for a living
Shooting for the stars when I couldn't make a killing
Didn't have a dime but I always had a vision
Always had high, high hopes
Had to have high, high hopes for a living
Didn't know how but I always had a feeling
I was gonna be that one in a million
Always had high, high hopes
Mama said
It's uphill for oddities
The stranger crusaders
Ain't ever wannabes
The weird and the novelties
Don't ever change
We wanted everything, wanted everything
Stay up on that rise
Stay up on that rise and never come down
Stay up on that rise
Stay up on that rise and never come down
Mama said don't give up, it's a little complicated
All tied up, no more love and I'd hate to see you waiting
They say it's all been done but they haven't seen the best of me
So I got one more run and it's gonna be a sight to see
Had to have high, high hopes for a living
Shooting for the stars when I couldn't make a killing
Didn't have a dime but I always had a vision

DOMAČA LESTVICA

1. Nina Pušlar
Svet je tvoj
2. Dan D
Čas
- 3a. Dan D
Voda
- 3b. Challe Salle
Lagano

TUJA LESTVICA

1. Panic! at the disco
High hopes
2. Ariana Grande
7 rings
3. DJ Snake
Taki taki

Always had high, high hopes
Had to have high, high hopes for a living
Didn't know how but I always had a feeling
I was gonna be that one in a million
Always had high, high hopes
Had to have high, high hopes for a living
Shooting for the stars when I couldn't make a killing
Didn't have a dime but I always had a vision
Always had high, high hopes
Had to have high, high hopes for a living
Didn't know how but I always had a feeling
I was gonna be that one in a million
Always had high, high hopes

Svet je tvoj

Zjutraj čez okno sonce me pogreje,
sanjala sem svet brez meje,
spomin na tebe me nasmeje,
čutim utripe srca,
ljubezen je morje, jaz hočem do dna,
hvaležna in srečna vsakič, ko vam zapojem, spoznam –
z enim pogledom nova ljubezen lahko se rodi
z enim nasmehom nekomu lahko se dan spremeni,
vsak ima moč
vračati ljubezen, bit nežen, hvaležen,
ne obupaj, svet je tvoj,
ujemi svoje sanje, deli svoje znanje,
najdi svojo pot ... in z njo –
svet je, svet je tvoj, o o, svet je, svet je tvoj..
Sonce zahaja, barka se maje, na plaži ljudje,
sprehajam se bosa, veter dviga valove, suši mi lase,
čisto sama, danes sem brez plana,
moj nov je začetek bil konec med nama, zdaj vem,
z enim pogledom nova ljubezen lahko se rodi,
z enim nasmehom nekomu lahko se dan spremeni,
vsak ima moč
vračati ljubezen, bit nežen, hvaležen,
ne obupaj, svet je tvoj,
ujemi svoje sanje, deli svoje znanje,
najdi svojo pot ... in z njo –
svet je, svet je tvoj, o o, svet je, svet je tvoj

Miss & Mister

| NIKA BARBO, 8. c |

Velja načelo, da stres velikokrat povzroča veliko neprijetnih gubic in mozoljčkov, vendar ne pri njih. Pri missicah in mistrih namreč. Glasovalci, učenci in učenke iz 8. in 9. razreda, smo bili pri zboru za miss in mistra poleg zunanje lepote pozorni tudi na skrito, notranjo lepoto, njihovo prijaznost in dostopnost. In tako so pred vami rezultati ankete o miss in mistru naše šole za to šolsko leto.

Čestitke vsem izbrancem na lestvici, zmagovalcema pa poseben poklon.

MISS:

1. KLARA OSTOJIČ (18 glasov)
2. LANA TRAVEN (11 glasov)
3. KATJA RIBIČ (9 glasov)
3. ELA ZOBARIČ (9 glasov)

MISTER:

1. DAVID MILUTINOVIČ (7 glasov)
2. JAKOB KAVŠEK (5 glasov)
3. ADRIAN RUSTEMI (4 glasovi)
3. ERIK RADOVIČEVIČ (4 glasovi)

Skrivnosti Zanzibarja

| Slavica Broder Bakač, 7. b |

Za to potovanje smo se odločili, ker je moja mami že pred mnogimi leti dobila dežnik s palmami in rajsko plažo. Od takrat je sanjala o Zanzibaru. Oči je našel zelo ugodne letalske karte in jo presenetil: »Bi šla na Zanzibar?«

Po celodnevem potovanju je bil na letalu zrak zadušljiv in preden smo izstopili iz letala, smo upali, da bo zunaj bolje. A v zraku je bilo le še več vlage.

Za prevoz po otoku smo najeli avto, pravzaprav terenca. Presenetilo me je, da vozijo po levi strani in da je volan na desni strani. Na cesti smo videli celo velikanškega polža in se spogledali, na kako čuden kraj smo prišli. Po naporni vožnji z avtomobilom in letalom smo potrebovali počitek. Po počitku smo čofotali v čudovitem turkiznem morju na beli peščeni plaži, popoldne pa je voda čudežno izginila. Pa ne samo za nekaj metrov, ampak za nekaj sto metrov! Mar veste zakaj? Bibavica! Seveda ni šlo brez potapljanja, zato smo se tja odpravili v njihovem tradicionalnem čolnu v spremstvu prijaznih domačinov. V morju smo videli kar nekaj prečudovitih rib in morskih zvezd. Najbolj neverjetno je to, da so te na otip, kot bi bile iz plastike. K sreči so bili morski ježki predaleč in nismo nobenega pohodili.

Ker smo bili lačni, smo si privoščili nekaj sadja. Jedli smo veliko ananasa, banan in manga. Nekaterim so bili všeč tudi kokos, papaja (okus po bruhanju) in pasijonka (precej kisel sadež). Kadar nismo jedli sadja, pa smo uživali v okusu morskih rib in hobotnice. Poleg sadja pridelujejo tudi začimbe in zelišča, ki jih uporabljamo tudi v Sloveniji. Neverjetno je to, da je muškatni orešek podoben nezrelemu ringloju. V notranjosti je črn in

prepreden z živo rdečimi žilami. Cimet pa je pravzaprav zmleto lubje cimetovca. Njegove korenine imajo prese- netljivo okus po mentolu. Poseben je tudi poper. Prvo leto namreč posadijo prav določeno drevo, drugo leto pa poper, da se lahko vzpenja po tem drevesu.

Zanimalo me je tudi, kakšne šole imajo. Opazila sem, da je značilnost šol spodaj modra, zgoraj pa bela barva. Šolarji iz različnih šol imajo različne uniforme in punce imajo različne rute na glavi. Na enem od izletov sem iz torbe potegnila plastenko z vodo in deklice so me pogledale z velikim občudovanjem, ker je čisto vodo tam možno kupiti samo v trgovinah, kar pa je za prebivalce precej drago. V apartmaju smo imeli nekaj odvečnega kruha in odločili smo se, da ga podarimo otrokom iz vasi. Z veseljem so vzeli celo vrečko in veseli smo bili, da smo jim lahko podarili nekaj malega. Tam sicer ne vlada revščina, v izobilju pa tudi ravno ne živijo.

Zanzibar me je definitivno presenetil. Moram priznati, da nisem pričakovala toliko novega in neznanega in še zabavala sem se v toplem morju. Čisto vsakemu bi priporočila tak dopust. Mene je napolnil s pozitivno energijo ☺.

Po poteh Harryja Potterja

| Marko Knoll, 7. a |

Vedno, ko slišim besedo Škotska, me spomni na igralne kocke. In čeprav igralnice niso ravno del njihove kulture, menim, da mi po tem potovanju že sama beseda Škotska prinaša srečo. Škotska je znana po svojih znamenitostih in zanimivostih, ki še posebej privabijo turiste in ljubitelje knjig o Harry Potterju. Velikokrat nas lahko preseneti s svojimi posebnostmi in njeni prebivalci nam znajo s svojo prijaznostjo in gostoljubnostjo še posebej polepšati izlet. Njene lepote so tako krasne, da se jih še njeni prebivalci ne morejo naveličati. Vsi tisti gradovi, jezera, gozdovi, prebivalci te vedno preseneti v pozitivnem smislu. Tega sem se zavedal še pred odhodom, ampak nisem pa v to povsem verjel. Mislil sem, da ljudje samo pretiravajo zaradi domoljubja, ampak sem se motil.

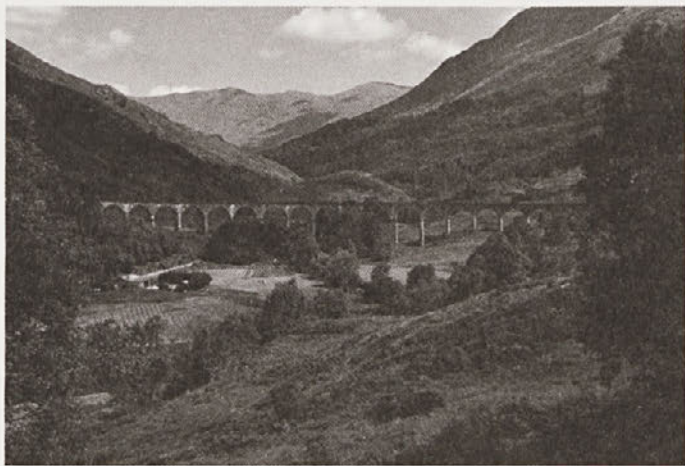
Škotska je zelo raznolika dežela z veliko obalami, morji, mesti, rekami, jezeri, gradovi, vrtovi in drugimi znamenitostmi in zanimivostmi. Njihov nenavadni in prikupen škotski naglas pa še poudari njihovo osebnost. Naš vodič nas je vodil po najboljših in najzanimivejših poteh na Škotskem.

Škotska ima veliko srednjeveških, odlično ohranjenih gradov, ki so danes spremenjeni v muzej. Neverjetno je, da so tako odlično ohranjeni. V muzejih še danes hranijo originalne stare obleke, ki več niso v modi. Presenečen sem bil, da so nosili ogromno oblek naenkrat in spraševal sem se, kako so lahko zdržali cele dneve v njih. Muzeji so opremljeni še z originalnimi meči, sulicami, ščiti in zlatnino. Tudi sam se preizkusil v vihtenju meča, vendar so, če verjamete ali pa ne, zelo težki. Ne vem, kako so se lahko vitezi mečevali s pravimi meči in kako so lahko vihteli tiste težke sulice. Ščiti so imeli na sebi še grb, ki je ponazarjal grad. Zunaj, pri vhodu v grad, so bili še bogati vrtovi, polni raznolikih rastlin. Posebno specializirani vrtnarji so se ukvarjali s temi vrtovi, da so bile rastline tako lepo negovane, trava je bila pokošena tako, da so bile vse bilke natanko enako dolge. Ti vrtovi so bili ograjeni z obzidjem, na katerega si lahko splezal in občudoval prelepi razgled na okolico. Večkrat smo se še slikali pod lepim drevesom z lepimi listi, ki nam je nudil tudi senco v vročini.

Najbrž se spominjate prizora iz Harryja Potterja, ko Harry z Ronom leti s svojim letečim avtom do Bradvicarke v drugem delu. Tam, kjer letita blizu velikega mosta in se skoraj zaletita v vlak? Ali mogoče veste, da je bil ta prizor posnet prav na Škotskem? Po tem snemanju je ta kraj zaslovel in postal je neizbežna turistična točka za ljubitelje Harryja Potterja. Ogromno ljudi obišče to destinacijo vsako leto in mi nismo bili nobena izjema. Do tega mosta smo se odpravili peš po mokri šoti in komaj sem čakal, da v živo vidim most in pokrajino, ki sem jo prej opazoval le preko televizije. In res, niti malo nisem bil razočaran; pred mano je bil dih jemajoč pogled – vse okoli nas je bilo zeleno, razen kamnitega mostu. Vse je me spominjalo na tisto sceno. Zelo mi je bilo všeč, da je ta točka še vedno ostala zelena, obdana z gozdovi, in da se ni spremenila v industrijsko točko, polno cest, trgovin in podobnega, čeprav je letno zelo obiskana destinacija.

Naš vodič nas je peljal še na eno zelo lepo turistično destinacijo. To je bil rt s svetilnikom, ki je tudi zelo priljubljena fotografska točka. Do vrha nas je vodila vijugasta, strma pot. Že pogled mi je bil takoj zelo všeč, še posebej pogled na obalo na dnu rta. Razgled je bil tudi tukaj res izjemen. Gledal si na sinje modro morje, bele galebe, ki so lepo jadrali po zraku, na ravnino na začetku poti in prekrasen svetilnik. Na srečo smo imeli še lepo vreme, ki je polepšalo ta izlet. Ti pogledi so se mi globoko vtisnili v spomin, ker so res prekrasni in prav takšni kot na razglednicah.

V Edinburgu smo si še ogledali kipec kužka Bobby, katerega legenda je zelo znana. To ni bil kar en potepuški pes, ampak nekaj zelo posebnega, saj je Edinburg nanj zelo ponosen, ker naj bi prinašal srečo. Irci imajo detelje, Angleži podkve, Škoti pa imajo Bobbyja. Za srečo ga pobožajo po smrčku, kar mu očitno ugaja, ker so Škoti na splošno zelo srečni in zadovoljni ljudje. Seveda smo se tudi mi želeli nalesti te sreče in smo ga pobožali po smrčku. Glede na vreme, ki smo ga imeli celo potovanje, bi rekel, da je gotovo delovalo. Njemu na čast pa smo v restavraciji, ki se imenuje po njem, pojedli tudi kosilo.

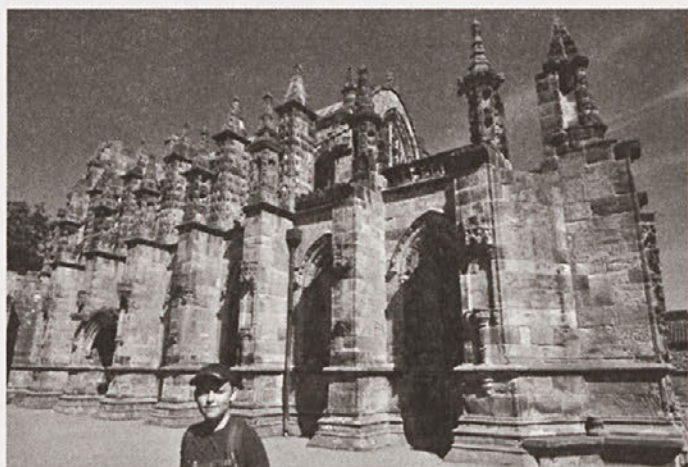
Zraven te restavracije je bil poseben »Harry Potter Tour«, ki te popelje po ulicah in po mestu, tam, kjer je pisateljica J. K. Rowling dobivala ideje za svoje knjige. Vodial nas je drug vodič, ki je bil oblečen kot čarovnik, nosil je čarovniški klobuk, vihtel čarovniško palico in imel Harryjeva očala. Zdel se mi je izredno prepričljiv in zabaven in dobil sem občutek, da tu ni zgolj samo zaradi službe, ampak zaradi veselja. Na začetku smo vsi dobili čarovniške palice, da bi z njimi lahko čarali in se še hitreje spremenili v pravega čarovnika. Sam sem seveda končno lahko dokazal, da sem edini čarovnik v moji bunkeljski družini in pričaral še eno popoldne lepega vremena. Vodič nas je popeljal po pokopališču, kjer je Rowlingova dobila veliko idej za imena svojih likov. No, prava imena so sicer bila malo drugačna od tistih, ki so kasneje nastala v knjigah. Nekaterim je namreč spremenila le kakšno črko. Po mojem je iz prvotnih imen naredila boljša, bolj primerna za zgodbo. Sprehodili smo se tudi mimo šole, ki je navdihnila Rowlingovo za nastanek Bradavičarke. Moram priznati, da si je na prvi pogled težko predstavljati, da v tej šoli ne čarajo s palicami, ampak imajo prav tako ocenjevanja in govorne nastope. Vodič nas je popeljal tudi do ulice, ki je navdušila pisateljico za nastanek Prečne ulice. Tiste ravne hiše na robu ulice res spominjajo na knjižno različico in celotna ulica ima z malo domišljije res nek magičen ambient. Vsaka druga hiša je bila trgovina s spominki, kar mene ni motilo, je pa mogoče starše malo bolj. Neverjetno se mi je zdelo dejstvo, da je bila prva knjiga Rowlingove izdana šele pri trinajstem založniku, ker je noben ni hotel izdati. Trinajst po navadi ne velja za srečno številko, če pa bi bil jaz založnik št. 13, bi gotovo trdil, da sem kar precej srečen.

Ogledali smo si tudi znameniti Loch Ness. O njem sem veliko že slišal, se pozanimal in ga že komaj čakal. Tako

znano jezero z »živalco« me je vedno zanimalo. Vso okolico so spremenili v turistično točko, polno trgovin in turistov. Mesto res ima posebno energijo, vsi turisti z delčkom otroškega upanja čakajo, da pa je Nessie morda kljub vsemu resnična. Moram priznati, da je ambient res magičen in skrivnosten. Vsi

turisti tudi vneto hranijo ribe in vse ladjice so polne daljnogledov in fotoaparátov in turisti skozi objektivne želijo ujeti lepoto škotskih jezer. Voda je presenetljivo čista in osvežujoča. Ne boste verjeli, je tudi mokra, kar sem preizkusil tudi sam. Vem, da vas zanima, če je moje noge oplazil rep Nessie, vendar je odgovor žal ne. Kljub vsemu je bila to res nepozabna izkušnja, katere ne bom pozabil tudi zaradi plišaste Nessie, ki sem jo našel v trgovinici.

Škotska je tako res zelena in slikovita dežela, polna magičnih legend, ki se prepletajo skozi njeno zgodovino in ljudi. Vsak lahko začuti njeno neokrnjenost in skrito lepoto, ki je vidna na vsakem travniku in uličici. Je res raj za ljubitelje zgodovine, narave in nenazadnje Harryja Potterja. Tu vsi zagotovo lahko najdete veselje in če boste imeli srečo, se od Škotov ne nalezete samo naglasa, ampak tudi dobre volje.

ČUDOVITO POTOVANJE PO SREDNJI AMERIKI

| Tim Bartelj, 8. b |

Na drugi strani Atlantika se skrivajo prelepe države z dih jemajočimi plažami, pogledi, sončnimi zahodi, mesti ter kulturami. To so dežele, ki jih je v 15. st. odkril Krištof Kolumb. Dežele mogočnih Majev in Aztekov ter dežele neskončnih plaž z mivko, palmami ter smaragdno modro vodo.

Lanskega decembra sva se z mami odpravila na križarjenje po Srednji Ameriki. Z letalom sva letela iz Benetk do Madrida in nato v Miami. Po dveh dnevih potepanja po Miamiu sva odletela na najino prvo destinacijo – v Havano na Kubo. Prve dni sva bila zelo previdna, saj so raznorazni ljudje mamico strašili z nevarnostmi, mami-li, krajo otrok ... Po Kubi sva se gibala le po preverjenih krajih in v spremstvu hotelskega taksija. Ogledala sva si El Capitolio ter Muzej revolucije in La Cabano – največje znamenitosti. Navdušen sem bil nad Muzejem revolucije, pisanimi barvnimi hišicami ter grafiti Che Guevara, ki so povsod po mestu. Prav tako me je navdušilo in prevzelo poslušanje njihove ulične glasbe. Naslednje dni sva preživela dopustniško, predvsem sva plavala in poležavala po čudoviti beli mivki. Jedla sva ogromno svežega sadja, kot na primer banane, papajo, mango, kokos, saj ima le-to poseben, božanski okus. Kuba je zelo revna država, vendar so ljudje veseli in pozitivni. Po petih dneh sva odletela nazaj v Miami in se v pristanišču vkrcala za 14 dni na križarko – MSC Divino, ki nas je popeljala po Karibih. Vsak večer, ko se je stemnilo in je ladja zapuščala pristanišče, je zatrobila in iz zvočnikov je zadonela pesem Time to say goodbye. Ti trenutki so bili veličastni in srce ti kar zapoje od veselja, ko je na palubah okoli 2000 ljudi in vsi pojejo v en glas. MSC Divina sprejme na svoj krov okoli 4500 potnikov in 2000 članov posadke. Prve dni sva z mamico ladjo raziskovala. V decembru je na Karibih sončno in vroče, povprečna temperatura je okoli 30C. Ko smo cel dan pluli po odpr-

tem morju, sva se z mami kopala v bazenih, sončila in zabavala. Na tako velikih ladjah je poskrbljeno prav za vse in nemogoče je, da bi se dolgočasil. Obiskoval sem teens club, kjer sem spoznal kar nekaj novih prijateljev iz različnih koncev sveta. Iz Slovenije nas je bilo osem. Par iz Maribora, midva z mami in 4 mladi fantje, od teh dva nogometaša, stevard pri Lufthanzi in računalniški programer. S fanti smo se celo križarjenje zelo, zelo zabavali, saj so bili zelo smešni.

Prva država, ki smo jo obiskali s križarko, je bila Jamajka, in sicer mesto Ocho Rios, znano po Dunn River Falls – slapovih – ter razkošnih letoviščih. Ob prihodu se mi je zdelo zelo posebno, saj je bila vsepovsod džungla, morje je bilo prečudovite sinje modre barve. Tamkajšnji lokalni vodič naju je zapeljal na eno najlepših plaž – Bamboo Beach. V avtu smo poslušali regge glasbo. Na Jamajki vozijo po levi strani, zato je bila vožnja še bolj zanimiva. Morje je imelo okoli 30 stopinj, ležal sem v vodi in pil mleko iz kokosovega oreha. Prečudovito. Kasneje nas je Jamal, naš vodič, zapeljal še v mesto, ki je bilo zelo urbano, zanimivo, prav tako pa nevarno, saj je Jamajka kraljestvo marihuane, zato so tudi ljudje malce posebni. Kot zanimivost naj povem, da prav vsak prodaja travo, ki je tam povsem običajna. Moji mamici je varnostnik na plaži ponujal travo po 5\$. Ob vstopu na ladjo je bila poostrena kontrola potnikov. Prav zaradi te posebnosti, lepote in odštekanosti se mi je Jamajka še posebej vtisnila v spomin. Vsak večer smo bili na ladji deležni vrhunskih glasbeno-plesnih predstav v teatru. Naslednja destinacija je bila Aruba in glavno mesto Oranjestad. Aruba je prečudovit majhen otok, ki pripada Nizozemcem. Aruba ima kar 3 uradne jezike: nizozemščino, španščino ter angleščino. S prav posebnim avtobusom in super vodičko Jamico smo prevozili dobesedno cel otok. Obiskali smo velike skalne skulpture,

si ogledali glavno mesto, na drugem koncu otoka cerkev, svetilnik, kjer sem že spet pil kokos, ter njihovo šolo. Nenazadnje pa smo odšli na najbolj znano plažo Eagle Beach. Bila je kot iz filma, popolna, z besedami jo je nemogoče opisati. Arube se drži prav poseben slogan One Happy Island in res je tako. Ljudje so srečni, prijazni, prav tako je otok božanski in vodička nam je povedala, da imajo na njem vile multimilijonarji iz Severne, Srednje in Južne Amerike.

Naslednji dan smo že spet preživeli na morju. Peti dan je prišla na vrsto Kolumbija, za mene najlepša država med vsemi, ki smo jih obiskali. Pripluli smo v obmorsko velemesto Cartagena. Mesto je zagotovo eno izmed najlepših v Srednji Ameriki, saj ga na eni strani krasijo ogromni nebotičniki, na drugi staro mestno jedro z živahnim ter barvitim šarmom, na tretji strani pa se vidi pristna kolumbijska kultura, njihovi domovi, hrana, oblačila, bogat živalski in rastlinski svet in navsezadnje mesto krasijo prečudovite plaže. Ljudje so tako prijazni, veseli in srečni, da te prevzame njihova energija. Takoj po izkrcanju nas je v portu presenetila prav posebna nenavadna stvar – živalski vrt. V njem so imeli vse od tukanov do flamingov, pavov, ar ter mravljinčarjev, opic in še bi lahko naštevali. Z mamico sva najela taksista, in sicer domačina Carlosa, ki nama je pokazal dobesedno celo mesto. Ogledali smo si San Filipovo trdnjavo, staro mestno jedro, katedralo, obzidje, bogati del z nebotičniki ter plaže. Kljub peklenskim 38 stopinjam in ogromni vlažnosti je bila ta izkušnja ena najlepših, imenitnih in dragocenih. Mami pravi, da je malo krajev oz. držav, kjer bi ona z lahkoto živela, Kolumbija je ena izmed teh držav.

Naslednja država, ki smo jo obiskali, je bila Panama, in sicer mesto Colon. Mesto je bilo zelo umazano, uničeno ter predvsem revno. Take bede nisem videl še nikoli. Odločila sva se oditi pogledat Panamski prekop ter glavno mesto Panama city. S taksijem smo se vozili dobre 2 uri mimo džungle vse do prekopa. Prispeli smo do ogromnega kompleksa. Najprej smo si ogledali muzej, kako so gradili Panamski prekop, nato pa še sam prekop. Žal v tistem času ni nobena ladja plula čez prekop. Po ogledu smo se odpeljali v mesto, od tam pa še vse do Tihega oceana. Mesto se je res bleščalo, saj ga sestavljajo sami nebotičniki, a tudi tak velik blišč ni mogel prikriti bede drugih delov države. Dan smo zaključili v shopping centru, in sicer v največjem v državi – res je bil ogromen.

Ostala nam je še zadnja destinacija – Mehika. Obiskali smo Costa Mayo, turistično vasico z mnogimi šovi, re-

stavracijami, bazeni, plažo, trgovinicami in nenazadnje z bazenom, kjer si lahko plaval z delfini. S prijatelji smo odšli na ogled majevskega mesta Chacchoben. Po dolgi, ravni, vendar zanimivi cesti skozi tropski gozd smo se vozili uro. Videli smo mnogo vasic, nasadov sadja, plantaže ananasov, prodajalce in nazadnje tudi njihovo pokopališče. Potem smo si ogledali eno največjastnejših majevskih mest. V mestu so bili razni templji, observatoriji, ruševine hiš ter mnogo zanimivih starih dreves. Naslednja in naša zadnja destinacija je bil še Cozumel. Jedel sem čisto prave, domače, pristne tacose, ki so bili izjemni.

V 20-ih dneh sem doživel in videl ogromno. Spoznal sem, koliko lepot se skriva še drugod po svetu in škoda bi jih bilo ne obiskati. Hvaležen sem mamici za čudovito darilo in možnost, da skupaj odkrivava svet in se zabavamo. Nenehno sem v novem pričakovanju, katero destinacijo nama bo prineslo novo leto ...

Mirko Vasle

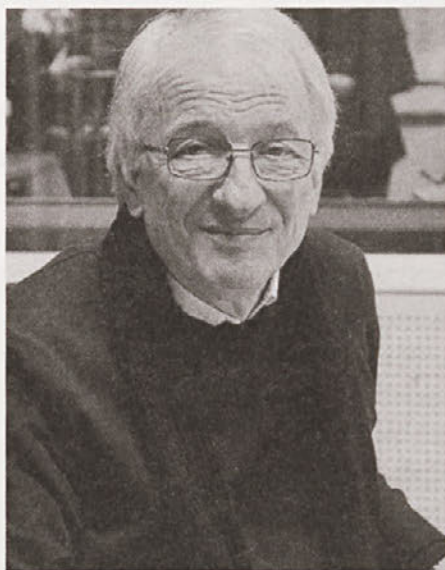
»Argentinec, a po duši velik Slovenec«

| Ula Höfferle, 8. b |

Mirko Vasle se je rodil v Argentini slovenskim staršem. Vsa leta je preživel v tujini, kljub temu pa odlično govori in piše slovensko. Zelo močno je povezan s Slovenijo in ljudmi, saj vodi sobotno oddajo na argentinskem radiu Okence v Slovenijo. S svojim požrtvovalnim delom je oddaji prislužil več nagrad. Napisal je knjigo o slovenski književnosti v španskem jeziku. Ima številne hobije in še več prijateljev in znancev po celem svetu. Predvsem pa je zelo prijazen in dober človek. In z veseljem vas bo predstavil Argentini, Sloveniji in svetu, če se boste odpravili v Buenos Aires in ga obiskali na radiu ob sobotah, ko imajo Slovenci svojo oddajo.

■ **Rojen si v Argentini in tam tudi živiš. Delaš na slovenskem radiu. Ko se v Sloveniji pogovarjamo o tebi, ni nikogar, ki te ne bi poznal. Znani športniki, politiki, umetniki, predsednik države, kardinal Rode, znanstveniki, vsi vedo zate. Kako bi se ti sam predstavil?**

Sem argentinski Slovenec. Poleg redne službe sem bil vedno aktiven v slovenski skupnosti. V 70-ih

letih prejšnjega stoletja sem pel pri slovenskem komornem zboru "Karantanija". Bil nas je 15 pevk in pevcev, vsi sinovi in hčere slovenskih staršev, od katerih se jih danes 5 profesionalno ukvarja s petjem. V času osvoboditve Slovenije sem bil odgovoren za medije v slovenski centralni organizaciji v Argentini. Že 32 let sem urednik slovenske radijske oddaje v Argentini Okence v Slovenijo. Bil sem predsednik slovenske šahovske zveze v Argentini in urednik športne rubrike pri slovenskem tedniku v Buenos Airesu. Starši so me vzgojili v slovenskem duhu, v vsakdanjem življenju pa sem prevzel številne argentinske (latinske) lastnosti.

■ **Vsako soboto ob 17 h te lahko poslušamo na državnem argentinskem radiu, kjer vodiš slovensko oddajo Okence v Slovenijo. Kaj lahko na kratko poveš o njej?**

Oddajo lahko poslušate vsako soboto ob 17. oz. ob 18. (odvisno od zimskega oz. letnega časa). Sedaj oddaja poteka ob 18. uri in jo najdete na spletnem naslovu www.Am570radioargentina.com.ar. Oddaja je dvojezična. V njej prevladuje španski jezik, to pa zato, ker veliko naših Slovencev ne razume več slovenščine, drugič pa zato, ker dve tretjini naših poslušalcev sploh ni Slovencev. Glasba, ki jo vrtimo, je predvsem narodno zabavnega značaja, predvajamo tudi zborovsko in moderno. Del oddaje je namenjen kulturi, kjer predstavljamo slovenska mesta. Imamo stalno poročevalko iz Ljubljane, ki pove vse glavne novice iz vaše dežele. Vse to se odvija v španščini. Vsako soboto imamo intervjuje z različnimi Slovenci iz Slovenije in drugod po svetu. Ker ti pogovori potekajo v slovenščini, naredim nato kratek izveček še v španščini. V vseh teh letih sem imel nad 1600 intervjujev.

■ **Na oddaji pred 28 leti si spoznal mojega očeta, ki si ga predstavil kot mladega zobozdravnika. Pred štirimi leti sta bila na radiu moj brat in oče skupaj z Vladom Kreslinom. Kako izbiraš goste in kakšen je odziv predvsem Argentinec na te intervjuje?**

Res je, pred 28 leti sem spoznal tvojega očeta, s katerim sva danes dobra prijatelja. Ker dnevno sledim dogajanjem v Sloveniji, skušam dobiti intervju z osebo, ki se je v zadnjem tednu večkrat pojavljala v javnosti. Do sedaj sem imel intervjuje z vsemi slovenskimi predsedniki države in predsedniki vlad RS. Predsednik Pahor je bil v našem studio med obiskom Argentine. Ko pa smo obhajali 30. obletnico oddaje na Radiu Slovenija v Ljubljani, je bil tudi on naš častni gost. Radi povabimo športnike, kulturnike, glasbenike, znanstvenike itd. Imel sem intervjuje s Slovenci, ki živijo v najrazličnejših krajih sveta. V oddaji smo veseli vsakega slovenskega turista, ki si v soboto vzame čas in pride na naš radio. Povzetek vseh pogovorov povem tudi v španščini, kar z zanimanjem poslušajo tudi Argentinci.

■ **V Slovenijo prihajaš kar pogosto. Vedno si vzameš čas za prijatelje in znance. Moj oče te je peljal v Sevnico, ker si želel obiskati rojstni kraj Melanije Trump. Moja teta te je peljala na Hrvaško čez zeleno mejo na Gorjancih. Obakrat si bil presrečen. Kaj ti pomeni Slovenija in odkrivanje novih krajev?**

Res je. V Slovenijo pogosto prihajam, ker menim, da če vsako soboto govorim o Sloveniji, jo moram dobro poznati. Tvoj oče je zelo dober turistični vodič. Odkrivati nove kraje

pomeni zame spoznati nove pokrajine, nove ljudi, različne dialekte. Najbolj pa se razveselim pogovorov z domačini. Slišim melodijo njihovega govora, spoznavam njihove navade, spoznavam, kako razmišljajo in jih skušam razumeti. Še posebej sem vesel, ko obiščem kraje, ki sem jih že dolgo časa imel na spisku in jih zaradi tega ali onega razloga nisem mogel obiskati. Lansko leto sem uresničil tri želje Postojnska jama, Velika planina in Jezersko. Za prijatelje pa si je treba čas vzeti. To je verz Šifrerjeve pesmi, ki ga občutim globoko v srcu in se ga držim.

■ **Zelo si ponosen na svojo družino: ženo, sina in hčerko. Hči je poročena s slovenskim Argentincem, sin pa ima dekle argentinskega rodu. Nazadnje si omenil, da si prav vesel te argentinske deklice, ker je njihov narod bolj temperamenten in sproščen kot slovenski. Kako bi nas Slovence opisal ti, ki si tudi Slovenec, vendar živiš v Argentini?**

Predvsem ste Slovenci priden in delovni narod in to velja tudi za nas, Slovence v Argentini.

Slovenci ste bolj zaprti, se ne družite veliko. Argentinci so nasprotno zelo prijazni in družabni. So pa seveda izjeme in sam imam to srečo, da poznam ker nekaj teh izjem. Češar pa velikokrat ne razumem, je to, da toliko kritizirate in jamrate. Zdi se mi, da se ne zavedate, da živite v raju. Povsod so problemi, nikjer ni vse tako kot bi moralo biti, a vseeno je v Sloveniji veliko boljše kot marsikje na svetu.

■ **Sedaj, ko si upokojen, imaš novo zadolžitev. Dvakrat na teden paziš vnukinjo. Tudi v Sloveniji so stari starši močno povezani s svojimi otroki in vnuki. V Evropi je to precej drugače. Ali si ti izjema ali se tudi ostale argentinske družine srečujejo in si pomagajo med sabo?**

Ob torkih in četrtek pazim vnukinjo Emmo. Osebnostno sem zelo povezan z vnukinjo. Če imam ta dva dneva kakšne obveznosti, jih preložim. Odkar pomnim, je povezava med vnuki in starimi starši zelo močna. Družine si običajno pomagajo med sabo, seveda so pa tudi izjeme. Lahko rečem, da je v Argentini družina še vedno zelo pomembna in vesel sem, da je tako.

■ **Z mojim očetom sta povezana še zaradi ene stvari. Vsako leto ti pošlje zbornik vseh slovenskih znamk. Si strasten zbiratelj. Kako se počutiš, ko v album zлагаš slovenske znamke?**

Vsa čast tvojemu očetu, ki mi pridno pošilja slovenske znamke. Lahko se pohvalim, da imam vse slovenske znamke, ki so do danes izšle. Ko jih zlagam v album, čutim, da zlagam del moje zgodovine. Priložene biltene pridno preberem, da točno vem zgodovino vsake znamke, seveda pa s tem pridobim tudi kakšno novo informacijo. Leta 2016 sem bil na obisku pri Pošti Slovenije v Mariboru in sem jim predlagal, da bi natisnili znamko o Slovencih v Argentini. Predlog je bil sprejet in tako je novembra 2017 izšla znamka o Slovencih v Argentini. Potem so se odločili, da bodo izdali celo serijo o Slovencih po svetu. Tako je novembra leta 2017 izšla znamka o Slovencih v ZDA.

ŠPORTNI KOTIČEK

[Nika Barbo, 8. c]

OBČINSKA TEKMOVANJA

DEKLICE

Mlajše

- občinske prvakinja v košarki
- 5. mesto v odbojki

Starejše

- 3. mesto v košarki
- 4. mesto v rokometu
- 5. mesto v nogometu

DEČKI

Mlajši

- 4. mesto v odbojki
- 3. mesto v nogometu
- 3. mesto v košarki

Starejši

- 3. mesto v nogometu
- 4. mesto v rokometu
- 2. mesto v košarki

PODROČNA TEKMOVANJA

DEKLICE

Mlajše

- področne prvakinja v košarki
- 2. mesto v ritmični gimnastiki

Starejše

- 3. mesto v košarki

DEČKI

Mlajši

- 4. mesto v košarki

Starejši

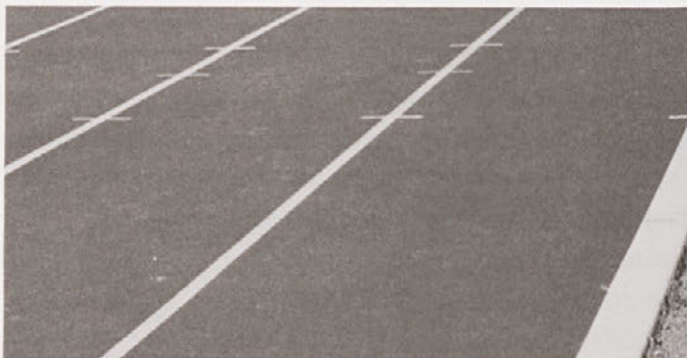
- Področni prvaki v košarki

EKIPE

- starejša smučarka ekipa je v veleslalomi dosegla 1. mesto
- starejša ekipa v namiznem tenisu je dosegla 2. mesto

DRŽAVNA TEKMOVANJA

- atleti so postali državni prvaki
- atletinje pa podprvakinja
- smučarska ekipa je na žalost odstopila

ALI TUDI TEBE GIBANJE SPROŠČA?

| Val Klinar |

Nekateri telovadijo, da se sprostijo, drugi zaradi prekomerne telesne teže, ki jo želijo izgubiti, tretji pa, ker telovadbo preprosto obožujejo. V šoli sem izvedel, da so imeli lani učenci in učenke 7. razreda možnost obiskovati odlične treninge teka, nato pa so se lahko tudi odpravili v London in tam odtekli 5 ali 10 km maratona. To se mi je zdelo izjemno, zato sem o tem povprašal pobudnico projekta Majdo Čengija.

■ V lanskem letu ste začeli s projektom teka. Nam ga lahko na kratko predstavite?

Idejo o teku v Londonu sem nosila v sebi precej časa, v lanskem šolskem letu pa sem se le opogumila in jo predstavila na sestanku Zdrave šole. Presenečena sem bila nad odzivom in navdušenjem kolegic, saj sem bolj verjela, da me bodo imeli za »zmešano«. To sem malce razbrala tudi iz oči staršev, ko sem jim projekt predstavila na roditeljskem sestanku. Ampak ker je bil to izziv za vse, se je počasi nabrala skupinica tekačic. Učiteljice, mame in hčere. S treningi smo začele konec marca 2018 in na prvo preizkušnjo smo se podale na DM tek v Ljubljani. Sledili so še manjši dogodki, ki smo se jih poljubno udeleževale. 5. 10. 2018 pa smo poletele proti Londonu in se udeležile teka v Victoria Parku. Tekle smo na 5 in 10 km. Vzdušje je bilo super – sproščeno z veliko smeha in dobre volje. Cilj projekta je gibanje, medgeneracijsko druženje in učenje, saj smo se konec koncev naučile šolo teka, spoprijele smo s svojimi zmogljivostmi in spoznavale smo kulturno-zgodovinsko plat Velike Britanije in Londona.

■ V kolikšnem številu ste se učitelji, učenci in starši zbirali?

Odvisno je bilo od dneva in tedna, saj se je vse vrtelo okoli obveznosti, ki jih imamo v popoldanskem času. Načelo je bilo 8–10 učiteljic, 6–7 mam in 4–5 učenk. Nikoli nisem preštevala prisotnih na treningih, sem pa bila vsake posebej vesela.

■ Ste bili zadovoljni?

S števkami sem zelo zadovoljna, saj sem menila, da ne bo nikogar. Smo se pa v prvem letu omejili na sedmi razred, letos sodelujejo starši 8. in 7. razredov. Trenutno je prijavljenih 13 mamic s hčerami/sinovi in 8 učiteljic.

■ Kakšni so bili odnosi med vami?

Kar se mene tiče – super. Starši spoznajo našo drugo plat, mi pa njihovo. Ko skupaj »švicaš« in globoko dihaš, pade marsikatera maska. Vsaj zame tudi velja pravilo,

da se v tekaški skupini tikamo, ker je *obenem težko klepetati*, »švicati«, loviti sapo in vikati.

■ Ali ste imeli pred tekom kakšne priprave in če – kakšne?

Tako lani kot letos se dobivamo enkrat tedensko. Letos so treningi ob sredah ob 17. uri in jih vodi profesor športa Dario Šildenfeld. Lani nas je vodila profesorica športa Radojka Babič. Od vsakega trenerja se naučiš nekaj novega in drugačnega in vsak ti da nov pogled na šport, gibanje in treniranje.

■ Se med tekom sprostite ali je to naporno in težavno delo?

Seveda je naporno in težavno, še posebej na začetku. Ampak po vsakem treningu se počutiš odlično, energija kar puhti iz tebe, svet se zdi svetlejši in lepši. In takrat si sproščen.

■ Se vam zdi, da ste zaradi tega v boljši kondiciji?

Vem, da sem zaradi tega v boljši kondiciji. In vem, da se mi to pozna tudi pri delu v šoli in na splošnem počutju.

■ Kako je s projektom letos?

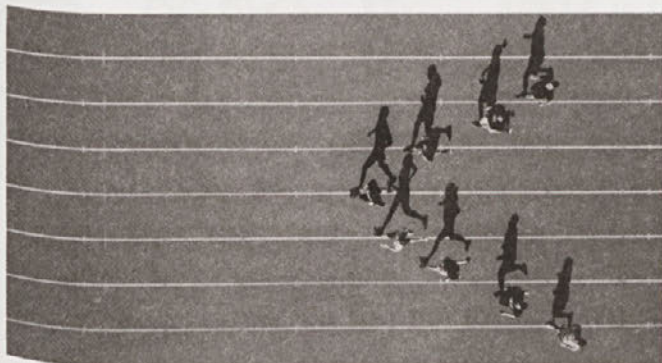
Kot sem že povedala, projekt se nadaljuje v tem letu. Sicer je bil prvotno zastavljen kot dvoletni projekt, a morda bi s poslušom vodstva šole z njim nadaljevali. Naj še povem, da si finančni del krijemo sami (vse startnine, pot in bivanje), tako starši kot učiteljice, zato predanost mam in sodelavk še posebej cenim.

” Zakaj sem se odločila za tek? Dobro vprašanje. Namreč že iz otroštva nisem marala teka. Malo me je omejevalo tudi zdravje, saj sem rojena s šumom na srcu. Vendar ko smo v projekt Zdrave šole vpeljali tek s starši, vodja Zdrave šole ni smela manjkati. Začetki so bili sila težki, vendar sem jih premagala in svojih prvih 5 km pretekla v Londonu in čez slab mesec še svojih prvih 10 km v Sežani, na kar sem zelo ponosna. Zdaj lahko rečem, da tek priporočam vsem, saj je tek eden izmed sredstev sprostitve, ki jih v današnjem času vsi potrebujemo. Pomemben je tako za naše fizično kot tudi za duševno zdravje.

Petra Dragan

” Šolski tekaški skupini sem se pridružila, ker se na splošno zelo rada ukvarjam s športom, naše tekaško druženje pa je veliko več kot to. Ob dobrem treningu se vedno tudi zabavamo, sprostim in si nabereмо novo energijo. Druga drugo spodbujamo in smo vesele, ko nam uspe preteči zadane kilometre. Vrhunec naše tekaške sezone pa je bil zagotovo tek v Londonu, kjer je vsaka od nas dosegla osebno zmago. To je bila neprecenljiva izkušnja, ki mi je dala zelo veliko. Nova sezona bo zagotovo še zanimivejša in se je že zelo veselim.

Tina Gačnik

ATLETSKA EKIPA

Fantje spet državni prvaki, dekleta druga

| Nika Barbo |

Naša šola je že od nekdaj znana po uspehih na športnem področju. Nasprotnikom z vseh koncev in krajev Slovenije predstavljamo hudo konkurenco. V prav vseh disciplinah pokažemo zobe, se potrudimo, na tekmi damo vse od sebe in tudi če nismo najboljši, smo ponosni nase, da smo prav mi lahko zastopali šolo. Letos smo se posebej pripravljali na državno tekmovanje iz atletike. Marsikdaj smo se s šolskimi in športnimi torbami peš po pouku odpravili v Portoval, kjer smo pod mentorstvom učiteljice Majde in učitelja Darka imeli trening. Vsak je bil z glavo v svoji disciplini in je popolnoma odmislił okolico. Ko smo se na navaden deževen dan iz Novega mesta podali v Velenje, smo bili že vsi polni adrenalina, ko pa smo prišli v Velenje, nam je sonce pomagalo razbliniti prvo tremo. Kuharice so nam pripravile malico, ki smo jo pojedli in si okrepili mišice. Ker smo ohranjali ekipni duh, smo imeli vsi enake majice s potiskom – Grmska atletska ekipa, da smo ga še podkrepili, pa je vsak od nas dobil zgornji del trenirke. Bili smo neverjetno športno elegantni, kar nam je zagotovo dvignilo samozavest za nadaljnje tekmovanje in za še boljše rezultate. Sonce nas je spremljalo cel dan in na koncu fante popeljalo do naziva državnih prvakov, punce pa smo bile stopničko nižje, torej druge.

Strojni tehnik:

-Jan Salmič
-Mark Povše

Športna gimnazija:

-Jaka Golob
-Jakob Franc Kavšek

Elektrotehnik:

-Teodor Stjepanović

Bolničar negovalec:

-Rukije Zogaj

Kozmetični tehnik:

-Leja Novak
-Kiara Mavrič
-Tamara Gojković

Tehniška gimnazija:

-Vid Grah
-Lana Božič
-Erik Radovičević
-Jakob Auersperger
-Marija Klara Cimermančič

Lesarski tehnik:

-Lenart Šinigoj

Tehnik zdravstvene nege:

-David Milutinović

Splošna gimnazija:

-Manca Kotnik
-Petra Vrbinc
-Olja Zupančič
-Kal Vilan Kotar Dražumerič

Tehnik računalništva:

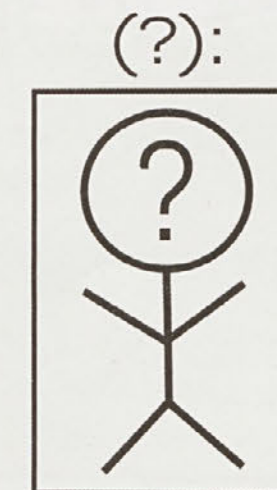
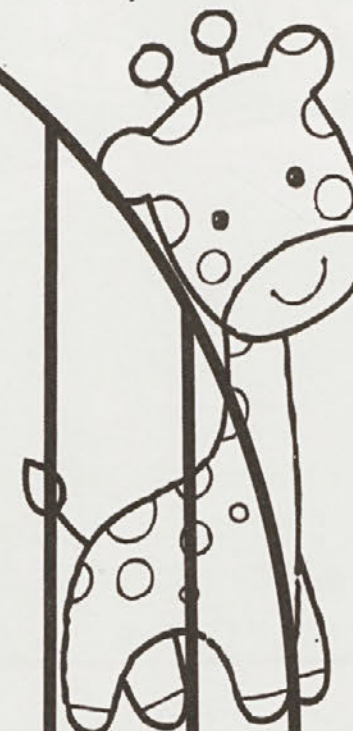

-David Kaurin
-Aleks Muslimović
Dragan

Farmaceutski tehnik:

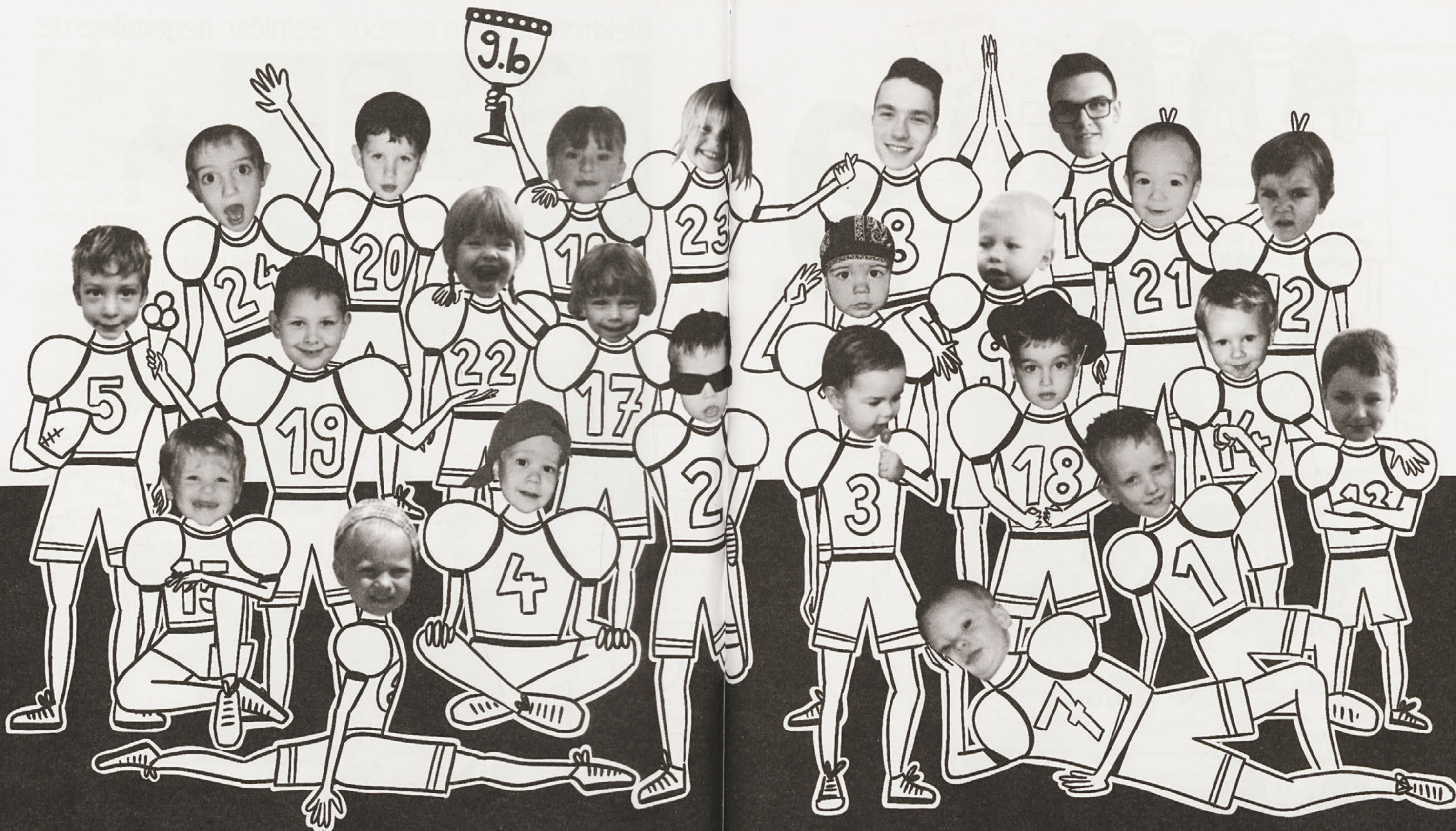

-Ema Ambrožič
-Lea Boh

(?):

-Maks Mlakar

1. **Aleksander Avbar** Tehniška gimnazija
2. **Luka Bjelošević** Predšolska vzgoja
3. **Zoya Aleksandra Bracović** Splošna gimnazija
4. **Žiga Cekuta** Elektro tehnik
5. **Sergej Čičić** Športna gimnazija
6. **Nina Črtalič** Splošna gimnazija

7. **Tinkara Fifolt** Farmaceutski tehnik
8. **Ajdin Karajković** Tehnik računalništva
9. **Tim Klinar** Splošna gimnazija
10. **Hanita Krndali** Slaščičar
11. **Ognjen Lazarević** Farmaceutski tehnik
12. **Rosana Mandić** Srednja zdravstvena šola Ljubljana

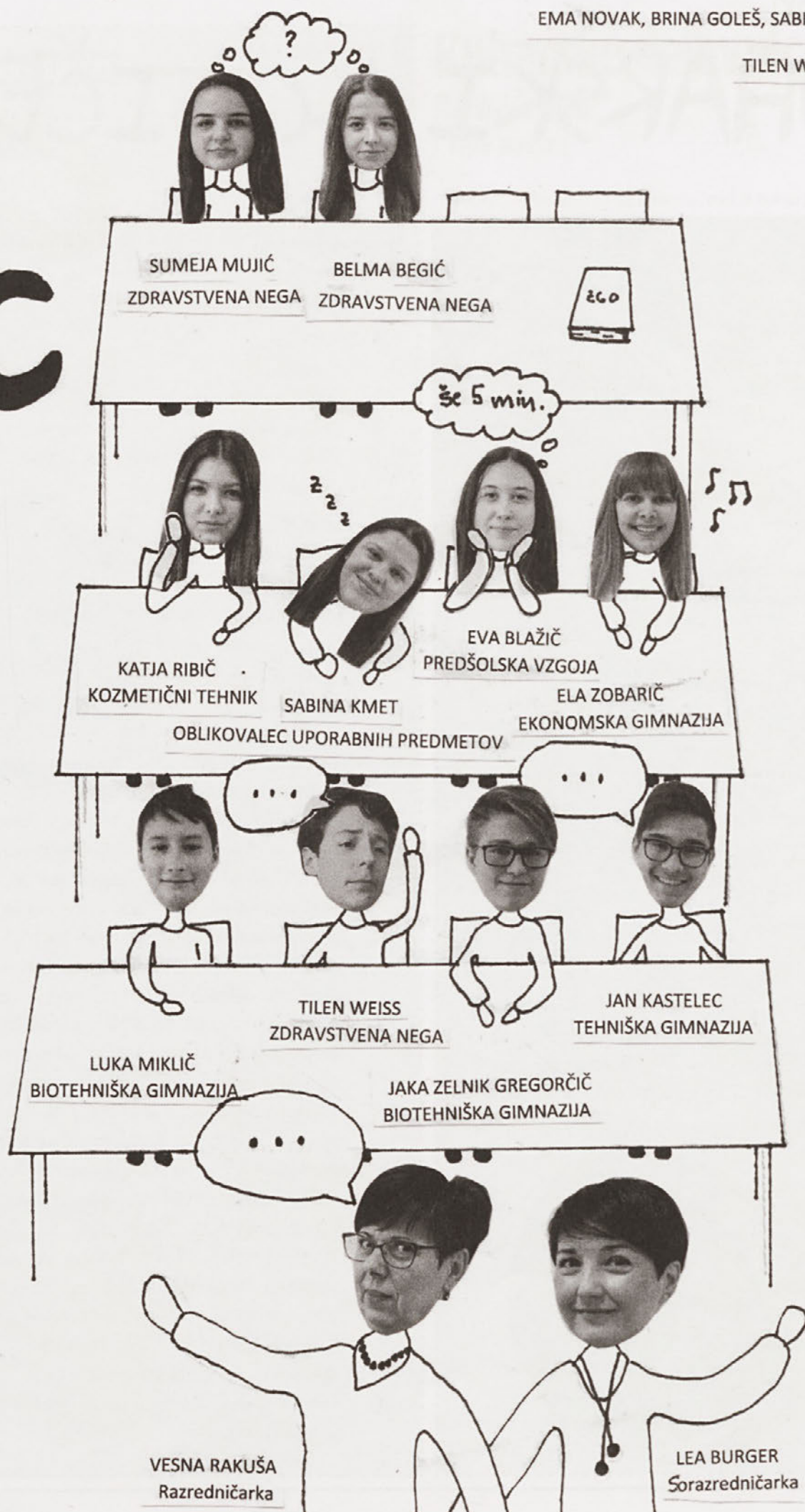
13. **Jaka Mohar** Računalniški tehnik
14. **Martin Muhič** Tehniška gimnazija
15. **Tjaša Novak** Kozmetični tehnik
16. **Damir Ordagić** Računalničar
17. **Klara Ostojić** Tehnik zdravstvene nege
18. **Aleks Petrič** Biotehniška gimnazija

19. **Adrian Rustemi** Splošna gimnazija
20. **Erik Slanc** Tehnik računalništva
21. **Matej Šimc** Avtoserviser
22. **Lana Traven** Splošna gimnazija
23. **Gabriela Turk Carew** Splošna gimnazija
24. **Aljoša Urbas** Tehniška gimnazija

9.

C

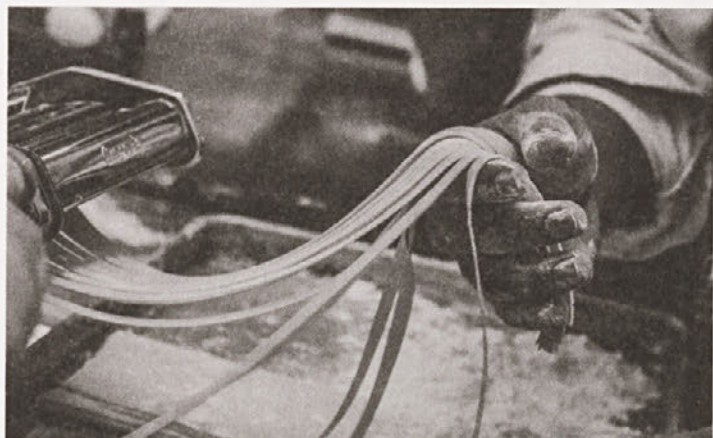

VESNA RAKUŠA
Razredničarka

LEA BURGER
Sorazredničarka

Dober tek!

KUHARSKI KOTIČEK

SLIVOVİ CMOKI

| Ana Balaban Staniša |

SESTAVINE:

- 1 kg sliv
- 150 g kristalnega sladkorja
- 750 g krompirja
- 225 g moke - pol ostre, pol gladke
- 0,5 žličke soli
- 2 jajci

PRIPRAVA:

Krompir temeljito operemo.

Zložimo ga v lonec in ga zalijemo s hladno in osoljeno vodo.

V lupini ga kuhamo

25 do 30 minut, da se zmehča. Kuhan krompir takoj odcedimo, počakamo nekaj minut, da se malo ohladi, potem pa ga še vročega olupimo. Slive operemo in jim odstranimo koščice, pri tem pa pazimo, da polovičk ne ločimo povsem. V vsako slivo natresemo malo sladkorja in jo zapremo. Ohlajen krompir na drobno naribamo. Počakamo, da se odpari, potem pa mu dodamo moko, jajci in sol. Vse skupaj z rokami zgnetemo v testo, ki ga moramo takoj porabiti, sicer postane mokro in ga je težko oblikovati. Testo na pomokani delovni površini razvaljamo na 0,5 cm debelo. Razrežemo ga na kvadratke v velikosti 7x7 cm. Na sredino vsakega kvadratika položimo slivo. Testo zapognemo in z dlanmi oblikujemo cmoke. Robove dobro stisnemo, da cmoki med kuhanjem ne bodo razpadli. Cmoke lahko skuhamo ali pa jih shranimo v zamrzovalniku.

AJDOVA ZLEVANKA S SKUTO

TESTO:

- 0,50 l ajdove moke
- 0,50 l mleka
- 3 jajca
- ½ pecilnega praška
- sol

NADEV:

- 0,35 kg skute
- 0,15 l kisle smetane
- 1 jajce

PRIPRAVA:

Iz sestavin za testo naredimo žvrkljano testo.

Zlijemo ga v dobro pomaščen pekač za prst debelo, potresemo z nadevom ter pečemo pri 180 stopinjah Celzija 30 minut.

SESTAVINE:

- 120 g masla
- 90 g temne čokolade
- 180 g sladkorja
- 2 jajci
- 1 čajna žlička vanilije v prahu (ni nujno)
- 100 g gladke bele moke
- 4 žlice kakava v prahu
- pol žličke pecilnega praška
- četrt žličke soli
- 100 g mlečne čokolade

PRIPRAVA:

Najprej nad soparo stopite temno čokolado in maslo. Čokolado nalomite na koščke ali jo narežite, če želite, da se prej stopi. Vmes malo premešajte, da se čokolada ne zažge. Ko se zmes stopi, jo odstavite in pustite, da se malo ohladi. Nato primešajte sladkor in jajca ter vse skupaj zmešajte z mešalnikom.

V drugi skledi zmešajte suhe sestavine: moko, kakav v prahu, pecilni prašek, sol, vanilijo v prahu. Nato zmešajte suhe in mokre sestavine.

Mlečno čokolado narežite na koščke in jih dodajte v testo. Po želji lahko kupite čokoladne mrvice in uporabite te. Maso nato vlijte v pomaščen pekač, jo pogladite in dajte v ogreto pečico. Pecite približno 20 do 25 minut na 165 °C. Po 20 minutah naredite test z zobotrebce: če na njem ostane le rahla sled testa oziroma čokolade, površina brownijev pa je suha in razpokana, so pečeni.

Pustite jih, da se malo ohladijo, potem pa dober tek.

Pomagala sem si s
spletno stranjo
obližnirpste.si

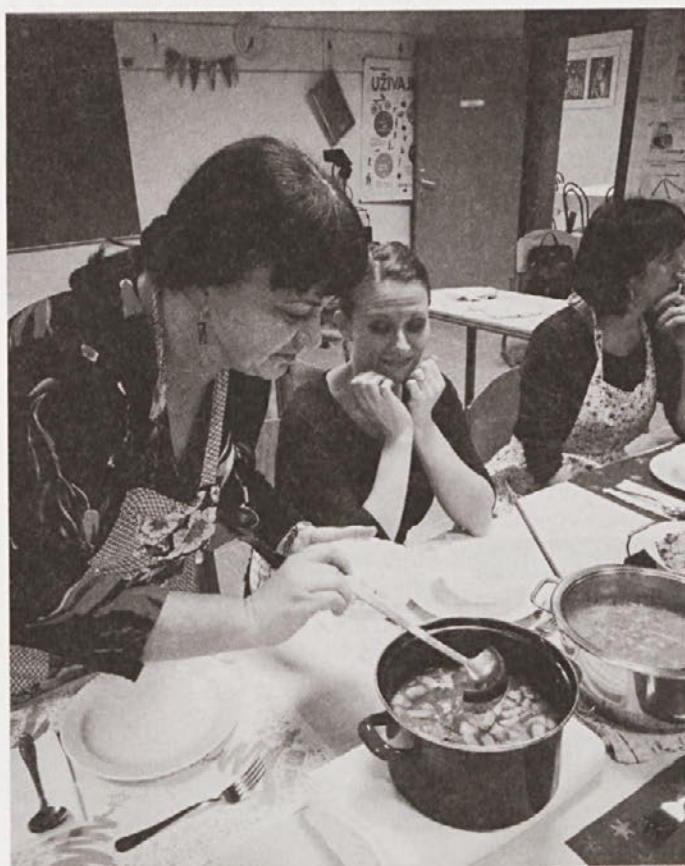
Kuharske delavnice na naši šoli*

| Tisa Božič |

* Delavci naše šole so se lahko udeležili kuharskih delavnic. Med njimi tudi je bila tudi Sonja Čibej.

■ Ali ste se ob kuharskih delavnicah naučili oziroma spoznali kaj novega?

Uživala sem ob pripravi zdravih jedi, obogatenih z zanimivimi začimbami in zelišči in ob nekaterih novih okusih, ki jih doslej nisem poznala (npr. kokosova juha...). Veliko zdravih jedi nas je naučila pripravljati gospa Suzana Plut.

■ Kateri je Vaš najljubši recept, ki ste ga pripravili?

Najbolj so mi bile všeč jedi iz ajde, ker mi je všeč okus ajde. Doma sem pripravila ajdovo zlejkanko po receptu izvajalke tečaja gospe Elizabete Verščaj. Tudi mojim domačim je bila ta jed zelo všeč, navdušena je bila tudi moja enoletna vnukinja.

■ Vas kuhanje na splošno sprošča?

Zelo rada kuham. Kadar imam dovolj časa, me kuhanje tudi sprošča. Uživam ob pripravi hrane za moje najdražje in prijatelje. V prehrano vključujem zelo veliko zelenjave, ki jo tudi sama z veseljem pridelujem na vrtu.

BI KUHALI ZA 4 OSEBE? KAJ PA ZA 800?

| Ana, Tisa, Ema, 7. b |

Stres nam velikokrat povzroča preglavice in ne najdemo načina, kako bi se mu izognili. Zanimalo nas je, kako se s stresom soočajo naši kuharji in kuharice. Si predstavljate, da bi vsak dan kuhali za celo šolo? Ne? Verjamemo. Prav zato smo v šolski kuhinji povprašali, ali je kuhati za toliko ljudi stresno, malo pa smo pokukali tudi v njihove zasebne kuhinje doma. Seveda le z vprašanji...

NATAŠA LUŽAR: Kuhanje v šoli mi ne povzroča stresa, na splošno me kuhanje sprošča. Najraje pripravljam razne sladice, piškote. Peka je moja strast.

JUDITA BRADAC: V bistvu mi kuhanje ne povzroča velikega stresa. Mogoče le zaradi količine, ki jo moramo skuhati v šoli. Sicer pa si med seboj pomagamo in je vse veliko lažje. Doma me kuhanje zelo sprošča, najraje pa pripravljam razne domače jedi, kot so na primer žganci, zelje, potica.

BORUT BUKOVEC: Kuhanje sploh ni stres. Doma uživam v kuhanju in najraje pripravljam hobotnico in krompir.

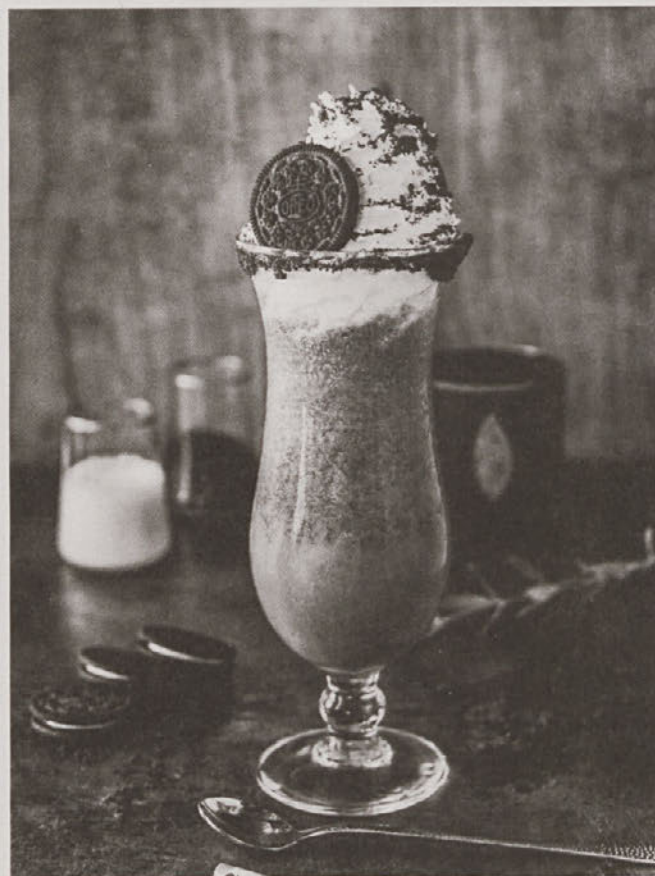
SMUTI PROTI STRESU

| Val Klinar |

Če imam v šoli slab dan, si doma naredim smuti po tem receptu:

- 0,25 dl čokoladnega mleka,
- 4 žlice kakava,
- 0,5 kg rjave sladke čokolade,
- 2 žlici bele nutele,
- 2 žlici rjave nutele,
- 1 banana,
- 3 čokoladne zdrobljene piškote.

Tako, smuti še zmiksam in ga natočim v kozarec.

Kuharske anekdote

Če verjamete ali ne, tudi v kuhinji se zgodi marsikaj smešnega. Svoje kuharske anekdote vam tokrat predstavljamo kar šolski novinarji.

Starši so mi naročili, naj operem solato. Pokazali so mi vrečo, v kateri je bila še malo umazana solata, in umivalnik. Začel sem prati in luščiti dol zemljo. Ker nisem mogel sprati vsega, sem segel po detergentu in fino opral solato. Takrat še nisem vedel, da se to tako ne dela. Ponosen sam nase sem jo dal na mizo in starši so jo s kisom še začinili. Presenetljivo je bilo, da niso opazili mehurčkov in zelene tekočine na dnu posode. Pri kosilu so jo začeli jesti; nekaj pa jim je bilo čudno. Na solati so opazili detergent in mehurčke. Solato smo takoj vrgli stran in je tisti dan nismo jedli. Razložili so mi, kaj sem naredil narobe, in od takrat več ne čistim solate z detergenti.

Marko Knoll, 7. A

Na taboru smo se morali odločiti, kaj bomo delal tisti dan, in jaz sem se odločil, da bom pomagal v kuhinji. Moja prva naloga je bila, da skuham kavo. Ko sem jo skuhal, sem jo nalil v skodelice ter jo postregel vodnikom. Zraven sem jim ponudil še sladkor, no, vsaj mislil sem, da je bil to sladkor. Ob prvih požirkih niso ugotovili ničesar. Nakar zaslišim fuj ter pljunke. Mislil sem, da jim je v kavo padla kakšna muha ali kaj drugega. Stekel sem k mizi ter vprašal, kaj je narobe. Sestra Nina mi je odgovorila: »Prinesel si sol, ne sladkor.« Odgovoril sem ji: »Prinesel sem to, kar mi je dal kuhar.« Nikogar ni več motilo, saj so zraven jedli piškote.

Marko Knoll, 7. A

Bilo je zelo lepo jutro in bil sem pri teti. Za zajtrk sem si zaželel hrenovke. Odhitela sva v trgovino in izbrala najdražje, saj sva mislila, da so te najboljše, a sva se močno zmotila. Ko sva prišla domov, sva jih hitro skuhala. Bile so čudne barve in imele so čuden vonj. Mislil sem, da so pokvarjene. Ob prvem grizljaju sem začutil papriko, ki je ne maram. Odšel sem pogledat, kakšne so hrenovke, in bile so od neke meni neznane firme. Na ovitku pa je na majhno pisalo »vegetarijanske hrenovke«. Vse skupaj sva pustila ter raje odšla na svež zrak.

Val Klinar

Na počitnicah pri babici sem poskušala narediti puding iz borovnic. V receptu so bile skoraj vse sestavine zapisane v skodelicah. Ko je prišel na vrsto cimet, sem ga stresla celo skodelico. Šele potem sem pogledala recept, na katerem je pisalo ena čajna žlička. Nekaj cimeta sem odstranila, babi pa se je le smejala.

Pika Krevs Rupena

Za zajtrk smo si zaželi pšenični zdrob. In uspelo mi ga je skuhati v tretjem poskusu. Zakaj šele v tretjem? V prvem poskusu sem segrela mleko, s kuhalnico sem ga poskušala premešati, takrat je pa dobesedno eksplodiralo. Zelo sem se ustrašila in najbrž ni treba razlagati, kakšna je bila plošča štedilnika, pa tudi stena in tla. V drugem poskusu me je bilo zaradi eksplozije seveda strah in uspelo mi je tako, da je mleko prekipelo. Kaj je sledilo? Čiščenje, čiščenje ... In v tretje gre rado.

Nika Barbo

Moja sestra si je, ko je bila majhna, želela narediti puding. Ker ga sama ni znala pripraviti, je prosila mami za navodila. Ko je puding že skoraj skuhala, ji je mami zaupala skrivno sestavino za še boljši puding – potrebno je dodati čisto malo soli. Ker ni vedla, kaj pomeni malo, je kar zagrabila sol in jo vmešala v puding. Kmalu je poskusila svoj prvi puding. Bila je zgrožena – puding je imel okus po solnem cvetu! Potem je ugotovila še, da ni dodala nobenega sladkorja. Tako je skuhala čisto nesladkan puding s solnim cvetom.

Marko Knoll, 7. A

Ko sem bila mlajša, sem bila zelo navdušena nad pospravljanjem kuhinje. To je bilo moji mami kar všeč. Nekoč me je zadolžila, naj iz pomivalnega stroja zložim čisto posodo. Med pospravljanjem sem opazovala lonce, ki mi niso bili prav nič všeč. Bili so sivi, dolgočasni. Odločila sem se, da jih malo popestrim. Največji lonec sem odnesla v svojo sobo in ga s flomastri pobarvala na roza. Ko se je mami vrnila v kuhinjo in zagledala rožnati lonec, se je zelo začudila. Razložila sem ji, kaj sem naredila. Povedala sem ji, da so vsi lonci preveč dolgočasni in da sem morala vse malo olepšati z roza barvo. Mami ni bila jezna in skupaj sva nato počistili roza lonec.

Ema Avbar

KAJ PA TEBE SPROSTI?

| Marko Knoll, 7. a |

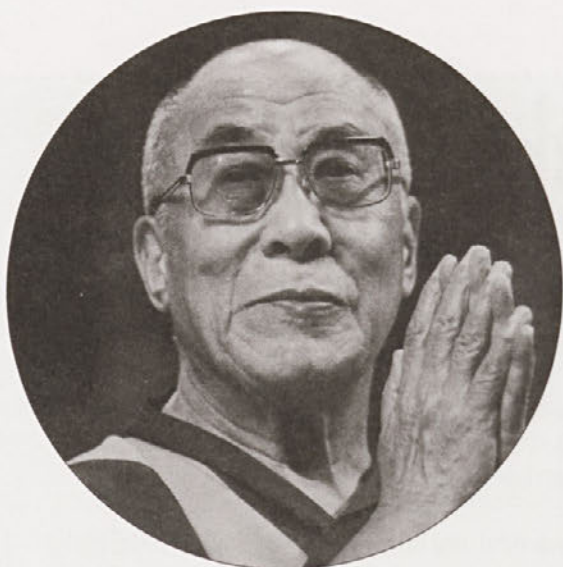
Dandanes se lahko sprostimo na 1001 način, kakor komu prija. Nekateri si oddahnejo z branjem knjig, nekateri z gledanjem TV, igranjem igrice, nekateri pa se radi pogovorijo s starši o problemih, ki jih mučijo. Veliko učencev se znajde v največjem stresu med šolskim tednom in v ocenjevalnih obdobjih. Takrat je stres vse okoli nas: zaskrbljeni smo 24/7, težko zaspimo, se sprostimo in nismo ravno najbolj razpoloženi. Takrat je pomembna sprostitev. Prav o tem, kako se sproščamo v najbolj napetih trenutkih, smo novinarji opravili anke-to med učenci predmetne stopnje.

Dalai Lama je pravil, da je spanje najboljša meditacija. Čeprav te meditacija ne zanima preveč, si je vedno zdravo odpočiti, še posebej, kadar si zaspan ali izmučen. Takrat narediš veliko uslugo svojemu telesu. Najboljša odločitev takrat je vedno počitek ali spanec. Počitek po dolgem, napornem šolskem dnevu se vedno prileže. Dovolj je le kakšna urica, pa boš kot nov. To je tudi odlična rešitev proti glavobolom, ki so vedno bolj pogosti. Če ne moreš zaspiti, lahko samo počivaš in v tišini ležiš. Veliko grmčarov to upošteva in se s tem strinja.

Igranje igrice na računalniku, telefonu in gledanje televizije. Ob tem zelo hitro pozabiš na vse, kar se dogaja okoli tebe. Seveda pa se ne smeš spozabiti in cel dan ostati tam, na istem mestu. Naj bo to sprostitev, ne pa celodnevna dejavnost. Največ vprašanih grmčarov se rado sprošča prav na ta način.

Claudio Monteverdi je dejal, da je cilj dobre glasbe pomiriti in dobro vplivati na našo dušo. Kadar nismo dobre volje, nas zna dobra glasba vedno razveseliti. Tudi ko smo pod stresom, nam glasba lahko pomaga. Ni pomembno, ali je klasična, rock, pop ali zabavna. Ogromno vprašanih grmčarov posluša glasbo za sprostitev.

Malo hecno se sliši, da bi kdo sploh hotel še dodatno branje. Zakaj bi bral, če ni potrebno? Nekaterim je do-

volj prebrati domače branje, nekaterim tudi tega ne, nekateri pa preberejo tudi kaj več, kot je potrebno. Branje lahko pomaga pri odpravljanju stresa. Seveda ne branje težkih knjig, pač pa lažjih, ki niso tako težko razumljive in jih je zato prijetno brati ter ob njih pozabiti na probleme in težave. Manjši odstotek grmčarov take knjige bere, da se sprostijo.

Veliko vprašanih učencev rado videva svoje prijatelje, kadar so pod stresom. Takrat se igrajo zunaj, se družijo, pogovarjajo in skupaj igrajo različne športe.

K odpravljanju stresa pripomore tudi ukvarjanje s športom. Veliko športov se da igrati s prijatelji, kar ga naredi še bolj zabavnega. Pri športu se tudi psihično odpočijemo, saj takrat ne razmišljamo o težavah, ampak se osredotočimo na igro.

Čokolade, bonboni, sladke gazirane pijače in slani prigrizki nas spravijo v boljšo voljo, nas budijo, a nas naredijo še bolj lačne in žejne. Ko smo žalostni, se jim ne moremo upreti. Ponavadi nas razveselijo, a učinek je le kratkotrajen. Če s tem pretiravamo, se nam kmalu pozna na teži. Se pa marsikateri izmed učencev sprošča prav na tak način.

Veliko ljudi pravi, da je reševanje problema najboljša sprostitev. Če ti ga uspe rešiti, to zagotovo drži, če pa se samo izmikaš in kriviš druge, se nikoli ne boš sprostil in nikoli ne bo konec skrbi. Takrat so pogovori s starši in drugimi zelo dobrodošli. Veliko grmčarov rado vpraša svoje starše in se z njimi pogovori o svojih težavah.

Marsikdo je povedal, da igra kakšen inštrument. Igranje inštrumentov jih sprošča in jim omogoča pobeg stran od težav. Približno enako število učencev pa je povedalo, da se radi igrajo s svojimi ljubljenci.

Pa pogledajmo še nekaj odgovorov o tem, kako se naši učenci sproščajo:

Peter Senčar, 8. A

»Ponavadi grem gledat TV ali grem na računalnik oz. brat knjigo. Če pa imam problem, se ga rešim (naredim DN, preberem DB) in se počutim bolje.«

Ema Macele, 7. D

»Stres sproščam tako, da hodim na treninge košarke, se vozim s kolesom po gozdu s prijatelji in predvsem tako, da sem na svežem zraku.«

Ajda Murn, 7. B

»Sproščam se s plesom ali kakršnim koli gibanjem. Sproščam se tudi tako, da poslušam glasbo.«

Bor Vogrinc, 6. A

»Mene sprošča košarka po šoli na igrišču s prijatelji, kjer se tudi kdaj pohecamo.«

Edonita Gashi, 7. B

»Sprošča me to, da ležim na kavču in sem na telefonu, pa tudi poslušanje glasbe, gledanje filmov. Kdaj pa tudi to, da berem kakšno zanimivo knjigo.«

Nina Vrabec, 7. b:

Za dobro počutje grem rada na sprehod v naravo s svojimi prijatelji. Rada grem po ulici ali pa do centra mesta. Narava me zelo sprosti. Poleg narave mi pomaga pogovor s prijatelji, sorodniki, starši. Zelo rada poslušam glasbo. Ob glasbi rada pojem. Sprošča me tudi igranje s sesticami. Rade se igramo mikado, se rolamo, gremo na sprehod. Razpoloženje se mi izboljša tudi ob dobri malici ali kosilu. Zelo rada imam pico in jagode. Pomembno se mi zdi, da se pogovorimo z drugimi, kadar smo žalostni ali imamo slab dan. Kdor jezika špara, kruha strada.

Ti šola greni življenje?

| Val Klinar |

Ali tudi tebi šola včasih greni življenje? Včasih se globoko v meni ponavlja vprašanje, zakaj je treba hoditi v šolo in se učiti. To se sprašujem še posebej takrat, ko skoraj nimam prostega časa zaradi popoldanskih dejavnosti in še učenja. Takrat se spomnim na otroke, ki so jim kršene pravice in ne morejo obiskovati šole, čeprav si to tako želijo. Mi pa tako brezobrazno mislimo, da je obiskovanje šole nekaj čisto normalnega. A temu ni tako. Nekateri se ne želijo ali pa ne morejo učiti zaradi takih in drugačnih razlogov, a v večini primerov gre za veliko lenobo. Do stresa v šoli lahko pride zaradi različnih razlogov, npr. preobremenjenosti, lenobe, ločenih staršev, sporov, socialnih omrežij ... O tem so nam nekaj več povedali Tihomir Troha, Lea Burger in Polonca Bilbija.

Kaj pri učencih povzroča stres in zakaj?

Dejavnikov stresa, tudi znotraj šolskega prostora, je lahko več. V večini primerov stres, npr. pred ustnim ocenjevanjem, povzroča slabša pripravljenost na ocenjevanje. Drugi pogostejši razlog je lahko trema pred javnim nastopanjem in izpostavljenostjo. Pod stresom smo tudi, kadar nam primanjkuje spanca in smo prekomerno razdražljivi itd.

Smiselno se je vprašati, zakaj pride do slabše pripravljenosti, do pomanjkljivega učenja. Včasih smo za to krivi sami, ker smo slabo načrtovali dejavnosti, povezane z učenjem (urnik popoldanskega učenja za posamezen predmet), lahko pa je vzrok v preobremenjenosti posameznika. Večina učencev ima poleg šolskega dela še mnogo drugih popoldanskih aktivnosti, ki prav tako zahtevajo čas. Uskladiti vse to je mnogokrat zelo težko ali celo nemogoče. Posledično se lahko »zgodi« stres in z njim slabe ocene. V tistem trenutku je smiselno »pobrskat« po sebi in se iskreno vprašati o dejanskih vzrokih nastanka stresa. Če spoznamo, da smo preobremenjeni in da tempa ne zmoremo več, je potrebno ukrepati.

Lea Burger

Stres pogosto povzroča prevelika pričakovanja učencev o dobrih ocenah in o uspehu, v katerega pa premalo vložijo. Vsi ljudje smo nagnjeni k lenobi in nikomur ni

lepo delati in garati cele popoldneve, zato se je lažje temu izogniti in se ne pripraviti za kontrolno nalogo. Ko dobijo ocenjevanje nazaj, je večino strah in so pod stresom, saj vedo, da so v učenje vložili premalo truda. Razlog za to je slaba organizacija šolskega dela in učenja. Stres nastane tudi zaradi tvojih velikih pričakovanj in pričakovanj s strani staršev. Eden od sprožitelj stresa je tudi spor oziroma pritisk s strani sošolcev na določene posameznike. Seveda pa so eden glavnih povzročiteljev stresa tudi socialna omrežja. Na omrežjih potekajo nesprejemljive komunikacije in številna ustrahovanja. Mislim, da vaš svet z mobilnim telefonom v roki ni lahek, še posebej pa ni varen. Na socialnih omrežjih imate različne statuse oziroma položaje. Naslednji povzročitelj stresa pa je življenje samo, predvsem problemi v družini.

Tihomir Troha

Pri učencih povzroča stres veliko dejavnikov, velikokrat je to šola in zahteve šole, ki so seveda visoke še posebej na predmetni stopnji. Naslednji povzročitelj smo pogosto sami, saj kako stvar vzamemo preveč resno, nekatere pa kot čisto nepomembne in tako nastanejo neuspehi. Tu so še prijateljske vezi, še posebej v puberteti, in seveda lastne zahteve in zahteve staršev, ki so pogosto previsoke ali zelo visoke in učenci tega enostavno ne zmorejo. Tukaj je zelo pomemben vidik, da si učenci, ki nimajo vzpostavljene učne rutine, sami povzročijo stres, ker pre dolgo čakajo na ocenjevanja in se ne učijo sproti. Vse si puščajo za na konec in so takrat pod velikim stresom. Učencem lahko zelo velik stres povzročajo tudi razvojne značilnosti oziroma razvojne zakonitosti. Še posebej učenci na predmetni stopnji imajo kopico stresorjev in težav, ki so vezane na puberteto in adolescenco. Pri puberteti gre za telesno zrelost, pri adolescenci pa za duševno oziroma socialno zrelost. Tem času se učencem dogaja marsikaj, tudi hormonska nihanja, in to je lahko zelo zelo naporno obdobje.

Polonca Bilbija

Marinka Srebernjak

»Pes je človekov najboljši prijatelj«

| Ema Avbar, Ana Balaban Staniša, Tisa Božič, 7. b |

Na našo šolo v letošnjem letu večkrat pride terapevtka s psom. Enega od obiskov smo si ogledale tudi novinarke. Pokazala nam je, kako delati s psom in otrokom, ki potrebuje pasjo pomoč. Otroci se ob psih naučijo marsikaj novega in se z njimi tudi družijo. Pasjo družbo pa si želijo tudi otroci in odrasli, ki bi bili radi le v bližini psom in bi se z njimi radi crkljali.

■ Ste terapevtka s psom. Kako dolgo se že ukvarjate s tem?

S terapijami s pomočjo psov se ukvarjam že 8 let.

■ Kako je ime vašemu psu in koliko je star?

Ime ji je Glori, stara je 10 let.

■ Psi se morajo za ta poklic tudi šolati. Koliko časa in kako to poteka?

Glori se je šolala od svojega tretjega meseca starosti. Imela je začetni tečaj, nadaljevalni tečaj, naredila je A izpit, BPH izpit, ki ga mora imeti, da se sploh lahko vključi v terapije s psom. Potem sledi še izobraževanje v Ljubljani, tam postaneš pripravnik, opraviš še 25 ur z mentorjem, nato pa delaš samostojno. Vsako leto si sledijo redna izobraževanja in obnavljanje licence vsake tri leta.

■ Ste v preteklosti morali narediti še kakšen skupni izpit?

Da. Narediti sva morali izpit branja s pomočjo psov, ki gre na ocenjevanje v Ameriko, ker je to njihov program.

■ Pravijo, da je pes človekov najboljši prijatelj. Ste se zaradi tega odločili za tako delo?

Odločila sem se za poklic medicinske sestre in zaradi skrbi do ljudi sem to prenesla tudi na psa in otroke, na starostnike, na otroke s posebnimi potrebami, pa tudi tiste, ki si samo želijo pasje družbe.

■ Je pri izbiri terapevtskega psa pomembna pasma?

Pasma ni pomembna, bolj pomemben je karakter, pomembno je, da je pes prijazen do ljudi, da je učljiv, da se prilagodi vsaki situaciji, da je ubogljiv.

■ Koliko terapij opravite v enem tednu?

Odvisno je, kam grem, lahko pa rečem, da sem v lanskem letu opravila 84 terapevtskih ur z Glori.

■ Otroci imajo radi pse. Kako jim ti psi pomagajo?

Vsak pes že s svojo prisotnostjo vzbuja varnost, prijaznost, odvisno je tudi, kako je učen. Pomagajo jim že z božanjem, dotikanjem. Otrok mora psa začutiti.

■ Nekateri ljudje se bojijo psov. Ali ob terapiji zgubijo strah?

Ko prihajam v vrtce in šole, se v vsaki skupini znajde kdo, ki se psa boji. Ko pridem, najprej vedno vprašam, če se ga kdo boji. Na koncu ure ta, ki se ga boji, strah izgubi. Že zaradi sošolcev, prijaznosti psa. Najprej so dotiki nekje bolj zadaj, previdni, na koncu pa je že vse v redu.

■ Na koncu službe se ljudje upokojijo. Se tudi psi kdaj upokojijo?

Psi delajo, dokler vodnik vidi, da je pes še sposoben in uživa v svojem delu. Glori se tudi počasi bliža upokojitvi, odgovarja ji delo v enakem položaju, da ni toliko gibanja. Izbirava inštitucije, kamor greva. Imava pa tudi že naslednika, s katerim bova začela delati v kratkem.

Čarobna zvrst umetnosti

| Nika Barbo, 8. c |

■ Slovenci o orientalskem plesu malo vemo.

Nam ga lahko na kratko predstavite?

Orientalški ples izhaja iz besede *راقص شرقى* (*Raqs sharqi*), ki v dobesednem pomenu pomeni orientalsko plesanje. Gre za zelo star ples, ki je doma na Bližnjem zahodu. Po mojih raziskavah pa zametki segajo tudi do 10.000 let pred n. št. v staro srčiko starodavne egiptovske civilizacije, kjer so se ga posluževale ženske za rekreacijo, pripravo na porod in povezavo samih s seboj.

Orientalški ples ni samo miganje z boki. Gre za zvrst umetnosti, kjer se izražajo besedilo, glasba, slog, kostumografija, melodija, ritem ... Je odličen za krepitev mišic, utrjevanja sklepov, predvsem pa nas povezuje s samim seboj in našim telesom. Ples zelo pozitivno deluje na počutje, držo telesa, predvsem pa na zdravo samopodobo, zaradi česar menim, da bi ga morala pričeti dekleta plesati na pragu najstništva. S tem bi naredile uslugo sebi, saj bi veliko bolj sprejemale sebe ter zgradile pozitiven odnos med seboj in svojim telesom. Prednost plesa je, da ga vsakdo zmore, ne glede na obliko telesa in kondicijo, vse to pride z vajo. Potrebna je samo želja.

■ Kako ste se Vi spoznali z orientalskim plesom?

Nad plesom sem se navdušila med potovanji v arabske dežele. Od takrat je ostala želja in odločenost, da se bom tudi sama enkrat preizkusila v tej čarobni zvrsti umetnosti.

■ Kako morajo biti orientalske plesalke oblečene?

Kostumi in obleke so odvisni od žvrsti plesa, ki ga plešeš.

■ Koliko časa že plešete? Plešete ljubiteljsko ali se z njim profesionalno ukvarjate ter nastopate na različnih tekmovanjih?

Orientalški ples je del mojega življenja že 9 let (s krajšimi vmesnimi postanki ☺). Trenirala sem samo eno leto in pol, ker mi čas ni dovoljeval več.

Na srečo je ta veščina v meni, zato dovolim, da duša prisluhne glasbi, telo pa ji sledi in me vodi, da se preizkušam v različnih slogih. Sedaj plešem ljubiteljsko in si ne predstavljam svojega življenja brez plesa. Ljudje smo se od nekdaj izražali preko glasbe in gibanja. Sama pravim: Česar ne moreš povedati z besedami, izrazi s plesom.

■ Nam lahko zaupate kakšno svojo posebno plesno dogodivščino?

Na enem izmed svojih obiskov v arabskem svetu sem se znašla na poroki. Dvorana je bila polna ljudi. Delovalo je, kot da so povabili celotno mesto in redko kdo je sedel. Kot edina belka sem bila atrakcija večera in vsak je želel plesati z menoj ter ukrasti nekaj trenutkov moje pozornosti. V določenem trenutku me je tok dogajanja povlekel v krog moških. V sredino kroga so potisnili fanta in med nama se je pričel plesni »spopad«. Prepričana sem bila, da imam kot ženska in varuhinja te starodavne veščine zmago v žepu, vendar moram priznati, da sem se ob njegovem gibanju morala zelo potruditi, da sem ga sploh dohajala ☺.

■ **Na naši šoli ste vpeljali ples med učitelje in učence. Kako potekajo vaje? Kakšen je odziv nanje?**

Vaje potekajo enkrat tedensko. Pred nastopom, pa tudi med vsemi glavnimi odmori in med večino prostih ur. Odziv je zelo pozitiven, po novoletni prireditvi, kjer smo se prvič predstavile šoli, je zanimanje narastlo in naša skupina se je povečala na večje število članic.

Sam trening je sestavljen iz ogrevanja, usvajanja in utrjevanja gibov ter raztezanja oziroma sproščanja. Gre za odlično kombinacijo vala energije in sprostitve, ki napolnita telo in duha ter tako pripomoreta k premagovanju dnevnih izzivov, ki jih ponuja tako šola kot služba.

Težko je povzeti prijetno klimo in vzdušje na naših srečanjih, predlagam, da nas obiščete in se skupaj z nami podate na to čarobno potovanje ☺.

Pogumno pero

| Tisa Božič (uvodni del), Tara Božič (pesmi) |

Si za eno prešerno?

Učenka 4. a razreda, Tara Božič, je 8. 2. 2018 v Kulturnem centru Janeza Trdine s svojimi pesmimi pričarala praznično Prešernovo in prešerno vzdušje. Kot gostja je prebrala dve pesmi na proslavi ob kulturnem dnevu. Pesmi je napisala prav za ta trenutek in z njimi poskusila pritegniti publiko, kar ji je gotovo uspelo.

MOJA PESEM

Nekateri menijo, da se pesem napiše kar sama, da črke napišeš kar povprek, da nastane rima, ki pesniku pokima, da tukaj in tam zaradi njega stoji.

A brati pesem ni, kot bi bil neresen, vsaka vrstica se napiše iz srca, je odsev trenutka, ko ne moreš več naprej, ko se ti zdi, da si šel preko vseh mej. Takrat dozori pesem, ki se s tvojo dušo igra.

Napišeš jo razburljivo, romantično ali poskočno, na listu pa je vedno napisana točno. Točno tako, kot se bralcu obeta, je odsev radosti, prijaznosti in smeha.

Pesem je le del tvojega življenja, a ko bereš njene vrstice, te popelje v nov dan, v trenutek, ki se rojeva.

USODA BITIJ

So nekatera bitja na svetu, ki ne živijo z naravo, ki ne sprejemajo svobode, ne čutijo lakote, zdi se, da ves čas trpijo.

V majhnih kletkah okovani, v usodo brezboštva poslani. To je zares bolečina, to je slabost, to je grozna napaka. In čigava je krivda? Kdo je krivec? Kaj je z vsemi narobe? S čim jih zlorabljam in ob tem pozabljamo, da so bitja žejna topline?

Da kot obleko nas morajo greti in ob raznih poskusih silno trpeti.

Zakaj morajo trpeti to neobvezno bolečino? Je morda kriva narava? Nato pa odgovor sledi: »Ne, krivi smo mi!«

Mi smo začeli, mi nadaljevali, sprašujem pa se: »Ali bomo sploh kdaj končali?«

Ljudje, globoko vase se zazrimo in spregovorimo. Če bomo tako nadaljevali, bomo tudi mi z življenjem končali.

Na ljubljanskem plesu

| Tilen Weiss |

Bil je lep sončen dan, ki se je prelival v večer. Pihal je topel južni veter in pomlad se je končevala. Jaz, Urškin pomočnik, sem bil njena desna roka. Njena pomočnica Bernarda mi je rekla, da gospodarica potrebuje samo še obleko in naj skočim ponjo k šivilji.

Tekel sem, saj se ples začne že čez slabo uro. Ko sem prišel do šivilje, me je vljudno pozdravila, saj je vedela, čigav plačanec sem. Dala mi je obleko in stekel sem nazaj do doma. Ko sem prišel v ulico, sem upočasn timer korak. Oglasila se je melodija. Orglice so zazvene. Bila je ona. Pogledal sem preko ceste v drugo nadstropje stavbe, kjer je stanovala. Igrala je na orglice, slonela je čez okno in se mi smejala. Pomahala mi je. In jaz sem, medtem ko sem hodil in gledal v tla, pomahal nazaj. Za trenutek sem obstal in se ji nasmehnil. V isti sekundi je skočila z okna in se šla preobleč. Obleko sem oddal Bernardi. Počakal sem nekaj minut, nato sva se z gospodarico odpravila.

Zapustila sva hišo in hodila sva hitro. Hodila sva ob Ljubljani in kmalu sva pred seboj opazila trg. Urška mi je ukazala, naj počakam v gostilni, ona pa je odšla naprej. Medtem sem jaz opazoval ljudi in si naročil bokal vina. Zagledal sem moškega, ki je stopil pred Urško. Pokleknil je in ji nekaj rekel, a zaradi hrupa ljudi in velike razdalje izrečenega nisem mogel slišati. Ona pa je brez pomisleka zamahnila z roko in odšla stran. Nenadoma so godci začeli igrati in množice ljudi so se vsule na plesišče. Imel sem mešane občutke, bil sem vesel, da se je začel spomladanski ples, ki ga vsi z veseljem pričakujejo, a po drugi strani mi je bilo žal za gospodarico, ki ni našla soplesalca. Sedel sem v zunanem delu gostišča in opazoval dogajanje plesa. Spet sem v daljavi zagledal svojo gospodarico, ki jo je mlad mož prišel prositi za ples. Toda zavrnila ga je.

Nato uzrem stojnico jabolk okoliškega pridelovalca, ob njej pa moškega ponosne postave, lepega nasmeha, skratka ... popolnega moškega. Za trenutek pogledam svoj kozarec, srknem malo vina in se spet obrnem proti stojnici z jabolki. Opazim, da je moški izginil, zato ga začnem iskati iz daljave. Vidim plesalce, godce, natarice in svojega zvestega prijatelja. Spet ga zagledam pri rumeni mizi, junaka, ki z vsem srcem osvaja mojo gospodarico.

Začel se je ples med zaljubljenca, ki sta si izpovedovala ljubezen preko plesa in medsebojnih dotikov. Zaradi njunega vrtenja ostali plesalci prenehajo plesati. Godcem zastanejo roke in glasba se ustavi. Vsi pari oči so bili zazrti v plešoči par. Nenadoma se tudi moja gospodarica in njen gospod ustavita. Vsi nestrpnost pričakujejo odziv postavnega gospoda. »Strun drugih, ko plešem, zapoje naj glas,« vzklikne postavni možak. Večer so zastrli temni oblaki in nebo so zajeze strele in prve dežne kaplje. Hitro stečeta stran od trga in se na eni od ulic začneta vrteti. Pod bokal vina odložim nekaj denarja in stečem za gospodarico. Vidim njuno sukanje in slišim, kako ji plesalec pravi, da se ji nič ne bo zgodilo. Zopet stečem za njima. Medtem so se plesalci poskrili pred divjim dežjem, ki je sledil. Iznenada se je ulilo. Nato pa se je zgodilo nekaj, kar se nikoli ne bi smelo. Plesalca sta stekla po stopnicah, se trikrat zavila in planila v valove Ljubljane.

Zagnal sem vik in krik, odšel po čolnarje, da bi poiskali Urško, a zaradi slabega vremena in slabe vidljivosti je v vodi nihče ni našel. Žal mi je bilo gospodarice in nikoli je ne bom pozabil. Tega si ni zaslužila, čeprav so o njej kasneje govorili in pisali marsikaj.

ŠTIRJE LETNI ČASI

JESEN

Začenja se jesen.
Čutim jo v zraku in v vsakem novem vdihu.
Vidim jo na vrtu in drevesih.
Čutim jo, ko stopim iz hiše.

Vendar je težko, ko odhaja poletje.
Ljubosumna sem na ljudi,
ki v vsaki stvari vidijo nekaj lepega.

A zdaj jih razumem.

Jeseni je vse uglaseno.
Nič ni moteče, nič preglasno.
Kot glasba.
Kot Mozartova simfonija.

Gledam drevesa.
Tako rada bi bila drevo,
ki odvrže vse, česar ne potrebuje.
In znova začne.

POMLAD

Nekdo danes sedi v senci,
ker je nekdo včasih posadil drevo.

Nekdo danes opazuje ptico,
ker jo je prebudil Valentin.

Nekdo se sprehaja med trobenticami,
ker se je zgodilo nekaj posebnega.

Češnja je zacvetela
in pognala svoje rožnate cvetove,
ker jo je pobožala pomlad.

POLETJE

Z majhnimi koraki delam velike stopinje.
Hodim po pesku na morski obali.

Razmišljam.

Sonce žge.

Dan je dolg.

Galebi se v vetru podijo
in iščejo hrano.

Stopam.

Počasi.

Počutim se kot riba,
ki plava v neznano,
in ptica,
ki leti v prostrano.

ZIMA

Lepo je živeti in biti živ.
Lepo je imeti nekoga rad in biti ljubljen.
Lepo je biti spoštljiv in biti občudovan.
Lepo je zaupati in biti zaupljiv.
Lepo se je stisniti k peči in zamižati.
Lepo se je obleči v plašč in ga deliti z drugimi.
Lepo je stopati v bel sneg in slediti stopinjam.
Lepo ti je podati roko in se stisniti k tebi v objem.
Lepo je z odprtim srcem čutiti zimo.

Wimbeldonska sodba v Novem mestu

| Lovro Đipalo, 7. b |

Vsako nedeljo se Frankovi otroci igrajo z žogo na trati za hišo.

Bil je lep sončen dan in otroci so živahno poskakovali ter uživali v igri. Nenadoma jim je žoga pobegnila na trato soseda Votloglavca. Votloglavc neguje trato, kot da je osrednje igrišče Wimbeldona. Ob spoznanju, da morajo po žogo, so otrpnili, saj je Votloglavc že pobral žogo in kričal na ves glas: »Mulci brezobrazni, vso travo ste pomečkali!«

Mila Jera, najmlajša od vseh, se je močno prestrašila, skrila svoj nežen obraz v dlani in zajokala, kajti takšne jeze ni še nikoli videla. Njena starejša sestra Živa Groza jo je v tolažbo prišla za roko in se prijazno skušala opravičiti sosedu Votloglavcu, ki je še naprej norel kot stekel pes.

»Gospod Votloglavc,« se je vmešal Grozni Gašper, »saj je nismo močno pomečkali!« Za njim pa je dodal Aleks Suhajžna: »Ja, saj ni pšenica!«

Votloglavc se je še bolj razjezil, sedaj je bil videti kot rdeča pesa. Nekaj je še zamrmral in se z žogo v roki napotil direktno na Mestno sodišče, da bi se pritožil nad grozno usodo, ki je doletela njegovo trato. Najvišji mestni veljaki so si nemudoma ogledali mesto zločina in ocenili nastalo škodo. Na zaslišanje so poklicali glavnega krivca, žogo. Žoga se je znašla na zatožni klopi. Gospod tožilec Kolvriti je ježno zasliševal žogo: »Spoštovana, od kod poznate te otroke? Ste že kdaj govorili z njimi? Ste se na ta nesrečni dan prostovoljno odločili za igro?« Vendar žoga ni odgovorila, bila je čisto tiho.

Neprimerno vedenje žoge na sodišču in nesodelovanje v primeru "MEHKA TRAVA" je gospoda sodnika Neferja močno žalostila. Odločil je, da mora žoga na povodec, otroci pa z glavniki počesati travo, da bo spet stala pokonci.

LISICA IN POLŽ

Nekoč lisica je živela,
hudobna je bila kot strela,
velike sanje je imela,
da čisto vse v prah bi zmlela.

Prav res bi si želela,
da polžka bi vzela,
da v past bi ga ujela,
saj za obrok bi ga imela.

Globoko jamo je skopala,
ta lisica mala,
da polžu bi se maščevala,
a na koncu sama vanjo pala.

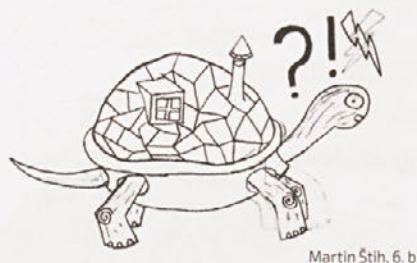
Tako polž govori:
O, lisica, zvita si,
le počakaj, zvitorepka ti.
VEŠ, KDOR DRUGEMU SLABO ŽELI,
TO NJEGA DOLETI.

Tina Zajc, 7. c

SMEH JE POL ZDRAVJA

Želva stiska

Dve želvi se pogovarjata. Prva želva vidi, da je druga želva pod stresom, zato jo vpraša: »Draga prijateljica, kaj te muči?« Pa želva odgovori: »Ah, izgubila sem službo, zdaj pa se bojim, da bom postala brezdomka.«

Martin Štih, 6. b

Alkohol

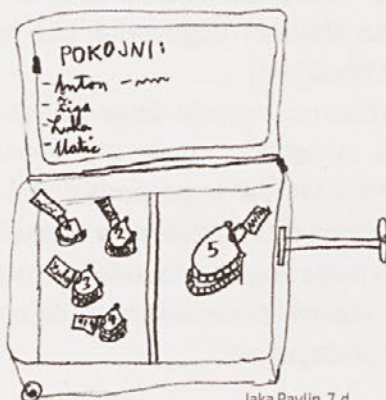
V baru se dva gospoda pogovarjata: »Ali veste, gospodič, da zaradi alkohola letno umre 100.000 Američanov?« Drugi pa odgovori: »Pa kaj? Jaz sem Slovenec!«

Policaj in Janezek

Janezek sedi na klopi pri železniški postaji. Mimo pride policaj. Janezek se pošali in vpraša: »Ali veste razliko med tistim vlakom in vami?« Policaj mu reče: »Ne, ne vem.« Janezek mu odvrne: »Ta vlak ni neumen, vi pa.« Policaj se odloči, da mu vrne in vpraša: »Ali veste razliko med tistim vlakom in vami?« Janezek odvrne: »Ne, ne vem.« Policaj pa mu odvrne: »Ta vlak gre v Ljubljano, ti pa z mano v zapor.«

Dedek brez proteze

V restavracijo pride dedek. Sede za mizo in naroči večerjo. Nato se spomni, da je doma pozabil protezo in malo pojamra, pa ga pri sosednji mizi sliši moški, ki pristopi. Moški: »Kaj je, deda? A ste protezo pozabili?« Dedek: »Ja.« Moški: »Ni problema, bomo uredili.« Moški izpod svoje mize vzame kovček, ga odpre, v njem pa polno protez. Dedek poizkusi prvo, ne paše, poizkusi drugo, tudi ne paše ... Poizkusi peto, ta pa je v redu.

Dedek: »Joj, gospod, najlepša hvala, sedaj bom pa lahko pojedel večerjo.

Moški: »Ni problema.«

Dedek: »Pa toliko protez ste imeli v kovčku, gotovo ste zobozdravnik.«

Moški: »To pa ne. Jaz delam v pogrebni službi.«

Vid Murn, 7. d

Pri naravoslovju

No, Janezek, povej mi, koliko kosti imaš v telesu? Najmanj dva tisoč petsto. Zakaj pa me nisi včeraj poslušal, ko sem razložil, da je v človeškem telesu dvesto kosti? Saj sem! Ampak sem danes zjutraj jedel sardine.

Nasvet zdravnika

»Zakaj vedno zamižiš, ko piješ vino?«
»Zdravnik mi je tako svetoval.«
»Zdravnik? Tega ti pa ne verjamem!«
»Ja, zdravnik mi je rekel, da vina niti pogledati ne smem.«

Dogovor

»Očka mi je obljubil 50 evrov za vsako petico,« je povedal Mišo učitelju.

»Saj nobene nimaš,« je odvrnil učitelj.

»Imam predlog: zapišite mi jih nekaj in denar si bova delila.«

M a l a N A J Č A

DUŠEVNO ZDRAVJE

DUŠEVNO ZDRAVJE JE POMEMBNO ZA VSE. MENI DUŠEVNO ZDRAVJE POMENI CRKLJANJE Z MAČKAMI. VSAK DAN BOŽAM IN NEGUJEM SVOJE MUCE. KO SE SLABO POČUTIM, PRIDEJO V MOJE NAROČJE. BOLEČINO IN ŽALOST ODŽENEJO PROČ. ŽIVALI IN LJUBEZEN DO NJIH POSKRBIJO ZA DUŠEVNO ZDRAVJE.

AMON PETRIČ
GERSTENHOFER, 1. A

DUŠEVNO ZDRAVJE

DUŠEVNO ZDRAVJE JE, DA IMAŠ PRIJATELJE IN DRUŽINO, DA RAD HODIŠ V NARAVO, PIJEŠ VELIKO VODE IN JEŠ VELIKO ZDRAVE HRANE. POMEMBNO JE TUDI, DA SE ZABAVAŠ IN SI VESEL, POMAGAŠ DRUGIM IN DA VELIKO SPIŠ IN SE IMAŠ RAD.

LOLA LIKAR LUZAR, 1. A

GOSTIJA NA GRADU

NEKOČ JE ŽIVEL VELIČASTEN KRALJ, KI JE IMEL V SVOJEM GRADU VELIKO SOBAN. ZAŽELEL SI JE, DA BI ZA BOŽIČ IMELI NA GRADU GOSTIJO. PISAL JE BOŽIČKU. ZA SVOJE GOSTE SI JE ZAŽELEL VREČKO BONBONOV, VELIKO SADJA IN DOBRIH NAPITKOV. DOBIL JE VELIKANSKO VREČO IN ZA BOŽIČ POSTREGEL, KAR SO GOSTI ŽELELI. MINIL JE KRASEN DAN, GOSTJE SO ODŠLI IN NAPOČIL JE ČAS ZA SPANJE. KRALJ SI JE UMIL ŠE ZOBE IN SLADKO ZASPAL.

ARIELA PAPEŽ, 1. A

SKRB ZA ZDRAVJE

ZELO DOBRO SE POČUTIM, KADAR SE SREČAM S PRIJATELJI. RAD SE IGRAM Z LEGO KOCKAMI, HAMA PERLICAMI, DRUŽABNIMI IGRAMI ...

VESEL SEM, ČE SE Z MENOJ IGRAJO BRAT MARTIN IN SESTRI EMA IN AJA. PRED HIŠO SE ŽOGAMO. ZDRAVO JE BITI ZUNAJ NA ZRAKU. ATI SKRBI, DA SI REDNO UMIVAM ROKE. MAMI PA PRAVI, DA JE SPAN'C BOLJŠI KOT ŽGANC' – UČI ME, DA JE TREBA DOVOLJ SPATI. PRED SPANJEM PA JE OBVEZNA PRAVLJICA. OBOŽUJEM JIH.

NIKOLAJ KONCILIJA, 1. A

ZIMA

ZIMA JE BELA,
DREVESA SO BELA,
VSE NAOBKROG
KRASNO BELO JE.
BELI SNEŽAKI,
BELA JE ZIMA.

ERNA PAJIČ, 1. D

MOJ MAČEK TAČEK

Moja najljubša žival je maček Taček, ki živi pri moji babici. Vedno me počaka pred vrati, ker ve, da mu bom prinesla priboljšek. S Tačkom se veliko igrava z žogico, ki je privezana na vrvico. Taček je bele barve in ima črne lise in med njimi je tudi srček. Ko se igrava, se težko poslovim od njega, zato imam doma podobno plišasto igračko, ki vedno spi pri meni v postelji.

Manca Praznik, 2. a

BILI SMO NA SMUČANJU

NA SMUČANJE SMO SE ODPELJALI Z AVTOM VISOKO V HRIB. POTEM SEM JEDEL ŠPAGETE. IZ APARTMAJA SEM SE PRISMUČAL DO SEDEŽNICE. NAJPREJ SE MI JE ZDELO STRMO, KER SEM MALO POZABIL, KAKO SMUČATI, POTEM PA NE VEČ. NASLEDNJI DAN SEM SPOZNAL UČITELJA BOJANA. NAUČIL ME JE, DA MORAM VOZITI PLUG, KO ZAVIJAM, NATO PA ZAPIČITI ŠE SMUČARSKO PALICO. DRUGI DAN SEM ŽE DOBRO SMUČAL, ŠEL SEM NA VSE PROGE, TUDI NA TISTO NAJBOLJ STRMO. TAM SEM SAMO ENKRAT PADEL IN MI JE SNEG PRILETEL V SMUČARSKA OČALA. ZADNJI DAN SVA SE NA SMUČIŠČU Z NEKO PUNČKO ZALETELA, JAZ NISEM NIČ JOKAL, ONA PA SE JE USTRAŠILA IN SE MALO JOKALA. NOBENEMU NI BILO NIČ. TREBA JE BITI ZELO PAZLJIV. KER SEM DOBRO SMUČAL, MI JE UČITELJ BOJAN DAL MEDALJO IN PRIZNANJE. BIL SEM ZELO VESEL. SMUČANJE MI JE ZELO VŠEČ IN KOMAJ ČAKAM, DA GREM ŠE KDAJ.

FEDJA FERLIČ, 1. A

MOJE ŽIVALI

Jaz sem Anesa. Pisala vam bom o svojih živalih. Prvi je zajec. Ime mu je Snežko. Je bel in ima male črne pike. Drugi sta dve zlati ribici. Ime jima je Zlatko in Zlatka. Sta rumeno zlati. Tretji je moj nemški ovčar. Ime mu je Albert. Je rjav, črn in siv ter zelo hiter.

Anesa Žerić, 2. a

ROLKANJE

V soboto smo se šli rolkati. Z menoj so bili Lin, Anja, oči, mami in Julija. Šli smo na igrišče pred OŠ Bršljin. Tam smo se rolkali. Padel sem na kolena. Bolelo me je. Naučil sem se, da smem obupati. Všeč mi je bilo, da je bil z nami oči, ker ga vidim samo enkrat na teden.

Lan Kotnik, 2. a

Zgodba gre na pot

Učitelji prve triade smo skupaj z učenci izpeljali projekt z naslovom Zgodba gre na pot. Nepopisan list papirja je začel svojo pot v enem od razredov in nato potoval iz razreda v razred. Učenci vseh prvih, drugih in tretjih razredov so v okviru rednega, dodatnega pouka ali dneva dejavnosti dodali svoj del vsebine. Nastala je zgodba z naslovom Klarin srček.

Klarin srček

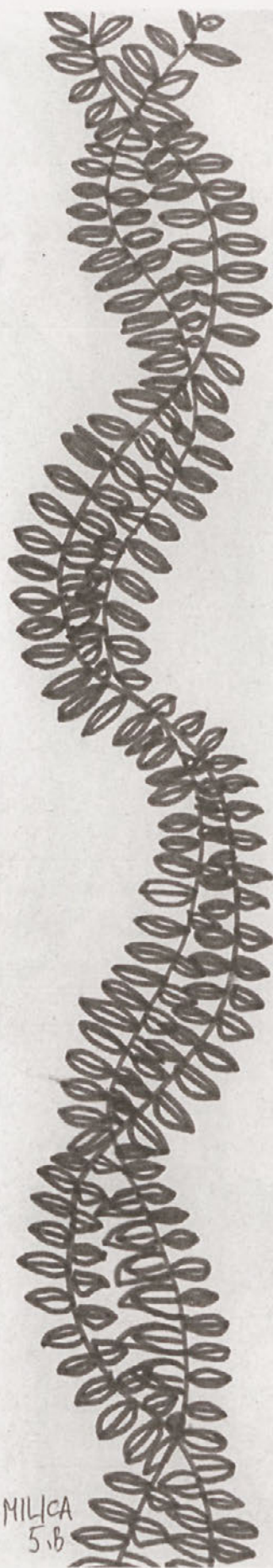
V velikem mestu z visokimi hišami in veliko prometa je v stolpnici na Florjančičevi ulici skupaj s svojima bratoma in starši živela deklica Klara. Rada je hodila v šolo, veselila se je druženja s sošolkami na igrišču, tekanja za žogo in skakanja gomitvasta. A žal vsega tega vedno ni zmogla. Rodila se je namreč s srčno napako. In vsakič, ko se je razposajeno igrala s sošolkami, se je morala pri igri ustaviti in počivati na klopi. Bila je žalostna. Tudi njene prijateljice je že pošteno jezilo, ker se Klara ni mogla z njimi sankati in postavljati snežaka.

Na božični večer je Klara z družino krasila praznično drevesce, ki sta ga z mamico kupili na tržnici. Takega zelenega v loncu. Ko bo pomlad, ga bosta z očkom posadila v bližnjem Ragovem logu. Med obešanjem okrasov je Klara ves čas pogledovala proti mamici in iskala priložnost, da bi ji lahko zaupala svojo stisko, vendar nikakor ni zbrala poguma. Ko je obesila še zadnji okrasek, so se ji oči že kar same zapirale. Starejši brat Miha ji je obljubil, da bo on na vrh drevesca obesil zvezdo namesto nje. Klara se mu je zahvalila in utrujena zaspala.

Zvezda na jelki se je tako bleščala v zlati svetlobi, v njej pa se je nenadoma pojavila čudežna vila. Klara se je ustrašila. Še bolj je spodvila glavo pod odejo in čakala. Vila je rekla: »Klara, nikar se me ne boj, prišla sem ti pomagat.« Klara je prestrašeno vprašala: »Kdo pa sploh si in zakaj mi želiš pomagati?« Vila je odgovorila: »Vila sem. Videla sem, da si žalostna in da ti je težko. Zato sem se odločila, da ti izpolnim tri želje. Zaupaj mi jih.«

Klara je pomislila, nato pa dejala: »Oh, dobra vila, imam samo eno željo, vendar je ta zelo velika. Želim si, da ne bi imela več srčne napake in da bi se lahko vse popoldneve igrala s prijatelji. To si želim.« Vila je zamahnila s čarobno palico. V tistem trenutku je Klara ugotovila, da je bila vsa ta čarobna svetloba pravzaprav le luč, ki jo je mama zjutraj prižgala, ko je prišla v njeno sobo.

Klara je mamici hitela pripovedovati o čarobni vili, ki ji bo izpolnila veliko željo. Mamici so se orosile oči. Razložila ji je, da so bile vse to le sanje. Klara je razočarana povescila glavo in zajokala. Vendar pa jo je mamica potolažila. Rekla ji je, da bosta kar sami poiskati rešitev za njeno srce.

MILICA
5.b

Dolgo časa sta razmišljali, potem pa se je Klara ravno na svoj rojstni dan domislila sijajne rešitve. »Izumitelj bi mi lahko pomagal. Takšen, ki bi iznašel rešitev za moje bolno srce.«

In res. Že naslednji dan sta z mamico odhiteli od doma, da so ju komaj dohajale pete. Najprej sta zavili na Rotovž, od koder ju je župan napotil naprej v Šmihel, na Šolski center Novo mesto (ŠOLA). Tam jima je visok gospod z očali obljubil, da bodo zagotovo našli rešitev za njen srček. In res. Narisali so načrt mini strojčka in predlagali, da bi ga izdelali v tovarni Revoz. Z načrtom v rokah sta presrečni odšli v Revoz, kjer so jima obljubili, da bodo strojček izdelali, vendar pa bodo za to potrebovali kar nekaj časa in denarja. Napotili so ju še v Tovarno zdravil Krka. V njihovem laboratoriju so namešali posebno lepilo, s katerim bodo lahko mini strojček pritrdili Klari na oprsje.

Tudi njeni prijatelji in sošolci z OŠ Grm so hitro združili moči. Organizirali so velik koncert v šolski avli in nanj povabili meščane. To popoldne je bilo veselo, plesalo se je, igralo, pelo, učenci so deklamirali pesmice in s smešnicami zabavali občinstvo. V dobrodelni namen, za nov strojček, so zbrali veliko denarja, ki so ga odnesli v Revoz. Tam so jim prijazno povedali, da so tudi oni prispevali nekaj denarja in da lahko denar, ki bo ostal od koncerta, porabijo sami.

Minevali so dnevi in meseci ... O strojčku pa nobenega glasu več. Prišla je pomlad in Klara je komaj čakala, da bo lahko posadila božično drevesce v bližnjem gozdu.

Nekega lepega sončnega jutra se je z očkom in mamico odpravila v gozd. Sredi gozda je zagledala prečudovito jaso. Izbrala si je najlepše mesto. Očka je izkopal luknjo, mamica in Klara pa sta drevo položili vanjo. Ko je bilo drevo posajeno, je bila Klara presrečna. Vendar pa veselje ni trajalo dolgo, saj jo je srček zopet začel boleti.

Nenadoma se je od daleč zaslišalo petje. Iz za dreves so prihajali Klarina bratca, prijatelji in izdelovalci Klarinega strojčka. Klara ni mogla verjeti svojim očem. Mlajši bratec je v roki nosil škatlico. Ko jo je Klara odprla, je v njej zagledala majhno reč. Bratec ji je povedal, da je to mini strojček za njen srček. Mamica in očka sta s pomočjo proizvajalcev strojček pritrdila na njen srček.

Tako so Klara, njena bratca in prijatelji končno brezskrbno tekali in se lovili okoli dreves. Ta dan je bil poseben za vsa bitja v gozdu. Tudi živali so veselo tekale in se igrale.

Klarin srček bije še dandanes. Zbrani denar, ki je ostal od dobrodelnega koncerta za Klarin srček, pa so učenci OŠ Grm podarili pediatrični bolnišnici in tako pomagali tudi drugim otrokom. Otroška srca od tedaj bijejo še močnejše in glasnejše.

Učenci 1. triade

NAJLJUBŠA IGRAČA

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE SPIKESTRIP SCREECHERS WILD. SPIKESTRIP V SLOVENŠČINI POMENI STOPTRAK, S KATERIM POLICISTI PREDREJO GUME UBEŽNIKOM. AVTOMOBILE SCREECHERS WILD SEM PRVIČ VIDEL V REKLAMI NA TELEVIZIJI. SPIKESTRIP JE SESTAVLJEN IZ VEČ PLASTIČNIH DELOV. JE ORANŽNE, RDEČE IN SIVE BARVE. NJEGOVA POSEBNOST JE, DA SE OB STIKU Z DISKOM SPREMENI V STEGOZAVRA. NAJBOLJ VŠEČ MI JE, KER SE SPREMENI IN KER SE Z NJIM LAHKO IGRAM SKUPAJ S SVOJIMI PRIJATELJI. Z OSTALIMI SCREECHERJI GA SHRANJUJEM IN PRENAŠAM V POSEBNI VREČKI. UPAM, DA SE BOM S SPIKESTRIPOM ŠE DOLGO Z VESELJEM IGRAL.

TAJ HOMAR, 1. C

DOMA IMAM VELIKO IGRAČ: LEGO KOCKE, ŠAH, KARTE, SESTAVLJANKE TER ŠE MNOGO DRUGIH. MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA PA JE ZAK STORM LADJA. IMENUJE SE KAOS. TO JE ČISTO POSEBNA LADJA, LAHKO HODI, SKAČE IN MALO LETI. IMA TOP IN TURBO POGON. JE MODRE, RDEČE IN RUMENE BARVE IN IMA ZELENE OČI. NJEN KAPITAN JE ZAK STORM. POSADKO SESTAVLJAJO ŠE SISI, KROGAR, KARAMBA IN KLOVIS. LADJO IMAM SPRAVLJENO V SKRITEM PREDALU V SVOJI SOBI IN JO POKAŽAM LE NAJBOLJŠIM PRIJATELJEM. IGRAČO SEM DOBIL, KER SEM CELO POLETJE TATIJU POMAGAL ZLAGATI DRVA. NEKO POPOLDNE ME JE ODPELJAL V MÜLLER IN MI KUPIL LADJO. BIL SEM ZELO VESEL.

JONATAN HÖFFERLE, 1. C

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE BEJBLEJD. Z NJO SE ZELO RAD IGRAM V ARENI ZA BEJBLEJDE. NAJRAJE SE IGRAM S SVOJIM BRATOM PRIMOŽEM. IMAM BEJBLEJDA SKOKICO, KI JO LAHKO VRŽEM Z MIZE. BEJBLEJD JE VRTAVKA, KI SE VRTI IN ZALETAVA V DRUGE VRTAVKE. IMAM ŠEST BEJBLEJDOV.

ERAZEM AJDIŠEK, 1. C

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE KUŽEK BLUNDI. BLUNDI JE RJAV, Z BELIM GOBCEM, VELIKIMI OKROGLIMI OČMI IN DOLGIMI UŠESI. BLUNDIJA MI JE KUPILA MAMA. VSAKO NOČ SPI Z MENOJ. SVOJEGA KUŽKA RAD OBJEMAM IN STISKAM TUDI, KO ME JE STRAH.

DAVUD MERDANOVIĆ, 1. C

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE ZAJČEK ZEKO. JE ZELO MEHEK IN LJUBEK. JE BELE IN RJAVE BARVE. VES DAN ME ČAKA V POSTELJI, DA GA STISNEM. VČASIH JE HODIL Z MANO V VRTEC. KUPIL MI GA JE OČKA V TRGOVINI BABY CENTER, IZBRALA PA SEM GA SAMA.

JASNA GORŠIN, 1. C

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE MUCA. IME JI JE MIJA IN JE PLIŠASTA IGRAČKA. DOBILA SEM JO OD MAMICE, KO SEM BILA ŠE MAJHNA, ZA DRUGI ROJSTNI DAN. MUCA MIJA IMA BELE TAČKE, SIVE ČRTE PO TELESU, SIVE BRKE IN MAJHNA UŠESA. OKROG VRATU NOSI ZELENO RUTICO. Z MUCO SE ZELO RADA IGRAM, SKUPAJ DELAVA PREVALE IN RAZNE DRUGE IGRE. ZVEČER JO NAJRAJE STISNEM K SEBI IN SLADKO ZASPIM. MUCA MIJA JE MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA, KER JE LEPA, MEHKA IN KER IMAM RADA MUCE.

LIZA REŽEK, 1. C

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE PLIŠASTA MUCA. IME JI JE TIGRICA. JE MAJHNA, PLIŠASTA IN IMA MODRE OČI. IMA KOŽNAT SMRČEK, NJEN HRBET, REP IN GLAVA SO PROGASTI. GOBČEK, TREBUH IN NOGE IMA BELE. ZA MUCO SKRIBIM ZELO LEPO IN ODGOVORNO. MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE ZATO, KER JE LEPA IN JO IMAM RADA. SPRAVLJENA JE NA MOJO POSTELJO, KER Z MANO SPI. DOBILA SEM JO PREDLANI ZA MIKLAVŽA.

INA MEDIC, 1. C

RUDI JE JELENČEK. JE RJAVE BARVE IN IMA RDEČ ŠAL TER RJAVE ROGOVE. NA DESNI ROKI IMA GUMB IN KO NANJ PRITISNEM, JELENČEK PONOVI ZA MENOJ. MED PONAVALJANJEM RUDI POSKAKUJE. RUDIJA SEM DOBILA ZA PETI ROJSTNI DAN. RADA GA IMAM IN VELIKOKRAT GRE Z MENOJ SPAT. POSPRAVLJEN JE V SVOJI POSTELJI.

BETI BAUK, 1. C

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE PISANA ČEBELICA MAJA. IMA BELA KRILA, TRUP PA RUMEN S ČRNIMI ČRTAMI. ZA SVOJO IGRAČO LEPO SKRBIM IN JO VEDNO POSPRAVIM. TO JE MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA, KER VEDNO SPIM Z NJO IN ME SPOMINJA NA MOJ ROJSTNI DAN. IMAM JO POSPRAVLJENO NA MOJI POSTELJI. KO PA NOČEM Z NJO SPATI, JO DAM NA POLICO V MOJI SOBI. KO SMO BILI NA POČITNICAH V BOSNI, SEM JO DOBILA OD STARŠEV ZA SVOJ DRUGI ROJSTNI DAN. BILA SEM JO ZELO VESELA IN ŠE DANES JE MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA.

ANELA MALKOČEVIĆ, 1. C

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE SLON. IME MU JE SLONČEK. SLONČEK IMA GLAVO IN RILEC BELE BARVE. TRUP, NOGE IN ROKE PA IMA ROZASTE. NA TRUPU IMA DVE ZVEZDI, KI STA ROZA IN RUMENE BARVE. PO ROKAH, NOGAH TER UŠESIH IMA ČRTE, KI SO ROZA, ZELENE IN VIJOLIČNE BARVE. ZA SLONČKA SKRBIM DOBRO, LEPO, SKRBNO IN VESTNO. KER SE OB SLONČKU POČUTIM SREČNO, VARNO, DOBRO IN PRIJETNO, JE MOJ PRIJATELJ. IN KO ZBOLIM, MI NUDI TOLAŽBO. SLONČKA IMAM POSPRAVLJENEGA V ŠKATLI ZA IGRAČE. VČASIH OSTANE TUDI NA MOJI POSTELJI. SLONČKA SEM DOBILA OB ROJSTVU. FEBRUARJA BO STAR SEDEM LET, TAKO KOT JAZ.

MANCA ŠTEFANČIČ, 1. C

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE MUCA. IME JI JE LILI. MUCA JE RUMENE BARVE. NA GLAVI IMA ZELENO KAPICO. VSAK DAN SE IGRAM Z NJO. POSPRAVLJENO JO IMAM V POSTELJI. DOBILA SEM JO OD SESTRICE PIE. MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE ZATO, KER MI JE ZELO VŠEČ.

IZA MURN, 1. C

Čudežni gozd

V mojem čudežnem gozdu rastejo čudežna drevesa. V gozdu živijo škrati Bradatki in vile device, ki so lahko tudi nevidne. Iz trave so pokukale tri gobe in ob njih je zrastle lepa roža, ki je v resnici lizika. Na drevesih namesto listov rastejo boboni. Listi, ki padejo z dreves, se spremenijo v čokolade. Veter prav prijetno piha in vse živali se pustijo božati. Spomnim se, ko je nekega dne vanj prišel zlobni divji prašič. Podiral je drevesa, lomil veje in po tleh metal smeti. Gozd je bil uničen. Prišle so vile in so čarale. Gozd so popravile, da je bil tak kot prej. Tudi divjega prašiča so začarale. Čarovnija se ga je dotaknila in postal je prijazen. Vse živali so postale srečne.

Ariana Nika Turk, 2. b

Zvezde

Poglej tja gor v nebo!
A vidiš zvezde?
Mežikajo ti kot svetleče neveste.
Z neba ti mežikajo,
na travo te premikajo,
ti svetlobo trosijo,
te v sanje nosijo.
Ko pogledam tja gor v nebo,
se zasveti mi oko,
usta se mi zasmejijo,
žile zažarijo.
Rad bi videl to nevesto,
ki sestavlja Rimsko cesto.
Ko pogledam tja gor v nebo,
se zasveti mi oko.

Gal Žižek, 2. b

Moja dežela

Moja dežela je skrita reka,
tam sonce močno pripeka.
Na otokih stavbe stojijo,
ostali se pa veselijo.
Tam živijo morska bitja,
ki upoštevajo velikanskega kita.
Tam so same pravljичne stvari,
ki si jih vsak zaželi.
Tam so same sladkarije,
ki ne naredijo niti ene zobne umazanije.
Tja prideš le ob enem pogoju,
plavati moraš v vrtinec pokojev.

Marja Burger, Adrian Westergren,

Gal Žižek, 2. b

NAŠ MUC JAKA

Našemu mucku je ime Jaka. Moj oči mu je sicer hotel dati ime Turbo Johnny, a smo se na koncu odločili, da bo Jaka. Domov smo ga pripeljali pred 3 leti, potem ko ga je nekdo zavrženega pripeljal na veterino. Je tigrasto siv z dolgo dlako in košatim repom. Jaka je bil presenečenje za mojega brata Marka, ki je bil takrat na počitnicah pri dediju in babici. Ko je prišel domov, smo mu naročili, da zapre oči in iztegne roke. V roke smo mu položili mucka, on pa je ugibal, kaj je to. Rekel je, da je vata ☺. Jaka je bil zelo nagajiv. Mamici je polomil veliko rož. Ker živimo v bloku, smo ga po enem letu odpeljali k dediju in babici. Vsak vikend gremo k njima na obisk in tako se lahko velikokrat igramo z našim Jakcem. Moja mami Anja mu še vedno nosi brikete in mačje priboljške. Imamo ga zelo radi.

Maša Vovko, 2. a

France Prešeren

France Prešeren je zelo pomemben slovenski pesnik. Rodil se je v vasi Vrba. Otrokom je rad dajal slive, zato so mu otroci pravili doktor fig. Čeprav je bil največji slovenski pesnik, se slikati ni pustil. Napisal je slovensko himno. Njegov dan praznujemo 8. februarja. Zaljubljen je bil v Primičevo Julijo. Umrl je, ko je bil star komaj 49 let. Ob državnih praznikih izobesimo slovensko zastavo.

Ariana Nika Turk, 2. b

V PRVEM D-JU JE LEPO ...

RADI V ŠOLO HODIMO.
V ŠOLI SE DOBRO POČUTIM,
KER ...

HALIL: V ŠOLI SE DOBRO
POČUTIM, KER SO TAM MOJI
PRIJATELJI. POGLEDALI SMO
TUDI FILM KEKEC.

LINA: RADA SEM NA TEPIHU, KO
SE POGOVARJAMO.

VID: VŠEČ MI JE NAŠ
PRIJATELJSKI RAZRED. SKUPAJ
SMO IZDELALI DREVO
PRIJATELJSTVA. OBISKALI
SO NAS TUDI V VESELEM
DECEMBRU.

SOFIJA: NAUČIMO SE VELIKO
NOVEGA. NA SPREHODU PO
MESTU SMO SI OGLEDALI
STARE HIŠE. NAŠLI SMO
SKRIVNI VHOD V BERGMANOVO
HIŠO. VIDELI SMO DVORIŠČE Z
ARKADAMI. TO JE BILA BOGATA
HIŠA. REVNEJŠE HIŠE SO IMELE
MAJHNA OKNA. LEPO JE, KO
GREMO NA SPREHOD.

NEJA: LEPO JE BILO, KO SMO ŠLI
NA POHOD SKUPAJ Z BABICAMI
IN DEDKI. VŠEČ MI JE, KER
VELIKO IZDELUJEMO. IZ GLINE
SMO NAREDILI LEPE POSODICE.
ZA MAMICE PA VOŠČILNICE.

BOR: V ŠOLI SEM SE NAUČIL
PESMI IN PLES IZ STARIH
ČASOV. RAD GREM TUDI NA
SPREHOD. OGLEDALI SMO SI
KAPITELJ.

ALEKSANDAR: ZANIMIVO JE
BILO, KO SMO SE POGOVARJALI,
KAKO SO ŽIVELI NEKOČ. TUDI
BABICA MI JE POVEDALA O
KRUŠNI PEČI.

MARKO: IMAMO ODMOR IN SE
LAHKO IGRAMO. LEPO JE, KO
KAJ IZDELUJEMO. RAD TUDI
PIŠEM V ZVEZEK.

JAN: VŠEČ MI JE, KAKO SMO SE
UČILI ČRKE. PISALI SMO JIH S
KREDO NA TABLICE, S PRSTOM
PO MIVKI, Z ŽEBLJIČKI, IZ
PLASTELINA, Z AVTOMOBILČKI.
IZDELUJEMO ŽE PLAKATE.
NARISALI SMO FRANCETA
PREŠERNA.

TIAN: TUDI JAZ ZELO RAD
IZDELUJEM IZ PAPIRJA IN
RIŠEM. VŠEČ MI JE BILO, KO
SMO DELALI MASKE, RISALI Z
OGLJEM STARE PREDMETE ...

EMA U.: TUDI JAZ UŽIVAM,
KADAR KAJ IZDELUJEMO IN
RIŠEMO. KO SMO SLIKALI S
TEMPERAMI, MI JE SLONČEK
ZELO USPEL.

AJDA: VŠEČ MI JE BILO, KO
SMO SEJALI PŠENICO. RADA
USTVARJAM. USPELE SO MI
LEPE ČESTITKE.

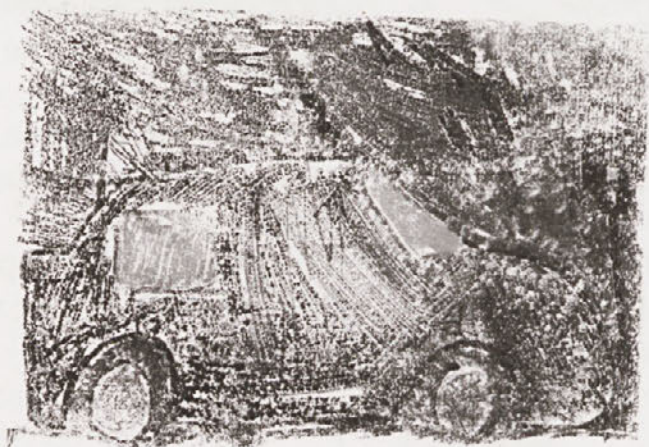
EMA Č.: MENI JE ZELO USPELA
POSODICA IZ GLINE IN
SLONČEK.

GAŠPER: TUDI JAZ RAD
USTVARJAM, REŽEM S
ŠKARJAMI, IZDELUJEM
OKRASKE. NAREDIL SEM LEPO
POSODICO IZ GLINE. Z OGLJEM
SEM NARISAL URO BUDILKO.
ČARLI: RAD DELAM POSODICE
IZ GLINE.

LAN: TUDI JAZ RAD DELAM IZ
GLINE.

ŽIGA: RAD RAČUNAM. KO KAJ
IZDELUJEMO, UŽIVAM.

ERNA: DELO V SKUPINAH JE
ZABAVNO. IZDELALI SMO
PLAKATE O ZIMI, FRANCETU
PREŠERNU ... UČIMO SE
PESMI, O STARIH PREDMETIH,
O PTICAH ... BILI SMO NA
PREDSTAVI ČUK SE JE OŽENIL V
AMERIKO.

ADRIJANA: VELIKO IZDELUJEMO. NAREDILI SMO PREDSTAVO ZA STARŠE O DREVEŠČKU VILIBALDU. IZMERILI SMO SE, KAKO SMO VISOKI. NA KONCU LETA BOMO POGLEDALI, KOLIKO SMO ZRASLI.

LARA: V ŠOLI GREMO TUDI NA SPREHODE. LEPO JE BILO V GOZDU. NABIRALI SMO LISTJE.

NEŽA: VŠEČ MI JE BIL KAMIŠIBAJ - ZGODBICA O SLONČKU ELMERJU, KI NAM JO JE POVEDALA UČITELJICA. SPOMNIM SE POHODA Z BABICAMI IN DEDKI. ZABAVEN JE TUDI BRALNI NAHRBTNIK, KI GA ZA EN TEDEN ODNESEMO DOMOV, BEREMO KNJIGE IN USTVARJAMO. ZELO RADA USTVARJAM.

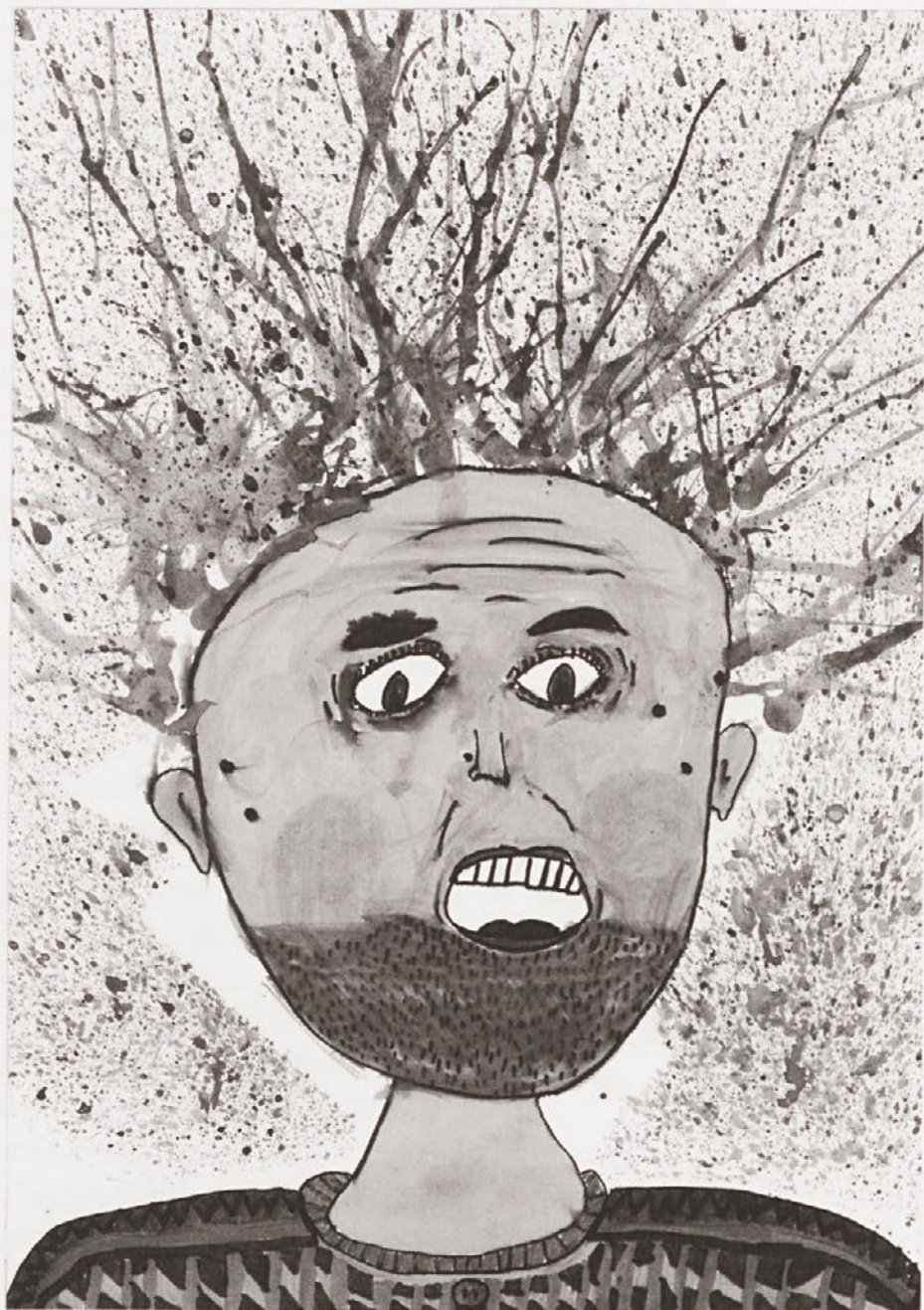
MATIC: OBISKALI SMO KNJIŽNICO V MESTU IN SI OGLEDALI KAMIŠIBAJ - VEČ ZGODB.

ANŽE: KAMIŠIBAJ JE BIL SUPER. RAD SEM DELAL POSODE IZ GLINE.

IZA: V ŠOLI NAJBOLJ UŽIVAM, KO USTVARJAMO. MEŠALI SMO BARVE IN POBARVALI SLONČKA.

MATEJ: RAD IMAM SOŠOLKE IN SOŠOLCE.

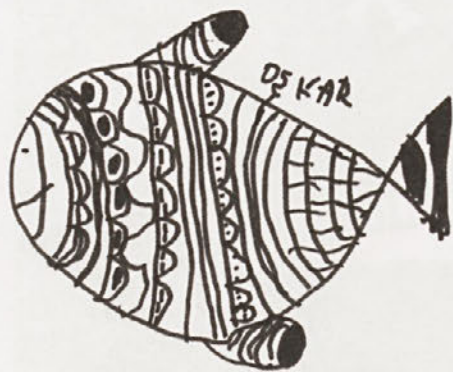
UČENCI 1. D

Moja pravljična dežela

Moja pravljična dežela bi bila čarobna reka. V to deželo bi lahko prišel le tako, da bi plaval po posebnem vodnem tunelu, ki bi te potegnil tja noter. Tam bi živela sama pravljična podvodna bitja (čarobni raki, čarobne ribe in čarobni morski psi). Na otokih bi stale več kot 1011 metrov visoke stavbe. Jedli bi same čarobne jedi: čarobni sladoled, čarobne bonbone in čarobne lizike. Če bi stopil pred čarobno reko in izrekel svojo željo, v reko pa vrgel čarobni kamen, se ti bi želja uresničila. Tam bi imel tudi svoje najboljše prijatelje in bratrance. Skupaj bi se lahko vedno igrali in šli v gostilno, kjer sploh ne bi bilo potrebno plačati. A pozor! Če bi se kregali, ne bi smeli nikoli več priti v to deželo.

Gal Žižek, 2. b

ŠTEVILKA ZA KLIC V SILI 112

Zjutraj, ko sem se zbudil, sem pogledal skozi okno in videl meteor, ki pada na zemljo. Zemlja se je vnela in zagorela. Ogenj je uničil vse hiše, bloke, stolpnice, nebotičnike, zemljotičnike, merkurjetičnike, venerotičnike in še več. A deček tam zgoraj je prijel siv oblak in ga močno stisnil. Dež je začel padati tako, da ga je dosti bilo. Pogasil je ves požar. Ves svet ga je poznal. O njem se je pisalo in postal je 112 heroj.

Fran Žižek, 2. c

POVODNI MOŽ

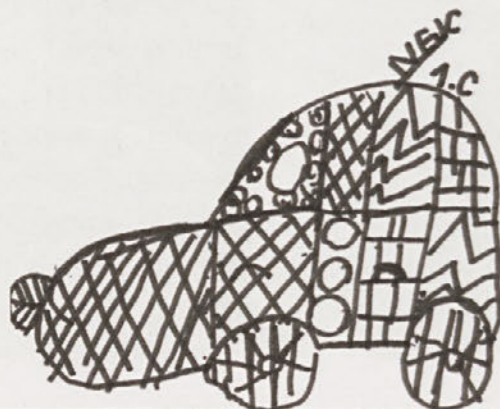
Pred davnimi časi je živel možak, ki je imel veliko željo. Živel je pod vodo. Tam je imel svoje kraljestvo. Odšel je do okna. Zagledal je morskno deklico, ki je imela tri brate in tri sestre. Tako mu je bila všeč, da se je vanjo zaljubil. Vprašal jo je, če bi se poročila z njim. Morska deklica mu je odgovorila, da se bo poročila z njim. Nekega dne si je morsk deklica poškodovala rep. Povodni mož ji je rešil rep in živela sta skupaj do konca svojih dni.

FRAN ŽIŽEK, 2. C

ČAROBEN OTOK

Bila sta bratec in sestra. Bratec je bil star 8 let, sestra pa 6. Bila sta razigrana. Bratcu je bilo ime Miha, sestrici pa Mojca. Bratec je verjel v pravljice, sestra pa v čarovnijo. Mamici in očiju sta rekla, da gresta na sprehod. Miha je vzel knjigo o otokih in beležko. Med sprehodom sta videla jarek. V njem je bil vrtinec. Skočila sta vanj in pristala na čarobnem otoku. Mojca in Miha sta se začudila. Pogledala sta desno in levo. Tam pa lesena hiška, podmornica in plaža. Mojca je stopila naprej do podmornice in stopila vanjo. Poklicala je Miha. Prišel je do podmornice. Vstopil je vanjo in se usedel v kabino ter prijel ročko. Podmornica se je premaknila. Mojca in Miha sta opazovala morsk dno. Videla sta ribe in zvezde. Miha je vzel knjigo o otokih in prebral: V morski globini sta ena riba in ena zvezda. Odkopljita jo in našla bosta zaklad. Tako. Pa sta tam začela kopati in izkopala knjigo. Odprla sta jo in videla zanimive črke. Rekla jima je, da ju bo odpeljala domov pred vrata, če se bosta dotaknila teh črk. Dotaknila sta se črk in bila pred vrati. Mami in očiju sta povedala, ko sta prišla domov in stekla v sobo, da bi se preoblekla.

Fran Žižek, 2. c

KULTURA

V 2. d smo se pogovarjali, kaj je to »kultura«. Razmišljali smo, kaj pomeni, ko rečemo: »Bodimo kulturni.« Učenci so podali nekaj zanimivih idej in razmišljanj.

- Pomeni, da smo prijazni. In da ne rigamo.
- Kadar smo kulturni, smo vljudni.
- Kulturni si, če pobrišeš za sabo.
- Če smo kulturni, ne krivimo drugih.
- Ne lovimo se in ne govorimo grdih besed.
- Kulturno je, da ne klepetamo.

Učenci 2. D

MOJ ATI

Mojemu atiju je ime Mitja. Ima modre oči in rjave lase. Njegova služba se imenuje Krka. Rad sestavlja s kockami. Rad se ukvarja s športom. Zelo všeč so mu tenis, plavanje in smučanje. Smučava skupaj. Rad hodi tudi ven.

Kaja Grubar, 2. d

RAKETA

Jure si že dolgo ogleduje vesolje. Že od rojstva si želi iz rakete pogledati vesolje. Nekoč pa zagleda čisto pravo raketo. Vpraša mami: »Grem lahko v raketo?« Mami reče: »No, ne vem.« Jure prosi: »Prosim!« »No, prav.« »Hvala!« Tako je Jure postal astronaut. Pa čeprav samo v lunaparku.

Kaja Grubar, 2. d

MOJ OČI

Mojemu očiju je ime Peter. Ima sivo bele lase in modre oči. Nosi trenirko, včasih pa kavbojke. Je zelo visok in ima dolge noge. Na njem mi je najbolj všeč, da mi je podoben. Rad lovi ribe in se igra z mano. Ampak hodi v pekarno in ponoči dela, zato zjutraj spi. Prihaja me iskat v šolo.

Jena Potočnik, 2. d

MOJA MAMI

Moja mami je Maja. Ima modre oči, črne lase, njena najljubša barva pa je temno modra. Je zelo visoka. Po poklicu je farmacevtka. Hodi v službo v Krki, kjer je šefica. Rada ima pse in vikende. Zelo rada kuha in se igra. S sestro Tito naju ima zelo rada. Njen hobi je igranje klavirja. Rada jo imam, ker je najboljša mami na svetu.

Hana Baznik Djuranović, 2. d

MOJ BRATEC

Imam bratca Vitana. Star je 2 leti. Ima rumene lase in modre oči. Rad ima živali in rad sestavlja kocke. Zelo rad se igram z njim. A mi ni všeč, kadar zelo joka.

Izak Novina, 2. d

Miška je pobegnila

Muca Maca je čakala,
da bi se miška prikazala.
Muca Maca je skočila,
da bi miško ulovila.
Muca si je tačko zvila,
zato je miška pobegnila.

Iva Macele, 3. a

MOJ OČKA

Z OČKOM SE RADA IGRAM.
Z OČKOM SE DOBRO IMAM,
KADAR SE Z NJIM SKUPAJ
IGRAM.

SKUPAJ USTVARJAVA HIŠE
IN PRI TEM MI VEDNO KAJ
NARIŠE.

ZARJA ŠULN, 3. A

BABI DARINKA

Moji babi je ime Darinka, piše se Bernard. Stara je 70 let. Rojstni dan praznuje 6. junija, kar pomeni, da je po horoskopu dvojček. Stanuje v mestu, na Kosovi ulici 1. Po poklicu je bila laborantka. Prvih nekaj let je delala v svojem poklicu, potem je delala kot tajnica.

Lase ima pobarvane na rdeče. Oči ima rjave. Ni prav velika. Kmalu jo bom prerasel. Moja babi je zelo prijazna. Rada pomaga starejšim. Sosedom nosi iz trgovine in jim počisti stanovanje. Prijateljici Tanji včasih čuva psa in ga pelje na sprehod. Tudi pri Karitasu pomaga tako, da zbira oblačila. Najbolj značilno za mojo babi je, da se z vsakim zelo rada pogovarja. Tudi če jih ne pozna, se začne kar pogovarjati. Nekateri pravijo, da je »pogovorljiva«. Dedi Bruno pa misli, da je včasih »tečna«.

V prostem času peče piškote. Jaz ji rad pomagam, saj vedno ostane tudi kaj zame. Najboljša pa je njena potica. Ponavadi jo peče za praznike. Čeprav jih ima že 70, še rada smuča. Pozimi me pelje na Gače. Poleti igra tenis na Loki.

Poletje je tudi njen najljubši letni čas. Komaj čaka, da gre spet na morje. Prvi teden počitnic greva skupaj v Portorož. Jaz se imam tam lepo, zagotovo se ima tudi babi.

Dan Bernard, 3. a

Bor na snegu

Bilo je sneženo popoldne, ko je Bor gledal skozi okno. Dolgočasil se je in gledal svoje prijatelje. Razmišljal je, kaj bi počel. Mogoče bi lahko pospravil svojo sobo. A to se mu ni zdelo zanimivo. Ideja, da bi lahko odšel na sneg, se mu je zdela boljša.

Šel je vprašat očka, če lahko gre na sneg. Ta zanj ni imel časa. Pa je šel še do mami. Ta mu je pomagala, da se je oblekel. Privlekla je sani s podstrešja in mu jih je dala. Oblekla mu je topla oblačila in mu dala še kapo. Ko se je še toplo obul, je odšel ven.

Prišel je do prijatelja Tima. Pogovarjala sta se, da bi se šla sankat. Prišla je še Nika. Vprašala ju je, če gresta smučat. Bor se je nekaj časa sankal, nekaj časa smučal. V druženju s prijatelji se je zelo zabaval.

Nika Godnič, 3. a

MAMICO IMAM RADA

Mamico imam rada,
pesmice mi sklada.
Pesmice lepo zvenijo,
vsi se jih veselijo.
Boža z roko me po laseh,
meni v srčku igra nasmeh.

Mamico imam rada,
z njo veselje in sreča vlada.
Iskrice v očeh,
tako pravi,
izmamijo nasmeh.

Vsak dan znova
je z njo ljubezen moja.
Rada te imam,
za nič na svetu te ne dam.
Zarja Šuln, 3. a

MUCA MACA

Muca Maca se igra,
k meni v naročje se poda.
Rada se crklja
kot mala deklica.

Vrvico lovi
in se veseli.
A veselja je kmalu konec,
premagal jo je spanec.
Iva Macele, 3. a

RAD BI ...

Tretješolec sem postal
in veliko bom že znal.

Bom računal, pisal, bral,
pravi učenjak bom postal.

Rad bi letal v višine,
kuhati znal maline,
pozdravil bolečine
in otroke učil violine.

Martin Činkole, 3. a

Moj prijatelj

Prijatelja imam,
z njim se rad igram.

V šolo pohitim,
da prijatelja ulovim.

Skačem, plezam, se lovim,
čisto vse delam z njim.

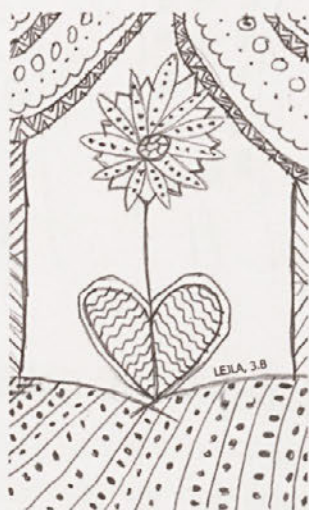
Kadar jočem,
mi pomaga, če le hočem.

Tudi jaz sem dober z njim,
saj si prijatelja želim.

Dan Bernard, 3. a

MIŠKO IN MOŠKO

Nekoč pred tremi slapovi je bila vas Miškomaš. V tej vasi sta živelata miškolinčka Miško in Moško. Bila sta zelo radovedna, prijazna in nikoli se nista skregala. Nekega dne pa je Miško vprašal Moška, če bo on tisti dan kuhal kosilo. Moško mu je odvrnil, da bo šel v gozd po drva, on pa naj le skuha kosilo. Miško se je s tem strinjal in pričel kuhati kosilo. Miško pa je bil kar malo ljubosumen na Moška, ker se je zgodilo vedno isto. Miško je moral vedno kuhati kosilo, Moško pa je hodil v gozd po drva. Miško se je nasmehnil sam sebi in si rekel, da mora biti že tako, ker je Moško njegov mlajši bratec. Miško je menil, da on že ni kriv, če je starejši od Moška. Moško ga je zelo iznenadil z vprašanjem, če je kaj jezen nanj, ker je po nesreči razbil vazo. Medtem ko je nesel polena, mu je eno padlo na tla. Sam sebi je rekel v brk, da bo pa novo naredil. SAJ JE NJEGOV MLAJŠI BRATEC!!!

Špela Zupančič, 3. b

MEDVED IN NOČ ČAROVNIC

Jeseni, ko je postajalo hladneje, je medved odšel k lisici kupiti novo toplo oblačilo. Zvečer je šel medved na gozdno jaso, kjer je bila zabava za noč čarovnic. Na zabavi je videl buče, ki so imele izrezane oči, usta, zobe in nos. Na zabavi so pekli kostanj. Medvedu je tako teknilo, da je pojedel kar tri porcije. A na žalost je bilo zabave hitro konec. Medved je bil utrujen, odšel je domov spat. Ko se je zbudil, je bil začuden, saj so bili vsi listi obarvani. Bili so rjave, rdeče, rumene, oranžne in zelene barve. Medveda je zanimalo, kako so se listi obarvali. Misli je, da jih je obarval škrt. Medved je bil prepričan, da bo odgovor izvedel v šoli. Mama ga je pripravila za šolo, on pa je razmišljal, da ne sme pozabiti vprašati, zakaj se listi obarvajo. Medvedek je takoj zjutraj vprašal svojo učiteljico in ta mu je odgovorila, da se to dogaja zaradi jeseni. Medvedku ni bilo jasno, kaj je to jesen, saj je mislil, da listke obarva gozdni škrt. Tako si je medved za zmeraj zapomnil učiteljicine besede. Spoznal je tudi, da je potrebno vedno prisluhniti razlagi.

Tim Bayer, 3. b

MIŠ IN SLON

Miš in slon sta bila velika prijatelja. Skupaj sta se igrala in si igre sproti izmišljala. Nekega dne se je miš ujezila in slonu rekla, da ima njegove igre dovolj. Slon ji je odgovoril, naj si izmisli svojo. Miš je jezno zavpila, da si jo tudi bo izmislila in da bo njena še boljša od njegove. Odšla je v džunglo in tuhtala in tuhtala, da bi si izmislila boljše. Naenkrat ji je na glavo padel kokosov oreh. Ko se je oreh skotalil z nje, se je domislila nove igre KOŠARKA S KOKOSOVIMI OREHI. Ker je bila miš premajhna, da bi metala kokosov oreh, je bila v ekipi skupaj s prijateljem slonom. Skupaj sta igrala proti drugim živalskim prijateljem. Nikoli več se nista kregala in nikdar več jima ni bilo dolgčas.

Lena Krevs Rupena, 3. b

ŠOLA

Tam, kjer pristaneš,
tam tudi ostaneš.

V šoli ostaneš,
se črke učiš,
ko matematiko pišeš,
pa petko dobiš.

Med odmorom se veselo igraš,
doma pa nalogo svojo končaš.

Tiho hitiš se v sobo učiti,
da te še cerkvena miš ne more
uloviti.

Ves utrujen greš se v sobo
spočit,
da v nov dan se hitro zbudiš
in se v šoli kaj novega naučiš.

Ela Dragan, 3. b

ČAROBNI BRLOG

NEKOČ JE V VASI PO IMENU ČIRAČARA ŽIVEL MAJHEN ČAROBEN HROŠČ. PO SRCU JE BIL ZELO DOBER. V VASI JE KRALJEVAL KRALJ, KI JE BIL ZLOBEN. SOVRAŽIL JE ŽIVALI. IMEL JE DVE HČERI. PRVA JE BILA STARA DVAJSET LET, DRUGA PA JE BILA ŠE MAJHNA. MAJHNA HČI JE IMELA RADA ŽIVALI. NEKOČ, KO JE ŠLA NA SPREHOD, JE NALETELA NA HROŠČA. MRZLO JE BILO IN GA JE ZEBLO. PRINESLA GA JE V GRAD IN SKRILA POD POSTELJO, DA BI GA SKRILA PRED OČETOM. KO JE ODRASLA IN SE POROČILA, JE ODŠLA NA DRUG GRAD. HROŠČA JE S KLETKO VRED STLAČILA V KOVČEK IN ŠLA. MEDTEM JE HROŠČ ZRASEL. KRALJEVA HČI GA JE IZPUSTILA NA PROSTOST. KRALJ JE ŠEL NA SPREHOD. VIDEL JE SKRIVALIŠČE IN UKAZAL SLUŽABNIKOM, NAJ GA NEMUDOMA PODREJO. HODIL JE NAPREJ IN V GRMU JE VIDEL DROBNO PTICO. VRTNARJU JE NAROČIL, NAJ NEMUDOMA PODRE GRM. HROŠČ JE TO VIDEL IN SI REKEL: »MORAM JIM POMAGATI.« ŠEL JE SPAT IN PREMIŠLJEVAL, KAKO POMAGATI ŽIVALIM, KI SO IZGUBILE DOM. NASLEDNJE JUTRO JE HROŠČ

ŠEL V GOZD, DA BI SE SPREHODIL. VIDEL JE VELIK KAMEN. DOTAKNIL SE GA JE IN KAMEN SE JE SPREMENIL V MAJHEN BRLOG. MISLIL SI JE: »KAKO BO TO DOVOLJ ZA VSE ŽIVALI, SAJ JE TAKO MAJHEN?« ŠEL JE V BRLOG IN VIDEL, DA JE BRLOG ČAROBEN. NA ZUNAJ JE BIL VIDETI MAJHEN, ZNOTRAJ PA JE BIL VELIK. PRIŠLA JE LISICA IN PROSILA, ČE JO SPREJME V BRLOG. HROŠČ JE DOVOLIL. LISICA MU JE SKUHALA ČAJ IN BILO JIMA JE LEPO. NA STENE BRLOGA JE POTRKAL ZAJEC IN REKEL, ČE LAHKO PRIDE POD STREHO. HROŠČ JE PRIVOLIL IN REKEL, DA LAHKO. ZAJEC JE REKEL, DA GRE NABRAT HRANO ZA VEČERJO. LISICA SE JE SPOMNILA, DA BI OBESILI TABLO Z NAPISOM BRLOG ZA VSE ŽIVALI. PRIŠLO JE VELIKO ŽIVALI IZ RAZLIČNIH KONCEV GOZDA. ŽIVELI SO SREČNO DO KONCA SVOJIH DNI.

MANCA ŠPILER IN EMINA BEGIĆ, 3. C

MOJA PESEM

Moje so sanje, veselje in želje,
so pesmi, vrstice, klicaji za klice.
Vse sanje, vse želje so vedno
resnične,
če v srcu varuješ besede
nevzklične.
Drevesa so hruške, so jablane,
njive
in jagode sladke, rdeče in fine.
V domišljiji pošast me vedno
sprašuje,
le koga v družini najraje imam.
Jaz pa ji v sanjah nazaj
odgovarjam,
da važno je le, da jih imam.

Špela Zupančič, 3. b

JAZ

IME MI JE MANCA. PIŠEM SE ŠPILER. OBISKUJEM 3. C RAZRED OSNOVNE ŠOLE GRM. STARA SEM 9 LET. MOJI NAJLJUBŠI BARVI STA ČRNA IN BELA. RADA IMAM POBARVANKE TOP MODEL, PRIJATELJICE IN MAMI. MOJI MAMICI JE IME NATAŠA, MOJEMU OČKU PA JERNEJ. SEM EDINKA, KAR POMENI, DA NIMAM NOBENEGA BRATCA ALI SESTRICE. RADA JEM POMFRIT, DUNAJSKI ZREZEK IN ŠPINAČO. OD SLADIC PA TORTO, SLADOLED IN PALAČINKE. MOJI NAJLJUBŠI SADEŽI SO MALINE IN BOROVNICE. MOJE NAJBOLJŠE PRIJATELJICE SO ANJA, EMINA, TEREZIJA, MIRJAM, ANABELA IN LANA. MED ODMORI RADA SKAČEM GUMITVIST. NAJVEČKRAT SE GUMITVIST IGRAM Z ANJO IN ANABELO. MOJI KROŽKI SO: IGRAJMO SE PO NEMŠKO, LOGIKA, VEROUK, PLESNE VAJE, RITMIČNA GIMNASTIKA IN CERKVENI PEVSKI ZBOR. PRI LOGIKI SEM V 1. RAZREDU DOBILA SREBRNO PRIZNANJE IZ LOGIČNE POŠASTI. LETOS PA SEM BILA NA DRŽAVNEM TEKMOVANJU IZ MATEMČKA. MOJE NAJLJUBŠE GLASBILO JE VIOLINA.

MANCA ŠPILER, 3. C

PUSTOLOVŠČINA SAMOROGINJE LEJE

Prvo poglavje

Nekoč pred davnimi časi je za devetimi gorami in sedmimi vodami živela majhna, ljubka samoroginja Leja. Imela je kar pet kril in čudovit mavrični rep, ki ji je segal vse do glave in ji je služil kot rep in kot griva. Na glavi je imela šest centimetrov dolg zlati rog. Bila je zelo pogumna in prijazna.

Nekega dne se je spomnila, da je nekoč imela mamo, ki se je skregala z očetom. Šla sta narazen in pozabila vzeti Lejo s seboj. Leja se je odločila, da ju bo poiskala. Odšla je v svoj čarobni avto in dala hitrost kar na 300. Drvela je kot blisk. Vsi oblačarji so kričali za njo, a Leja se ni ustavila. Prišli so tudi oblačarjisti in drveli po oblakih za njo, a je niso mogli ujeti, saj je drvela že 500 kilometrov na uro. Oblačarjisti so poslali heloblaka, da bi jo ujel, a je že bilo prepozno. O Leji ni bilo več ne duha ne sluha. Strah jo je bilo, da bi jo našli, zato se je skrilla v jamo. Ko je prehodila že cel kilometer po jami, je srečala vilo Sofijo. Sofija ni bila navadna vila. Imela je dve roki na levi strani, čarobno palico in lase treh barv. Njena krila so bila modra, škorenjčki roza in imela je moč narave. Srečali sta se. Leja jo je vprašala, kaj tu počne.

Drugo poglavje

Sofija je začela pripovedovati, kaj se ji je zgodilo, da je končala v jami:

»Rada sem imela naravo in veliko časa sem se vozila s svojim čarobnim avtom naokrog in jo občudovala. Nekega dne sem tako prišla do Čaroblakove hiše. Potrkala sem na vrata in Čaroblak mi je odprl. Bil je ves začuden, saj še nikomur ni uspelo priti do njegove hiše, ki je bila skrita navadnim očem. Bravo! Za nagrado lahko dobiš karkoli hočeš. Povedala sem mu, da si želim moč narave. Čaroblak je rekel: Kar želiš, takoj dobiš! Vsa vesela sem se vrnila v svoj čarobni avto. Narava okrog mene je začela zelo hitro rasti in povsod je bilo kar naenkrat ogromno plevela.

Zaradi tega medvedi niso mogli najti svojega brloga. Bili so jezni in me odgnali v to jamo.«

Tretje poglavje

Leja in Sofija sta se se zmenili, da morata takoj pobegniti. Poleteli sta proti izhodu, a se je Sofija ustavila. Ko jo je Leja vprašala, zakaj se je ustavila, ji je Sofija odgovorila, da jo je še vedno strah iti ven. Leja ji je zagotovila, da karkoli bo že hudega čakalo na njiju zunaj, se bosta s tem spopadli skupaj. »Okej,« je odgovorila Sofija in odpravili sta se naprej. Takoj, ko sta prišli ven, je Sofijo zagrabila panika, saj je zagledala polno medvedov. Izkazalo se je, da so to zelo stari medvedi. Sofija in Leja sta veseli stekli, saj sta vedeli, da ju ti dedki in babice medvedi nikoli ne bodo mogli ujeti. Tekli sta in kmalu zagledali mladega medveda, ki mu je sledilo pet medvedov in tri medvedke. Sofija in Leja sta poleteli visoko v zrak in sta se z vso silo zagnali v medvede. Leja je začela z repom zbijati medvede po tleh, Sofija pa je po njih sipala prah, da so slabše videli. Mladi medvedek je bil rešen in je zbežal daleč stran. Čas je bil za umik, saj so medvedi počasi prihajali k sebi. Sofija in Leja sta tudi hitro odleteli daleč proč. »Pojdiva do moje prijateljice Ane,« je predlagala Sofija.

Četrto poglavje

Ana je Sofijo in Lejo veselo sprejela v svoj dom. Postregla jima je večerjo in potem sta odšli spat, saj sta bili zelo utrujeni od vseh dogodkov. Naslednji dan sta se pozno zbudili in ko sta vstopili v kuhinjo, ju je na mizi že čakalo kosilo. »O, ne,« je kriknila Leja, »koliko je že ura!« Ana jo je vprašala, kam se ji tako zelo mudi. Leja ji je povedala, kako je čisto sama na svetu in da išče svoje starše. Ani se je skoraj ustavilo srce. Je to mogoče, je to njen ljubi otrok? Vprašala je Lejo, kdaj je ostala brez staršev. »Pred petimi leti sem se nekega jutra zbudila in staršev ni bilo nikjer.«

Ana je skočila pokonci in močno objela Lejo. Povedala ji je, kako je na njo čarovnik pred petimi leti vrgel urok, da se ne bo nikoli znala vrniti domov in da je ves ta čas upala, da jo bo Leja nekega dne našla.

»Sofija, našla sem svojo mamo,« je veselo zaklicala Leja. In vse tri so veselo poletele visoko v nebo. »To je najlepši dan,« je še zaklicala Ana.

Eneja Kulis, Jan Gautam, 3. c

RACMAN SE HVALI

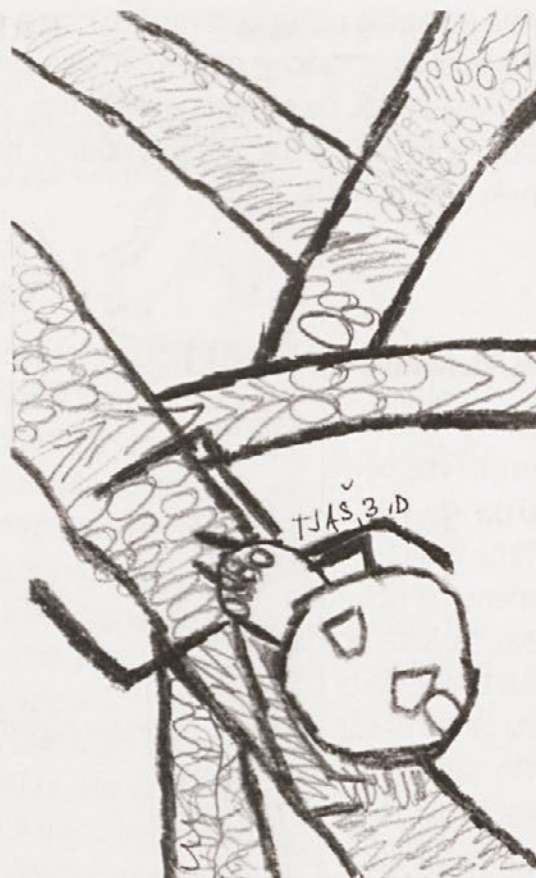
Jaz sem racman, ti pa ne.
Imam vse perje,
ti pa ne.
Tebe vsak takoj pokljuva,
mene pa nobeden.
No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bi bil racman,
da lahko bi super plaval, ostali pa nikakor!
No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bi bil racman,
da imel bi lepo perje
drugi pa nobeden!
Jaz sem racman, ti pa ne.
mam tak kljunček, ti pa ne.
Ti maš' le ta usta,
jaz pa lepi kljunček!
No, saj sam predobro veš
kaj bi dal, da bi bil racman,
da imel bi lepe noge,
ostali pa drugačne!
Jaz sem racman, ti pa ne.
Imam tri prste, ti pa ne.
No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bi bil racman,
da lahko bi mel peruti,
ostali čudne roke!
Jaz sem racman, ti pa ne,
imam vse barve, ti pa ne!
Ti bi rad bil tak kot jaz,
pa ti ne dovolim!
No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bi bil racman,
da lahko bi bil podoben,
pa si ne zaslužiš!

ANJA ZAJC, 3. C

KAKO UČENCI 3. D PREMAGUJEMO STRES?

- Svit:** Grem se sprehajat, barvam pobarvanke, grem na atletiko.
- Selma:** Se začnem smejati, postanem vesela, žvečim žvečilni gumi.
- Iva:** Se usedem, trikrat globoko vdihnem in izdihnem in želim biti sama.
- Hubert:** Doma poslušam glasbo, v roke vzamem sproščujočo igračo.
- Jana:** Stečem k starejši sestri in jo objamem.
- Ula:** Umirim se in počakam, da mine.
- Jan:** Začnem razmišljati o lepih stvareh.
- Adna:** Se poskušam umiriti, dvakrat močno vdihnem, zaprem oči, pa mine.
- Lenart:** Prosil bi koga, da mi pomaga. Prosil bi prijatelja za pomoč, v šoli pa učiteljico.
- Beni:** Globoko diham ali grem na zrak.

Skrivni vrelec

Nekoč je v gradu nad vasjo z imenom Kraljevski dvor živel kralj, ki je imel veliiiiiko in prijazno srce. A imel je tudi smrtnega sovražnika – zavistnega in zlobnega kralja. Zlobni kralj pravzaprav niti ni imel srca. Storil je že veliko slabega. Neka vaščanka ga je nekoč na trgu prosila, če ji pomaga nesti košaro, polno sadja in zelenjave, a namesto da bi ji pomagal, ji je košaro nesramno zbil iz rok in vzvišeno odkorakal v svoj grad.

Nekega dne je prijazni kralj v najbolj oddaljenem in temačnem kotičku svojega gradu našel skrivni prehod. Šel je pogledat, kaj je za tistimi vrati. Hodil je po dolgem in ozkem hodniku, prepredenem s pajčevino, in kar naenkrat zagledal veliko skrinjo. Odprl jo je in v njej našel star, umazan in skoraj raztrgan zemljevid, na katerem je bila izrisana pot od njegovega gradu do skrivnega vrelca. Pravijo, da boš, če se okopaš v njem, ostal venomer mlad, in prav to si je prijazni kralj od nekdaj želel. Ampak takšnega zemljevida ni našel edini. Zlobni kralj je

prav tako našel podoben zemljevid. Tako je šel prijazni kralj do tistega vrelca, malo za njim pa še zlobni kralj. Oba sta šla vsak z drugega konca do istega vrelca. A prijazni kralj je za nekaj minut prehitel zlobnega. Ko je želel stopiti v vrelec, ga je ta s svojo robustno močjo ustavil. Prijazni kralj je previdno predlagal, da se okopata oba, s čimer pa se zlobni kralj ni strinjal. A prijazni kralj je dobro vedel, da ta vrelec ni bil le vir mladosti, ampak je zlobne ljudi očistil zlobe ter jih spreobrnil v dobre. Zato je prijazni kralj zbral ves pogum in moč ter porinil zlobnega v vrelec. Tako sta se okopala in zlobni kralj je nenadoma občutil bitje srca. Postal je prijaznejši in dobrosrčen, s prijaznim kraljem pa sta se hitro spoprijateljila.

Morda pa se v vsakem izmed nas skriva kakšen vrelec ...

Hubert Pirc Salomon, 3. d

Vila Sofija in samorog

Vila Sofija je nekega jutra hodila po gozdu, ko je zaslišala vik in krik. Nenadoma je zagledala samoroga, ki je imel nogo zataknjeno med kup skal. Vila Sofija je šla počasi do samoroga in ga rešila. Samorog je stekel po gozdni poti in odšel. Naslednji dan je šla vila Sofija zopet v gozd in srečala samoroga. Cel dan sta skupaj jezdila.

Vila Sofija si bo to srečanje zapomnila za vedno.

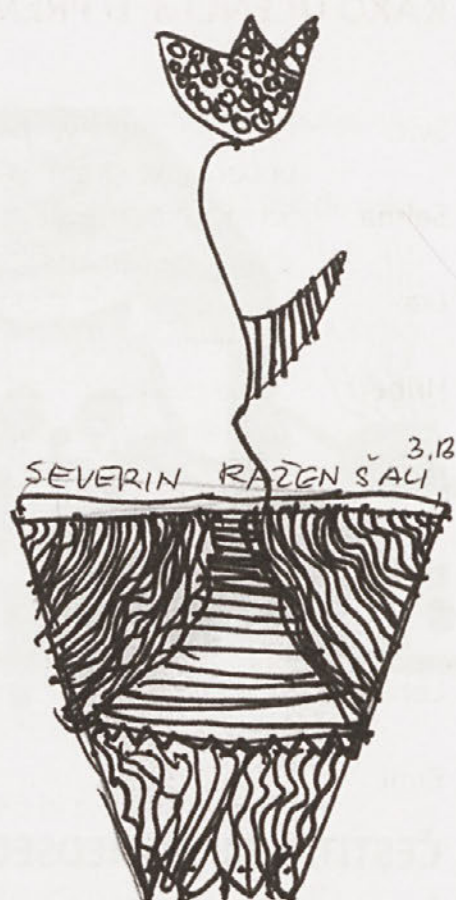
Jana Zagorc, 3. d

BABICA IN MATEJA

ZUNAJ JE SNEŽILO, BABICA IN DEDEK PA STA ZAJTRKOVALA. KO STA POJEDLA, STA SEDLA V AVTO, VZELA ŠKATLO IN SE ODPELJALA. MED POTJO JE BABICA DEDKU PRIPOVEDOVALA, KAKO JE V SLUŽBI.

KO JE BABICA PRISPELA V SLUŽBO, JE NAJPREJ SPEKLA TORTO, KER JE TO NAJRAJE DELALA. PO OPRAVLJENEM DELU JE ODŠLA DOMOV. DOMA JE SKUHALA KOSILO. POTEM JE ŠLA Z VNUKINJO V GOZD. BABICA NIKOLI NE ZAMUDI POROČIL. ŠE MANJ PA ZAMUDI MATEJIN ODHOD V POSTELJO. VNUKINJO IMA ZELO RADA.

NEJC ŠTANGELJ, 3. D

KDAJ SMO UČENCI 3. D SPROŠČENI?

Kadar se s prijatelji igram, kadar jokam, pa počivam na sedežni. (SELMA)

Kadar poslušam glasbo ali kadar barvam ali rišem. (MIA)

Ko z mami pečem pecivo, pogledam dobro risanko, včasih pa mi paše, da samo počivam in se uležem v posteljo. (HUBERT)

Ko preberem kakšno knjigo ali pogledam risanko. (ADNA)

Ko zunaj streljam z lokom. (FILIP)

Veliko rišem, ustvarjam voščilnice, darila. (JANA)

Kadar se igram z lego kockami in ob tem poslušam glasbo. (TJAŠ)

Ko se igram, berem, gledam zanimive oddaje. (MATIC)

Poslušam glasbo, rada berem, pokličem prijateljico. (IVA)

ČESTITAL MI JE PREDSEDNIK

Že od vrtca naprej rad rišem, zato v šoli obiskujem likovni krožek. Za likovni natečaj na temo Zemlja – naša preteklost in prihodnost smo risali in slikali kmečka poslopja, delo na polju, delovne stroje. Jaz sem narisal traktor in kombajn.

Srečni smo bili, ko nam je učiteljica povedala, da bomo za naše izdelke prejeli skupinsko nagrado za 4. razred in da jo bodo prejeli tudi drugošolci. Pet naših likovnih izdelkov pa je bilo izbranih za individualne nagrade. Komaj smo čakali na podelitev, saj nam je na Gregorjevem sejmu vse to podelil predsednik naše domovine, gospod Borut Pahor.

Takoj po zajtrku smo se z avtobusom odpeljali proti Qlandiji, kjer je bil sejem. Na sejmu smo videli domače živali, traktorje, razne priključke in druge delovne stroje. Na eni izmed stojnic so nam postregli s čokoladnim mlekom. Ogledali smo si tudi predstavo za otroke o deklici, ki je zelo rada pospravljala. Po predstavi je sledila podelitev priznanj in nagrad. Predsednik države, gospod Borut Pahor, mi je čestital za 4. mesto. Dal mi je priznanje in pleteno košaro, v kateri so bila semena, vrtno orodje in rokavice. Na odru nas je fotografiralo veliko novinarjev. Vsi smo bili izjemno ponosni. Zame je bil to izjemno lep in poseben dan, ki se ga bom še dolgo spominjal. Čez vikend sem na domačem vrtu že označil del, kjer bom posejal semena, ki sem jih dobil.

Patrik Sotler, likovni krožek

Darilo iz rok predsednika države

Ko pričakuješ tak dogodek, da prejmeš nagrado iz rok predsednika države, vam lahko poveva, da si pošteno vznemirjen.

Midve sva bili dve izmed petih srečnežev, ki sva na likovnem natečaju prejeli nagrado. Težko sva pričakali trenutek, ko so naju povabili na oder in sva lahko stisnili roko gospodu Borutu Pahorju. Zdel se nama je prijazen, zabaven, zadovoljen, nasmejan, predvsem pa zelo velik.

Nikoli ne bova pozabili srečanja s predsednikom države in tudi v bodoče se bova pri likovnem ustvarjanju potrudili, saj nikoli ne veva, kje naju čaka naslednja nagrada.

Tia in Rosa, likovni krožek

Dan z mamo

Dan z mamo se začne tako,
ko me mama zbudi
in mi da na lica up
za nov poljub.

Če je vesela,
bova najprej kaj pojedla,
zaplesala, se nasmejala
in zakričala:
»LALALALALALA!«

Vedno bova kaj poklepetala,
šla bova v mesto,
kjer jih pleše 200,
ki jejo presto.

Šla bova v kraljestvo, čez cesto,
kjer bova videla nevesto
in ji rekla:
»TO BO SRCE LEPO ZA VSE
MESTO!«

Šla bova z letalom v morje,
tja v globine,
med zvezde in čez pot do raka,
ki mu je ime Maka.

Rekel bi nama:
»TIKA TOKA MOKA POKA POKA
MOKA!«

Šla bi z mamo v mlin
in našla bencin.
Videla bi avta dva,
ki sta rdeča oba.

Zlila bi hlape v avto in odšla.
Hitra kot stric Darko bi bila.

Ko bi prišla,
bi se usedla v barko,
zaveslala in spet zakričala:
»MALA LALA MALA LALA!«

Ko bi vsa utrujena prišla,
bi obležala in zaspala:
»1, 2, 3! NINA NANA.«

Maj Žižek, 4. a

NEŽA IN PIKI

BIL JE LEP, SONČEN DAN. NEŽA IN PIKI STA SE ODPRAVILA V PARK. NEŽA JE VIDELA, DA V PARKU NI NIKOGAR. POSTALO JIMA JE DOLGČAS. NENADOMA JE PIKI STEKEL, NEŽA PA JE ŠE ZADNJI HIP PRIJELA VRVICO.

PIKI JO JE ODVLEKEL DO TRAVNIKA, KJER SO SE OTROCI IGRALI. NEŽA NI BILA POZORNA NA PIKIJA, ZATO JE ZBEŽAL. ZAČEL JE LOVITI PTICO IN SE VEDNO BOLJ ODDALJEVAL. NEŽA JE KMALU UGOTOVILA, DA JE PIKI IZGINIL. ZJOKALA SE JE. NENADOMA SE JE SPOMNILA, DA PRI KLOPICI ŠE NI POGLEDALA. STEKLA JE TJA IN ZAGLEDALA PIKIJA. TAKO SE JE RAZVESELILA, DA GA JE OBJELA IN POLJUBILA.

ULA ŠPAN IVKA, 3. D

Ljubezen

Ljubezen je kot roža, ki nikoli ne
oveni,
vedno v srcu cveti.
Lahko je tiha, umirjena ...
Ljubezen je večna in trdna kot
skala.
Ljubezen je ključ do sreče.
Če čutiš ljubezen, jo zakleni v
srce.
Ker to je največje bogastvo, ki ga
človek ima.

Pia Romih, 4. a

Pogrešam

Pogrešam sonce,
pogrešam luno,
pogrešam rože.

Zakaj, zakaj sploh pogrešamo?
Včasih mi je težko,
kadar pogrešam babico.

Eni pogrešajo morje, drugi
puščavo.
Eni majhno, drugi veliko.
Jaz pa pogrešam le eno dobroto
pravice
in vsakdanje resnice.

Tara Božič, 4. a

Srečno prijateljstvo

Dan za dnem, noč za nočjo – prijateljstvo.
Vpliva na tvoje telo.
Igranje s prijateljem je nekaj posebnega.
Ko se igramo z žogo
in v predstavi z vlogo.
A pomembno je le-to, da je leto srečno
in prijateljstvo večno.

Val Hvalec, 4. a

DELINA, 3. D

Novo mesto

Lep sončen dan, v Novem
mestu se začne nov dan,
prijatelji me čakajo že tam,
da skupaj se gremo igrat na
ziplajn.
Ko ob reki Krki stojim
in tam mečemo kamenčke vsi,
hvaležna sem za svojo
domovino,
v Novem mestu res imam se
fino.

Tia Petrič, 4. a

Moje mesto

Moje mesto
ima dolgo cesto.
Zelo je raznoliko,
ker ima veliko sliko.
V službah imajo najboljši
dopust,
seveda pa za pust.
Tam so vsi veseli,
ker niso debeli.
To je moje mesto,
kjer imamo zdaj veselo zabavo
in veliko presto.

Maks Cvitkovič, 4. a

Hitra punčka

Nekoč je živel a lepa hitra punčka po imenu Lola. Imela je veliko prijateljev. Nekega dne je spoznala deklico Jano. Jana je bila zelo ljubosumna na Lolo, ker je bila tako zelo hitra, da je lahko prehitela geparda in celo dirkalni avto.

Jana je kovala načrte, kako jo za vedno upočasniti, da bo počasna kot polž. Najprej jo je mislila pri vsaki tekmi spotakniti, a ji načrt ni bil preveč všeč. Odločila se je, da ji bo vrgla kamen v glavo. To je tudi storila, a Lole ta malenkost ni ustavila. Jano je to zelo jezilo. Vsako

drugo deklico bi močna bolečina ustavila, Lola pa je tekla dalje, kot da ni nič.

Jana je nekoč Lolo vprašala, kako je mogoče, da je tako hitra. Lola ji je odgovorila, da jemlje tablete za hitrost. V resnici ni bilo tako, to je rekla samo zato, da bi jo Jana pustila pri miru. Vendar je drezala vanjo, kje se kupijo te tablete. Lola ji je povedala, da se jih dobi le v Mehiki. Jana ni hotela v Mehiko, Lolo pa je še naprej izzivala: »Mojega očeta pa že ne moreš prehiteti!« Lola ji je dokazala, da lahko prehititi tudi njega.

Kasneje ji je dokazala, da še vedno prehitijo geparda. Jana ni odnehala: »Povej, prosim, zakaj si tako hitra?« Lola ji je povedala, da ne jemlje nobenih tablet, ampak ima hitrost v svojem srcu, in da se ne bo nikoli vdala. Jana se ji je opravičila, ker je grdo ravnala z njo in ker je bila ljubosumna. Lola ji je oprostila, postali sta celo prijateljici. Nauk zgodbe je, da ne smeš nikoli odnehati ali obupati.

Zoja Vidergar Janežič, 4. b

Prijateljstvo

S prijatelji se imamo lepo, saj se nikoli ne prepiramo.

Vedno se smejimo, nikoli se ne pozabimo.

Naj med nas pride še kdo, saj ga vedno sprejmemo.

Skupaj delamo stvari, ne da bi sploh vedeli.

Včasih se ne strinjamo, nikoli se ne prekinjamo.

Igramo se s kockami.

Delamo ustanove in velike mostove.

Vsakič se posvetujemo, potem pa rešujemo.

Prijateljstvo se naredi stoje, ko skupaj stopijo ljudje.

Prijatelj je lahko več, jih nikoli ni odveč.

Prijatelji so kot družina, ki se nikoli ne bo spremenila in bo lepe spomine spustila.

Enkrat se bo druga rodila in veliko sled naučila.

Prijateljstvo se ne končuje, se le nadaljuje ...

Maj Žižek, 4. a

SPOMINI NA DEVETI

Čas gre hitro, kot noč in dan,
v šoli si vedno bolj zaspan.
A šola ti ne uide, sreča zraven
pride,
bela prihodnost – črna noč,
od nas naj gre čimprej proč.
Za vas se pot osnovne šole žal
konča,
a odpre se vam druga pot,
do potovanj novih zmot.
Mi vsi delamo napake,
na napakah se učimo,
znanja nikoli ne izgubimo,
vsak je popoln tak, kot je,
ostani to, kar si, ne spremeni se.

*Pia JOVANOVIČ, 5. c, in Laura
KLEVIŠAR, 5. c*

Moje božično-novoletne počitnice (dnevnik)

1. dan

V petek po pouku smo se s prijateljicami, sošolkami in sosedami zbrale v gostilni, kjer smo naročile pijačo. Tam so imeli tudi igrala, zato smo se šle igrati. Čez nekaj časa smo odšle na koncert Nine Pušlar. Na koncertu sem se zelo zabavala. Tega dne ne bom nikoli pozabila.

2. dan

V nedeljo smo z družino odšli k dedku Mrazu, kjer mu je sestra pobrala darilo, ki mu je padlo na tla. Nato smo odšli drsat. Med počitnicami sem drsala petkrat. Pri tem sem se zelo zabavala. Doma smo postavili novoletno smreko. Letos je bila zlato- rdeča. Upoštevali smo babičin nasvet. Povedala nam je, da je letos takšna moderna.

3. dan

V ponedeljek smo imeli božično večerjo. Meni je bila zelo okusna. Bila sem zelo nestrpna, ker sem čakala Božička. No, pa tudi zato, ker sem vedela, da se bom naslednji dan igrala z bratrancem in s sestrično. Končno je prišlo božično jutro. V dnevno sobo sem šla pogledat, kaj je pod smreko. Bilo je veliko daril, tudi zame. Moja sestra pa je zelo čudno kašljala, čeprav ji ni bilo nič. Bratranec je poklical svojega psa, da bi se umirila. To mi je bilo zelo všeč. Moj božič je bil super!

4. dan

V četrtek smo odšli na obisk k prijateljem. Z njimi smo šli tudi na dolg sprehod.

5. dan

Opisala bom še silvestrski večer in novoletni dan. Z babico in dedkom sem zvečer odštevala zadnje sekunde starega leta. Eno minuto pred novim letom sem poklicala svoja starša, ki sta bila pri sosedih. Hitro sem jima voščila. Zaslišala sem, da zunaj nekaj poka. Bil je ognjemet, ki je bil čudovit in glasen.

Tia Vozelj, 4. b

Pet herojk

Poznate že veliko herojev, ampak teh, ki jih bom opisala, še niste spoznali. Naj vam jih predstavim. Elektro Alja ima moč elektrike, teleportacijsko dekle, Tia, se lahko teleportira kamorkoli. Tukaj je še nora Rosa. Ko te ona začara, se ti zmeša. Hitrost je vrlina hitre Ele, jaz, vodna Dora, pa imam moč vode.

Me smo skupina petih super junakinj. Odločile smo se, da bomo imele počitnice, zato nas je Tia teleportirala na Havaje. Tam smo se imele zelo lepo, dokler ni Alja zagledala zlobnega izumitelja Davida. David je Rosin oče. Njegov priimek je Štifl. Ja, vem, to po nemško pomeni škorenj. Zdaj pa nazaj k zgodbi.

Z Davidom so se v njegovi delavnici dobili roparja Vid in Enej ter zlobni grof Martin. Me smo na Havajih uživale. Tudi naša učiteljica je bila na Havajih. Ime ji je Liljana Mavsar. Ona ima moč pomaranč, zato nam je delala pomarančni sok. Naslednji dan smo odšle v Davidovo delavnico. Na srečo ni bilo nikogar notri. Našle pa smo napravo, ki je bila izdelana za uničenje sveta. Hotele smo jo uničiti, a so nas zlobneži zalotili pri delu. Bojevali smo se. Na žalost so nasprotniki zmagali. Zvezali so nas, da se nismo mogle premikati. Takrat pa nas je Alja z elektriko osvobodila. Vid in Enej sta skoraj padla v nezavest.

Poklicale smo svoje konje in skočile na njih. Potrebovale smo xxxl uničevalca, pomarančo. Poiskale smo našo učiteljico. S pomarančami je uničila zloglasno napravo. Zlobneže smo polovili in šli so v zapor. Razen Martina. Čez štiri dni je zločincem pomagal pobegniti iz zapora. Spet smo šle na lov za zlobneži. Tudi tokrat nam je pomagala učiteljica. Postale smo neverjetnih 6. Eneju, Vidu, Martinu in Davidu smo sporočile: Pazite, prihajamo! Še pred koncem dneva smo jih polovile in jih strpale v zapor. Naprava za uničenje sveta je uničena, zlikovci so v zaporu.

Dora Borkovič, 4. b

Velika roža

Nekoč je živel stara ženica po imenu Rozi. Imela je pet otrok, ki so jo že zapustili. Živel je sama v stari leseni hiši. Rada je vrtnarila, še posebej pa je imela rada rože. Najbolj je bila vesela, če je za rojstni dan dobila kakšen šopek. Nekega dne pa ji je eden od sinov prinesel rdečo rožo. Postavila jo je na okensko polico. Za njo je skrbela kot za ostale rože. Vsak dan jo je zalivala, kdaj pa kdaj jo je pognojila. Ko se je nekega jutra zbudila, je videla, da je lonec, v katerem je bila roža, čisto razpokan. Opazila je, da korenine gledajo iz lonca, zato ga je zamenjala z večjim. Čez nekaj dni je roža pognala nove liste, pa tudi cvet je postajal vedno lepši in večji. Ker je bila roža večja, je bil tudi ta lonec premajhen zanje. Kupila je največjega, kar so jih imeli. Nekega jutra je opazila, da se je lonec prevrnil. Rože ni mogla več

imeti v sobi, zato jo je presadila na svoj vrt. Čez nekaj tednov je bila roža že večja od hiše. Kdorkoli je prišel na obisk, je rožo občudoval in ni mogel verjeti, da je tako visoka in lepa. Rozi se je bala, da se bo roža zlomila, če bo prišla nevihta ali bo pihal močan veter. Zato ji je v oporo postavila veliko palico. Čez nekaj dni je divjala močna nevihta, ki je rožo zlomila.

Rozi je bila zelo žalostna, ker svoje rože ni več imela. A ugotovila je, da je v njenem cvetu veliko semen. Razdelila jih je po vsej vasi in svojim otrokom. Vsi so posadili semena in čakali, če bodo iz njih zrasle tako lepe in velike cvetlice, kot je bila Rozina roža. Nekateri še danes sedijo ob lončkih in čakajo na čudež.

Ela Gošnik, 4. b

Šola v naravi in poligon varne vožnje v 4. razredu

Meseca februar in marec sta bila za vse učence naše šole še posebej pestra, saj smo imeli v tem času proslavo ob kulturnem dnevu, zimske počitnice in pustovanje.

Četrty razredi pa smo šli takoj po počitnicah še v šolo v naravi. Dva oddelka v Fari blizu hrvaške meje, en oddelek pa v Kočevje. Poleg prekrasnega vremena je za to, da bomo ostali fit, skrbela ekipa grmskih in domskih učiteljev. Zelo veliko časa smo bili aktivni v naravi, saj smo imeli dolge in zanimive pohode, raziskovali smo potok in reko, v Kočevju tudi jezero, učili smo se preživeti v naravi, kurili ogenj in pekli klobase, kruh in jabolka na palicah, zelo zagnani smo bili na orientacijskem teku, veliko smo izvedeli o gozdnih živalih, drevesnih vrstah, orientaciji v naravi. Bili smo na nočnem pohodu s svetilkami in občudovali zvezdno nebo ter spoznali legende o ozvezdijih. Streljali smo z lokom, plezali v adrenalinskem parku, se vozili s kolesi, lončarili, nastopali s skeči in glasbenimi točkami, tekmovali v kvizu znanja, pa tudi poslušali pravljice za lahko noč ter se zbujali ob ritmih glasbe. Dnevniky nekaterih učencev so prava literarna poslastica. Tako je bilo lepo, da so nekateri učenci želeli ostati v šoli v naravi še en teden.

Dva dni po pustovanju smo imeli predavanje o varni udeležbi pešcev v prometu. Energičen predavatelj se je zelo trudil, da bi nas podučil o tem, kako moramo ravnati v prometu, če hočemo ostati nepoškodovani. Na šolskem igrišču pa smo se z električnimi avtomobili, prirejenimi za otroke, učili pravičnega ravnanja v prometu. Bilo je zabavno in poučno.

Še si želimo takih dogodkov, saj krepijo duha in telo.

MISLI UČENCEV:

Všeč mi je bilo kolesarstvo, lokostrelstvo, obisk jame in nočni pohod. (JURE)

Ta izkušnja šole v naravi bo za vedno nepozabna. Najbolj všeč mi je bilo s puncami v fitnesu.

Pa hrana je bila odlična. (EVA)
Vse mi je bilo všeč. UUUUU, pa sladoled tudi! Šola v naravi je zakon. (NEŽA)

V Kočevju je bilo super. Najbolj sem uživala, ko smo vozili po poligonu in ko smo obiskali Medvedjo jamo. Hrana je dobila oceno 10. (LUCIJA)

Ob prihodu v Dom Jurček nisem vedela, kaj me čaka. Mislila sem, da bo dolgočasno. Ko pa sem doživela vse te lepe stvari, sem si želela ostati v Kočevju kar cel mesec. Staršev sploh nisem

imela časa pogrešati. Uživala sem. (IDA)

Meni je bilo najbolj všeč, ko smo imeli nočni pohod. Hodili smo po gozdni poti kar brez svetilk. Na travniku smo se ustavili. Učitelj Jure nam je pokazal najbolj znane zvezde. Uživala sem. (MANJA)

Midve bi ostali v Fari še en teden. Škoda, ker gremo že domov. (TIA, ALJA J.)

Ne morem verjeti, da je v Fari tako lepo! Lepše kot na Havajih. (NASTJA)

Nisem še bila v nebesih, ampak prepričana sem, da je v Fari veliko lepše. (ANA)

*Za učence četrtega razreda
razredničarke Lili, Stanka in Vanja*

Jabolko

Jabolko je lahko rdeče ali zeleno, vedno pa je kot zdravilo odobreno.

Lahko je sočno ali trdo in raste na drevesu.

Lahko postane pita, štrudelj ali čežana.

Je zelo zdravo in ima svoj rek:

»Jabolko na dan odžene zdravnika stran.«

Je moje najljubše sadje.

Vsebuje vitamine in minerale in skrbi za odpornost proti boleznim.

Roko Skrabl, 5. c

Moker kolesar

Nekoč je v čisto normalni hiši živela čisto normalna družina. Bil je lep sončen dan. Oče Marko je svojega sina Maja vprašal, ali želi opraviti kolesarski test. Maj se je strinjal. Oče mu je dal na izbiro tri možnosti: gore, travnik ali gozd. Maj je izbral gozd. In sta šla. Vozila sta se in vozila, dokler se Maj ni obrnil in opazil, da je oče izginil. Maj je pomislil, da je to morda del testa. Vozil se je naprej čez razne ovire, skale in trnje. Vzel si je odmor. Pojedel je sendvič in se igral v gozdu. Ko se je vračal h kolesu, se je spotaknil ob korenino in padel. Koleno mu je krvavelo. Šel je do kolesa in iz torbe vzel prvo pomoč. Prilepil si je obliž na rano. Kolesaril je naprej. Nenadoma je začelo močno deževati, ampak on je vozil naprej. Kmalu je prišel do domače hiše. Tam ga je pričakal oče in mu čestital.

Oče je svojemu sinu pregledal rano in mu rekel, da ni nič hudega. Za nagrado mu je podaril zbirko knjig, ki si jo je Maj že dolgo želel.

Filip Mikić, 4. b

Tačka in Muri na potovanju

Neca Falk je bila doma na svoji postelji in gledala televizijo. Domišljala si je, da je na Jadranskem morju. Ležala je in kar naenkrat zaslišala: Buuum!

Prenehala je sanjariti in zagledala, da po televiziji kažejo izbruh vulkana Vezuv. Njen maček Muri se je prestrašil in pobegnil iz hiše. Ob cesti je zagledal muco po imenu Tačka, ki je brala revijo Mali radovednež. Maček Muri jo je takoj prijel za tačko in začela sta potovati. V domišljiji je vse mogoče. Najprej sta odšla v Rusijo, nato na Antarktiko, dalje v Afriko, nato na Atlantski ocean. Zamišljala sta si celo, da sta letela na Venero in Mars. Na koncu sta se vrnila na Zemljo.

Neca je v svoji postelji jokala in se spraševala, kje je njen Muri. Nenadoma sta skozi vrata pritekla Tačka in Muri. Objela sta Neco, ki je sedaj jokala od sreče in skakala od veselja. Sedaj je imela kar oba mačka za svoja. Saj veste, kako pravijo: Ena ni nobena, dve je ravno prav, tri je že preveč.

Stela Rosa Urek Ekart, 4. b

Zelena roža

Takrat, ko so čudeži še obstajali, so globoko v gozdu živela čudna bitja, kot so zmaji, troli, vilinci, palčki, minotavri in čudežne rože, ki so bile zelene barve. Čas je, da napišem zgodbo o zeleni roži, ki je bila najbolj kruta v vsej zgodovini rož.

Tistega dne je šel David k prepadu. In koga, mislite, je srečal? Zeleno rožo, ki je ravnokar uničevala druge rože. Hotel je zbežati, a si je premislil. Hrup, ki ga je povzročala roža, so zaslišali vilinci. Prileteli so pogledat, kaj se dogaja. Mislil sem, da mi bodo pomagali, a sem se zmotil. Ta vrsta vilincev je bila zlobna. Pobegnil sem, vendar sem izbral slabo pot, saj sem zbudil minotavra. Komaj sem mu ušel in zbežal po drugi poti. Ta pot je vodila do zmajevega brloga. Nehote sem ga zbudil. Skočil je na noge in me skoraj skuril. Za las sem mu ušel. Pošasti so me lovile, jaz pa sem se znašel v slepi ulici. Zgrabil me je zmaj in me vrgel v vodo. Tam so me čakale sirene, ki so me hotele uničiti. Nato sem se zbudil doma v svoji postelji čisto prepoten in vse kosti so me bolele.

David Tisovic, 4. b

SPOMINI NA DEVETI

Čas gre hitro, kot noč in dan,
v šoli si vedno bolj zaspan.
A šola ti ne uide, sreča zraven
pride,
bela prihodnost – črna noč,
od nas naj gre čimprej proč.

Za vas se pot osnovne šole žal
konča,
a odpre se vam druga pot,
do potovanj novih zmot.
Mi vsi delamo napake,
na napakah se učimo,

znanja nikoli ne izgubimo,
vsak je popoln tak, kot je,
ostani to, kar si, ne spremeni se.

*Pia JOVANOVIČ, 5. c,
in Laura KLEVIŠAR, 5. c*

MOJA HRČICA, MOJE VESELJE

Vse se je začelo tako. Želela sem si, da bi imela žival. Vprašala sem starše. Rekli so mi, naj si žival zaželim za rojstni dan. Dedek je bil tako prijazen, da se je ponudil za nakup hrčka. Hrčka pa sem si izbrala zato, ker so prikupni in srčkani. Takoj po veseli novici sem od sreče zajokala.

Komaj sem čakala na svoj rojstni dan. Tri mesece pozneje smo se odpravili v trgovino nakupit vse potrebno za hrčka. Imela sem dve možnosti: ena je bila, da bi kletko napolnila sama, druga pa, da bi kupili že napolnjeno kletko. Izbrala sem prvo možnost.

Hotela sem, da bi moja Fifi lepo živela, zato sem ji kupila kar kletko za morske prašičke, to je velika kletka. Njeni sestavni deli so stelja, hrana, vata za spanje, priboljški, kolo za vrtenje, hiška, igračke, posodica za hrano in vodo. Ko sem našla vse potrebno, smo odšli na blagajno in vse to plačali. Hrčico so mi dali v škatlo.

Doma sem že vse pripravila in se takoj začela igrati z njo. Opazovala sem jo, ji pela in lepo skrbela zanjo. Čez čas sem Fifi naredila še eno hiško iz lesenih palčk. Pri delu mi je pomagala moja sestrična Pia. Ona mi je pomagala s postavitvijo, saj je ustvarjalna. Naredili pa sva ji še igralnico iz kartonaste škatle.

Mojo Fifi imam izredno rada. Če le lahko, ji to tudi povem, saj mislim, da živali razumejo govorico ljudi. Tudi moja sestra Alja, ki je stara dve leti, se rada igra z njo. Ko pride mimo, ji vedno reče: »FIFI.« Kadar pa gremo z družino na kosilo, pa Alja reče: »FIFI, AM AM.« To pomeni, da bo tudi Fifi jedla. Hvaležna sem, da mi je dedi omogočil nakup hrčice Fifi in mi spremenil življenje v nekaj najlepšega na svetu, zato je ta spis posvečen prav dedku Borisu.

HVALA TI, DEDI, ZA
TOOOOOO!!!

EVA PODKRIŽNIK, 4. C

Miha, ptičja hišica in muc

Med zimskimi počitnicami je Miha šel k dedku v Kočevje. Z njim sta naredila ptičjo hišico. Postavila sta jo pred hišo. Vanjo sta nasipala ptičjo hrano. Kmalu so prileteli trije ptički. Začeli so jesti, ker jih je zelo zeblo in bili so lačni.

Miha je užival z dedkom. Skupaj sta opazovala, kako ptički jejo ptičjo hrano. Naslednje jutro je prišel sosedov muc Jožko. Miha ga najprej ni prepoznal, ker je imel on prav takega. Dedek mu je povedal, da ta muc ni njegov, ker ima rjavo piko sredi čela. Miha se je spomnil, da bi naredil snežnega psa. Z dedkom sta pripravila eno veliko okroglo kepo, štiri podolgovate malo manjše kepe, eno malo okroglo kepo in kepo v obliki strašnega psa. Naslednje jutro je Miha videl muca, ko je prihajal do njegove hiše. Muc ni bil pripravljen na psa, zato se je tako prestrašil, da je kar skočil malo nazaj in se začel tresti.

Miha je zdaj vsak dan opazoval, če bo maček spet prišel preganjat njegove ptičke. Čez teden dni je Miha vedel, da je muc Jožko našel druge žrtve in ne bo njemu nič več nagajal. Miha je užival, ko je lahko skrbel za ptičke. Konec počitnic je Miha objel dedka in se poslovil od ptičkov.

Aljaž Vidmar, 4. c

POŠAST, KI POJE

Nekoč je živela velika pošast, ki je oboževala petje. Zato je tudi sama poskusila peti. Pela je tako grdo, da so se vse živali začele smejati. Smejala pa se ni mala pošast. Stopila je k njej in jo objela. Rekla ji je: »Lahko te naučim peti. Naučila sem že veliko otrok, pa tudi svojo mamo in očeta.« Takoj je opazila, v čem je problem pri njenem petju. Pošast je vsak dan prihajala na dopoldanske in večerne vaje in vadila petje. In vadila je tako dolgo in vztrajno, da so priredili mali koncert. Obiskovalci so bili navdušeni nad petjem velike pošasti. Navdušeno so ji ploskali in se ji tudi opravičili. Vsi so bili srečni zanjo.

Gal Mrhar, 4. c

SONCE

Sonce je oranžno.
Oddaja svetlobo.
Je moč energije
in lepe vizije.
Nebo zažari
in vse zaživi,
rože dišijo
in morja šumijo.
Sonce je res lepo.
Kot raj.

Žana Pavlin, 5. c

Zgodba o konjičku, ki je šel v svet

Nekoč je živel žrebička po imenu Bela. Nekega dne se je odločila, da bo zapustila hlev in odšla v svet.

Zvečer je pokukala po hlevu in se prepričala, da oskrbnik ni popravil zatiča. Zjutraj je odrinila vrata hleva in pobegnila iz hleva. Iskala je, kam bi se skrila, da bi naslednjega jutra nadaljevala pot. Našla je votlino, kamor se je skrila in zaspala. Naslednji dan je ugotovila, da ni daleč od kmetije, ker je zaslišala hrup, ki so ga povzročali oskrbniki, ki so jo vsepovsod iskali. Poskušala je pobegniti kar se da daleč stran. Na poti je srečala petelina, ki jo je spraševal, kam gre. Najprej mu ni hotela nič povedati, ker se je bala, da bo vse skokodakal gospodarju. Ko pa ji je obljubil, da ne bo nikomur nič povedal, mu je priznala, da hoče videti svet. Petelin jo je potem vprašal, če se ji lahko pridruži na potovanju. Malo je pomislila, potem pa ga je povabila s seboj.

Prepotovala sta kraje ob Jadranskem morju in obiskala pingvine na Antarktiki. Po nekaj mesecih raziskovanja sveta sta že malo pogrešala dom. Vrnili sta se v domači kraj in tam tudi ostala. Samo včasih sta v sanjah potovala po daljnih deželah.

Eva Lana Meršol, 4. b

PIKA IN POKA

Pika in Poka sta skokici, zelo sta barvni, poskočni, radi potujeta in raziskujeta. Prihajata z drugega planeta, ki se imenuje Planetek igračk. Sta sestri in imata očeta po imenu Pop in mamo po imenu Puk. Sestri sta si zaželeli odpotovati na Zemljo, ampak oče jima tega ni dovolil.

Naslednji dan sta šli Pika in Poka na Zemljo. Ko sta prišli v mesto Limbazija, sta šli v zapuščeno hišo. Tam sta živeli in raziskovali kar tri mesece. Pa sta se nekega popoldneva spomnili na njihov Planetek igračk, zato sta spakirali in odšli. Potovanje domov je trajalo dolgo, saj je njun Planetek igračk zelo daleč od Zemlje.
In ojoj ...

Ko sta prišli nazaj, je bil oče Pop tako jezen na njiju, da je ostal kar brez besed. Seveda je bila tudi mama jezna na njiju, vendar je razumela njune želje in njuno radovednost. Bili sta kaznovani. Kazen sta dobili za en mesec, ampak v njihovem Planetku igračk to traja kar sedem mesecev. Pika je bila besna, ker sta bili kaznovani. Vprašala je starše, kaj sta naredili narobe, saj ju je samo zanimalo, kakšno je življenje na Zemlji. Poka pa je bila tudi žalostna, saj sta bila starša razočarana nad njima. Pika in Poka sta odskakljali do svoje sobe jezni ter se odločili, da bosta odšli od doma. Pobegnili sta ...

Pika in Poka sta odšli z razlogom, da bi staršem dokazali, da nista več mali skokici. Nista odšli daleč, samo k sosedovim. Tam sta doma Žik in Žak. Bili so zelo dobri prijatelji, zato sta ju z velikim srcem sprejela. Sestri sta bili na začetku zadovoljni, vendar sta po določenem času začutili domotožje. Zato sta se čez nekaj dni vrnili domov.

Tokrat je očeta in mamo skrbelo še bolj. Nista pokazala jeze in razočaranja, starša sta ju samo objela. Živelii so srečno do konca svojih dni.

Florina Osmokaj, 4. c

LININE PESMI

MUCE

Muce se sem pa tja prekladajo
in se kar malo zbadajo,
včasih pa se leno oblizujejo.

Ko naenkrat se zbudijo,
se ujeti ne pustijo.
A kaj kmalu jih spanec spet
premaga
in se jim ne da do praga.

ODRASLA SEM ŽE

Že na sebi obute imam petke,
ki me spominjajo na prave tetke.
Mudi se mi, saj ura je za ples,
a pripraviti moram še lepotno
zmes.

Hitro tečem po stopnicah,
čez vrata že hitim,
a mama ustavi me,
reče, zdaj pa odstrani vse.

DOMIŠLJJA

Domišljija je takrat,
ko sanjaš o nenavadnih rečeh,
ko nad svojo glavo gledaš
metulja,
ki brska po smeteh.

Ko pred tabo priteče samorog
in te iz domišljije zbudi pedagog.
Jezzen si nanje in spet se vrneš v
sanje.

Lina Zupančič, 5. a

Krokomela

Nekega dne sta odšla kamela in krokodil na sprehod. Naenkrat sta se začela tresti. Bil je potres. Skale so padale. Nekatere so padle na krokodila in kamelo.

Ko je bilo tresenja konec, je bila pod kamni le ena žival. Bila je Krokomela. To je bila žival s krokodiljim telesom, z grbami in kameljimi nogami. Živela je v vodi in na kopnem. Druge živali so s čudnim obrazom odreagirale, spraševale so se, kdo je ta žival, in se na skrivaj smejale tej grdoti. Hodila je kot raca brez dveh nog. A sčasoma se je njena hoja popravila. Vse živali so se lepo in prijazno družile z njo. Krokomela je bila najbolj priljubljena žival. Ta žival je znala celo plavati, plesati balet, peti opero ... Priredila je predstavo. Povabila je svoje prijatelje in prijateljice: leva, tигра, noja, opico, psa, mačko, miši, kamele, krokodile, kače, ribe ... Pela je, plesala, plavala ... Vsi so bili navdušeni. Ko je bilo predstave konec, so vsi pet minut ploskali in vriskali. Vpili so, da si želijo še enkrat videti njen nastop. Zaplesala je še enkrat. Prišel je čas razmnoževanja. Dobila je mladiče. Bili so zelo srečna družina, ker so ustvarili novo vrsto živali.

Lana Šutar, 5. b

Svet je prijatelj

Prehodil si celo dolžino sveta,
a nisi našel niti enega prijatelja.
Nisi vedel, kaj bi storil, saj sam
s sabo nisi nič imel. Sanjal si,
da pride s konca sveta, morda
prideta celo dva. A žal se ti ta
želja ni uresničila, vendar si
ugotovil, da sta s svetom lahko
prijatelja.

Tinkara Novak, 4. a

Ne smeš!

Ne smeš kaditi, ker to ni dobro
za tvoje zdravje. Odvisen lahko
postaneš tudi od alkohola, drog
ali od tehnologije. Če čutiš, da
nečesa ne moreš prenehati
delati, ODNEHAJ TAKOJ!!!

Trina Cedilnik in Mia Jenič, 5. b

Moj najbolj smešen dan

Moja babi in jaz se veliko smejiva. Ko med počitnicami pridem k njej na kmetijo, se močno objameva. Zelo dogo se ne vidi, ker živi v Sanskem Mostu.

Babici sem med počitnicami pripovedovala, kaj sem doživela v šoli. Potem sva dali kravam jesti in odšli delat kosilo. Po kosilu sem brala knjigo. Ker sem postala žejna, sem se odpravila pit. Nisem gledala pod noge in stopila sem na copat. Spodrsnilo mi je in padla sem. Z babi sva se začeli smejati.

Včasih pride k mojemu dedku in babici še soseda in se skupaj nasmejimo. To leto sem ostala med novoletnimi počitnicami pri babici šest dni. Pihal je močan veter. Bali smo se ga. Z babico sva delali veliko stvari. Uporabljala sem tudi sito. Imeli smo tudi praznovanje sv. Nikolaja. Prišlo je veliko gostov.

Ko bom odšla naslednjič k babici, bomo odšli v gozd in na njivo, kjer mi bo babica zopet pripovedovala, kako je bilo, ko je bila moja mamica majhna.

Pri babici in dedku mi je zelo lepo. Zelo se veselim, ko pridem k njima. Komaj čakam, da se z babi spet vidi, saj se bova spet veliko smejali.

Milica Božunović, 5. b

Sočka

Nekoč se je izvalila sova z napako. Odraščala je drugače kot ostale živali njene vrste. Skotil se je tudi maček z isto napako. Nekoč sta se srečala in zaljubila. Skrivala sta se, saj ju je bilo sram.

Nekega dne je sova ugotovila, da bo imela mladiče. Izvalila je dva sočka. Ko sta hodila v šolo, so se sošolci norčevali iz njiju in jima skrivali stvari. Bila sta uspešna pri pouku. Bila pa sta zelo žalostna in brez prijateljev. Nekega dne je čuk Mojzelj vprašal, če bi bili prijatelji, ker je bil tudi on brez prijateljev. Skupaj so prebili vsako prosto minuto. Izkazalo se je, da se je čuk družil z njima, ker ga je za to prosila učiteljica. Takrat sta Sočko in Sočka zbežala od doma v oddaljeno džunglo.

Tam sta živela in tam je nastala nova najštevilčnejša vrsta daleč naokoli. Naredili so lasten tabor in šolo. Živeli so nemoteno in brez sovražnikov.

Mark Julij Papež, 5. b

VESELI PETEK

Petek je dan, ko se močno veselim,
ker lahko končno šolske skrbi
spustim
in v soboto dolgo spim.

Ko pridem domov,
lepo napišem nalogo,
potem pa nahiranim še lačno
stonogo.

Zdaj grem z barvami krakat
in se z mojo mačko crkljat,
potem pa še na kolo
za zdravo telo.

Gresta mimo petek in sobota,
v nedeljo spet hitim,
da zjutraj šole ne zamudim.

Eva Podkrižnik, 4. c

KRUH

Kdor se napoka toplega kruha,
postane muha,
njegova žena je gluha,
potem kakor bik puha,
ta izgubi lepo obliko trebuha,
se naredi lenega potepuha,
ta vroč bo kot topla juha,
se spremeni v pravega debeluha,
s trebuhom puha,
se naredi debelega kot kakšna muha,
ne izgleda več kot lahka muha,
ve, da pek dobro peče in kuha,
ne rabi toplega kožuha,
mu paše tudi juha,
nima več malega trebuha,
običajno na koncu bruha.

Učenci 5. c

Planet Zemlja

Se svet vrti
kot čas hiti,
hitro beži
na tej srečni Zemlji.
Vsi mi ljudje
izkoriščamo dom,
bogastvo doma,
je srečen, kdor ga ima.
Zemlja kot mama
daje življenje,
izpolnjuje nam želje,
vse tiste majhne in velike,
dela občutke, veselje in strah,
Zemlja je zelen grah,
okrogla, bleščeča, še dolgo
živeča.

Živali in rastline,
vse kmalu pogine,
spreminjamo svet,
čeprav je v njem
res lepo živeti.

Čuvajmo vodo,
rastline, živali,
naj vsakdo živi,
kar si najbolj želi.
Zemlja planet
je čudovit svet,
čiste vode
in zelene gore,
Zemlja planet
je čudovit svet.

Zemlja bogata z morjem,
vodami in vulkani,
veliko vode,
največje je morje,
prelepe ribe in zakladi,
vse to se zgodi pomladi.
Ko pa pride zima,
ti huda pot,
če ne greš domov,
ježek, ki ti kima,
pravi: Pojdi domov,
saj nikjer ni tako lepo
kot doma.

Bodi za darila vsa vesel,
tudi za pesem, ki ti žari,
tudi ko te več ni,
upoštevaj ljudi, ki so pravi zate.
Pomembno je prepoznati
prijatelja,
ki s tabo stopi tja,
kjer pričakuješ ga.
Stvar ni tisto,
kar te gradi ali spremeni.
To si ti sam in tvoj
čaroben svet sanj.

Pia Jovanovič, 5. c

Zildrator

V starem japonskem gozdu je živel stvor po imenu Zildrator. To je bilo čudno in kopensko bitje s telesom medveda, ki je bilo pokrito s perjem, in s kljunom, iz katerega so moleli ogromni zobje. Imel je tudi račje noge in ogromne medvedje tace, na hrbtu pa par kril. Nekega dne je prišla Škrlatna Luna. Vsi prebivalci bližnje vasice so se poskrili. Vsako leto je imel Zildrator navado, da je prišel ob Škrlatni Luni. Prihajal je takrat, ker so se njegove moči takrat aktivirale. Zildrator se je prehranjeval s človeškimi dušami, ki jih je dobil le ob Škrlatni Luni. Vsi vaščani

so pripravili svoje pasti in obrambo. Ko je Zildrator prišel, je sprožil prvo past. Iz ene od lukenj so zletele strupene puščice. Zildrator je padel po tleh in par mož je stopilo zraven. Takoj so ugotovili, da se je stvor pretvarjal in začeli bežati. Zildrator pa je bil pameten in je poletel. Enega po enega jih je zagrabil in jih odnesel v svoj brlog. To se je dogajalo kar štirideset let, dokler v vas ni prišel mojster Vutior. Mojster se je ukvarjal z izganjanjem temnih magij. Spet je prišla Škrlatna Luna. Ko je prišel čas, je Zildrator raztreščil glavna vrata in zarjovel, kot zna le on.

V tistem trenutku je mojster iz žepa potegnil čarobni kristal za uspavanje. Vrgel ga je v pošast. Zildrator je v hipu padel v globok spanec. Odnegli so ga v mojstrov šotor. Tam so ugotovili, da ga je obsedel zlobni duh Nemesis. Mojster je, kot bi mignil, Nemesisu ujel v draguljni obesek in ga privezal na ogromno hobotnico, ki je varovala obesek. Zildrator je nato živel normalno živalsko življenje.

Teo Frantar, 5. b

DVA VIOLINISTA

Živela sta dva violinista. Veliko sta vadila, a nekaj ni bilo čisto v redu. Pri vsaki noti sta se zmotila, zato sta jih morala večkrat ponoviti. Bližal se je nastop. Vsi so se že zelo veselili. Dva violinista pa sta zaigrala najlepšo skladbico. Občinstvo je močno zaploskalo. A učiteljica violinistov ni bila zadovoljna. Odločila se je, da bosta tekmovala. Ko sta začela, sta se hitro zmotila. Bila sta zelo jezna. Note sta vrgla na tla in začela bežati. Učiteljica se je razjezila in tekla za njima. Rekla jima je, da sta izpisana iz glasbene šole. Bila sta zelo žalostna. Violini sta pustila pri učiteljici in šla domov. Odločila sta se, da bosta hodila na flavto. Skupaj sta naredila sprejemni izpit. Prvi dan sta vadila pesem Kuža pazi, potem sta se naučila še Čuk se je oženil. Odlični glasbili sta izbrala.

Učiteljici pa je bilo ime Irena. Zelo je bila prijazna. Po enem letu sta že znala zaigrati Lepo Anko. Imela sta nastop, ki je bil čudovit. Po nekaj letih sta šla na tekmovanje. Zaigrala sta pesem. Jakob je prišel na prvo mesto, Tim pa na drugo. Tim je bil ljubosumen na Jakoba, zato se je izpisal iz glasbene šole. Ker je bil Jakob žalosten, se je tudi on izpisal. Vpisala sta se na košarko. Imela sta jo trikrat na teden. Zelo sta se zabavala. Njuna ekipa se je imenoval Zmagovalci prvenstva. Bližalo se je prvo tekmovanje. Vsi so se že zelo veselili. V njihovi ekipi je bilo pet tekmovalcev in še nekaj tekmovalcev je sedelo na klopi. Zmagala je njuna ekipa. Skupaj sta osvojila veliko pokalov in srečno živela do konca svojih dni.

Selma Riosa Šehić, 3. d

MOJA INDIJA KOROMANDIJA

Zjutraj vstanem,
si zobe umijem in zajtrk pojem.
Si torbo nadenem in v šolo zdaj grem.
V šoli se učimo tja desno, tja levo,
se iz zvezkov učimo in domov pohitimo.
Doma je na mizi kosilo narejeno,
potem pa zvečer v posteljo gremo.
Ponoči se v sanjah v domišljijo ozremo,
nato se zbudimo in novi dan začnemo.
Špela Zupančič, 3. b

Moja Indija Koromandija
je velika in debela,
okrogla in vesela,
polna sladkarij in čenčarij.

Tam pa vedno je snega,
smeha in rajanja.
Tam nikoli ti ne zmanjka
sladkarij in sladoleda.

Tam učitelji se učijo,
berejo in pišejo.
Otroci pa norijo
in po stenah rišejo.

Ivana Filip, 3. b

Zame je Indija Koromandija
taka,
kjer me nobeden ne čaka.
Kjer v drevesih pristanem in tam
dolgo ostanem.
Ko pa pridem na vrh sveta,
vidim zvezde neba,
kjer so kite na drevesih in fige
na peresih.

Ela Dragan, 3. b

Moja Indija Koromandija
drugačen je svet,
v njem misli oživijo in zbistri se
pogled.

V njej slona dobiš, če si ga le
želiš.

Polna je smeha, veselja in plesa,
za nas otroke sveta nebesa.
Dežela je ta nešteti imen,
v katerih se skriva nešteto
otroških plamen.

Indija Koromandija kot taka k
sebi me vleče,
zame, otroka, je tam obilica
sreče.

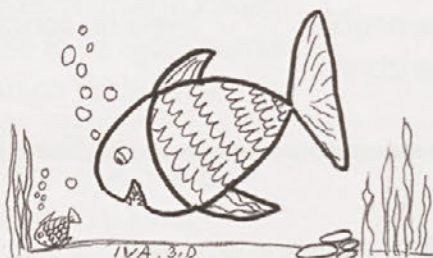
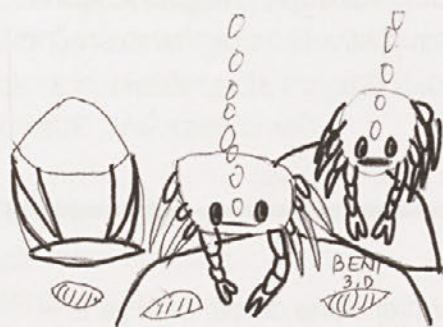
Lija Izabela Nograšek, 3. b

SANJAČ MIHA

Nekoč je živel deček po imenu Miha, ki je hodil v otroški vrtec Deteljica. Nekega dne so odšli na sprehod, da bi si ogledali drevesa. Videli so, kako drevesa izgubljajo liste. Ko je Miha to opazoval, so se mu drevesa zasmilila. Ves čas je razmišljal o tem. Kasneje ga je očka prišel iskat v vrtec, mamica pa je v tem času kuhala kosilo. Zvečer so skozi okno opazovali zvezde. Miha je postal utrujen. Objel je mamico in očka, nato pa odšel v posteljo. Ponoči je sanjal, da je krokodil pojedel sosedov avto. Krokodil se je začel plaziti po mestu. Šel je tudi v pekarno in pojedel vse krofe. Ko je prišel iz pekarne, je pojedel še 20 kant za smeti in pet klopi. Proti jutru se je Miha zbudil čisto prestrašen, ker je mislil, da je vse res. Stekel je v spalnico k mami in očku ter se k njima stisnil v varen objem.

Nika Kovačič, 3. b

MOJ HOBI

Sem Klara. Moj hobi je igranje prečne flavte. Obiskujem jo prvo leto. Moja učiteljica je Ana Mlakar. Imela sem že dva nastopa. Dobro se počutim pri njej. Za vajo mi ne da preveč. Je prijazna, včasih tudi malo huda. Jaz pa obvladam flavto. Po vajah grem domov in se veselim. Postati želim prava flavtistka.

Klara Nograšek, 2. d

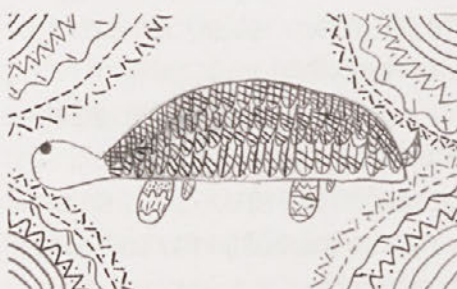
NAJBOLJŠI CIGANSKI MUZIKANT

V sklopu mednarodnega projekta RISE opravljamo različne dejavnosti – izobraževanja za učitelje, delavnice za učence, obisk lutkovne predstave, literarni in likovni natečaj ... V projekt smo stopili tudi učenci in učeča učitelja 1. A razreda.

Lutkovna predstava Najboljši ciganski muzikant je potekala v sredo, 6. 3. 2019, na OŠ Drska. Čemu, zakaj ravno ta predstava? Predstava je namenjena otrokom, da spoznajo drugačno kulturo, nekaj novega. Doživeli so nekaj novega, nekaj drugačnega. Vsi otroci so uživali.

Imeli smo se super, saj smo izkoristili lepo dopoldne za sprehod, ogled okolice in novo dogodivščino. Upamo, da bodo vse nadaljnje dejavnosti tako zanimive in drugačne. Radi imamo izzive.

1. A

Odperti razbojnik

Nekoč, pred davnimi časi, je živel razbojnik Bimbldap. Živel je v vedno odprti jami. Ta razbojnik je bil zelo odprt. Za vse, ker je ukradel, je povedal policiji. Tudi v njegovem brlogu ni bilo nič drugače. Imel je odprto omaro, odkrito posteljo, odprte škatle, še plašč je imel vedno odpet. Za vse to je bil najbrž kriv padec na glavo v njegovem otroštvu. Nekega dne je Bimbldap srečal razbojnika, ki je bil drznejši od njega. Ime mu je bilo Dudelj. Spoprijateljila sta se in kmalu

postala najbolj iskana razbojnika v mestu. Nekoč ju je policija ujela in odpeljala v zapor. Za Bimbldapa so se začeli hudi časi. Za kosilo je v zaporu dobival le pol skodelice gobove juhe in nekaj mlečnega pireja. Najhuje zanj pa je bilo to, da so bila vrata zaprta.

Razbojnika sta se odločila, da bosta pobegnila. In res, uspelo jima je pobegniti. Sicer nihče ne ve, kako sta pobegnila, pa vendar se je to zgodilo.

Bimbldap je po tem dogodku sklenil, da ne bo več ropal, saj je videl, kako grozno je v zaporu. Odločil se je, da bo kuhal. Tako je ustvaril odprto kuhinjo. Pekel je pice, hamburgerje, pomfri, dunajske zrezke in ostale dobrote. Ko je bil še posebno dobre volje, je goste peljal na ogled svoje podzemne jame. Namesto z ropanjem je od tedaj dalje služil s peko. In tako je Bimbldap živel srečno do konca svojih dni.

Martin Kolarič, 4. b

Pajkoveverček

Nekega dne se je rodil Pajkoveverček. Njegova mama je bila veverica, njegov oče pa pajek. Imel je velik košat rep in šest tenkih nožic. Bil je črnorjave barve in velik kot zelo majhna veverica ali pa kot zelo velik pajek. Znal je silno dobro plezati in imel je zelo dobro ravnotežje. To je podedoval po mami. Znal je tudi plesti pajčevino in za kosilo si je ujel muhe. Videl je tudi vsak želod, ki je visel na drevesu. Skupaj z mamo in očetom so živeli v lepi, majhni, lepo okrašeni hišici. Nekega lepega pomladnega dne sta ga mama in oče poslala v gozd, da se nadiha svežega zraka. Veselo je hodil po gozdu in v daljavi zagledal skupinico živali. Zdelo se mu je, da ga bodo sprejeli v igro, a je mislil narobe. Ko je prišel zraven, so ga vsi gledali zgroženo. Vprašal jih je, kaj je narobe,

a mu niso hoteli odgovoriti. Nato je nekdo rekel, da ima verjetno nenavadne starše. Pajkoveverček je odgovoril samo, da ima za mamo veverico in za očeta pajka. Vse živali so se začele hihitati. Potem je Pajkoveverček vprašal njih, kakšne starše imajo. Rekli so, da so njihovi starši iste živalske vrste kot oni. Pajkoveverčku se je to zdelo zelo nenavadno, saj tega še ni slišal. Vsi so ga začeli zafrkavati, da je čuden. Nastal je prepir in vsi so vpili eden čez drugega. Na eni strani je bil Pajkoveverček, na drugi strani pa zajec Milko, kravica Katka, petelin Koko in medvedek PU. Kmalu za tem se je medved zamislil. Menil je, da je Pajkoveverček užaljen, in je šel k njemu. Postala sta prijatelja in sodelovala skupaj. Potem so se začeli loviti. Za kravico Katko je bil potok. Tekla je nazaj, zato

ga ni videla. Spotaknila se je ob kamen in padla v deroč potok. Tok je bil zelo hiter in kravica se ni znala rešiti. Nihče ji ni znal pomagati, razen Pajkoveverčka. Splezal je na drevo, odtrgal vejo in šel k potoku. En del palice je vrgel v potok, en del pa je obdržal v rokah. Katka je takoj prijela palico. Ta naš mali pogumnež jo je potegnil iz potoka.

Vsi so spoznali, da je dobro imeti prijatelje, ki ti rešijo življenje. Prva je zbrala pogum Katka in se Pajkoveverčku opravičila za prejšnje besede. Nato so vsi ponovili za njo. Skupaj so se igrali raznorazne družabne igre. Nato je Pajkoveverček povabil vse nove prijatelje na slastno pojedino k njemu domov. Lepo so se imeli ves dan.

Neža Zajc, 5. b

Every nation

| Abbey |

Every nation, culture is different in their own way,
every tradition is unique and has something to say.
But that's not the problem that we are facing,
it's not difference it's equality that we're not embracing.

We are told that one gender is better than the other,
it seems it's just one stereotype one after another.
Do we have to judge people whether they're gay or
straight,
can't we just love everybody and stop all the hate.
Men, women or any of a kind,
every gender is the same just differently defined.

We change the world for better or worse every day,
but there are so many people that still have something
to say.

Why can't we live life the same everywhere,
we should do or be able to go anywhere.

There is so much negativity it keeps getting tougher,
wars are happening and so many people suffer.
We fight for the things that we don't even choose,
but what's the point, in the end, we all lose.

We're all for one and one for all,
let's fight for what's needed and let's stand tall.
Let's have some courage and make sure we're heard,
stand up and turn those feelings into words.

We can't turn back the clock but now we make it right,
we can live our lives and end this unequal fight.
The color of our skin shouldn't divide us apart,
it's not what's on the outside it's what comes from the
heart.

ŠALJIVI NASVETI

| Nika Barbo, 8. c |

Stres lahko premagate tako, da vsak dan kar se da zgrižete nohte, zvečer jih pa namažete s kremo za hitro rast. Ker vam v enem dnevu ne morejo tako zrasti, naslednji dan pogrižete nohte na nogi in ta postopek ponavljate dnevno.

Pravijo, da psi niso stresne živali. Če ne želite biti v stresu, tecite v krogu in grizite svoj namišljen rep. Pa tudi nasploh lahko oponašate pse. Tecite, skačite, lovite žogico, igračko ali zgrizite najljubše bratove copate.

Kot pravijo, smeh je pol zdravja. Zdrav način življenja je enak načinu nestresnega življenja, zato se veliko smejte in še malo smejte. Pričnite zjutraj, nadaljujte na poti v šolo, ne pozabite na nasmeh med poukom, med spraševanjem in tudi med kontrolkami, saj bo tako svinčnik kar sam od sebe pisal pravilne rešitve.

Nas ljudi vedno veseli oziroma osrečuje, če smo boljše od nekoga ali pa je tisti drugi na slabšem kot mi. Ker svojega najboljšega prijatelja verjetno dobro poznate, si izmislite, da ravno danes pišete tisti predmet, ki njemu

ne gre, vi pa se usedite in opazujte paničnega prijatelja. Koliko časa ga pustite v paniki? No, nekaj sekund pa že. Pazite pa se naslednjega dne, saj on lahko uporabi vašo metodo preprečevanja stresa.

Če pa je vaše stresno življenje na vrhuncu, pojdite po šolskem hodniku (pazite, da vas učitelji ne vidijo) in pred vsako osebo, ki jo srečate (in spet ne pozabite biti pozorni, da ne naletite na učitelje ali delavce šole), naredite tri počepe. Seveda z nasmehom na obrazu. Zakaj se izogibajte učiteljev? Če vas pričnejo oponašati, bodo imeli več energije in mi popoldan več domačih nalog.

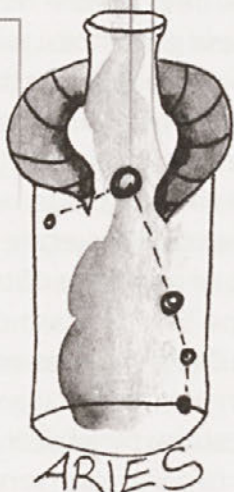
Če ste v stresu zaradi ocen, vam ni treba skrbeti. Ne pozabite – če ponavljate razred, ni nič strašnega. Vsaj snov boste dobro utrdili.

Nasploh veliko pecite in ko vam bo kruh preveč vzhajal, ga pretepate do take mere, da sploh ne bo pomislil, da bi ponovno vzhajal. Pazite pa, da ostane sploh še užiten.

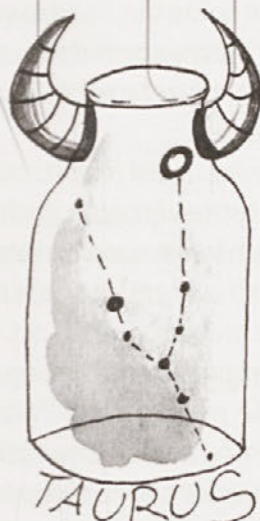
OVEN

Ker si zelo trmastega značaja, boš v življenju marsikaj dosegel, pazi le, da ne boš pozabil na vse prijatelje in ljudi, ki jih imaš rad, saj živiš le enkrat. Pa tudi če se kdaj zmotiš, vedi, da napake vodijo k uspehu.

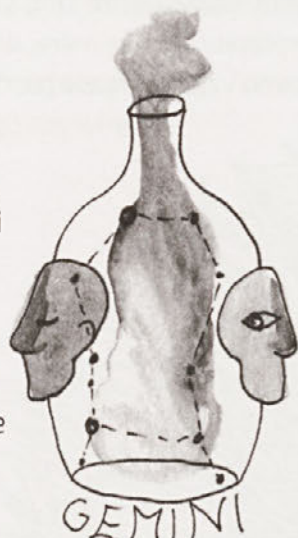
BIK

Tvoja zagnanost ti ne bo vedno v korist, zato boš moral izbirati med stvarmi, ki te osrečujejo. Vendar nikdar ne pusti življenja usodi. Tudi če ti življenje spolzi iz rok, hitro poprimi vajeti. Če pa ne moreš sam obvladovati takega napora, prosi za pomoč ljudi, ki jih imaš rad in te osrečujejo.

DVOJČEK

Našel boš sorodno dušo, s katero boš srečen. Nikoli pa ne veš, kaj ti lahko življenje prinese, zato bodi pazljiv, komu lahko zaupaš. Veliko se smeji in bodo v družbi. Živi življenje najbolje, kakor znaš.

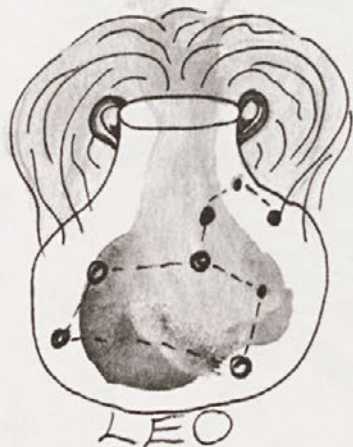
RAK

Ker si zelo zagrizena oseba, te bodo nekateri zmerjali zaradi tvojega značaja. Ne pozabi, da zmerjajo in žalijo le tisti, ki ti zavidajo. Izkoristi sposobnosti, ki jih imaš, in poskušaj nove stvari, saj je to recept za dobro življenje.

LEV

Če še nisi, boš verjetno postal priljubljen saj je to že nekako značilno za tvoj značaj. Vendar nikoli in nikdar ne dovoli, da te kdo spremeni. Ljudje te imamo radi takšnega, kot si, sploh pa se ne oziraj na to, kar porečejo drugi.

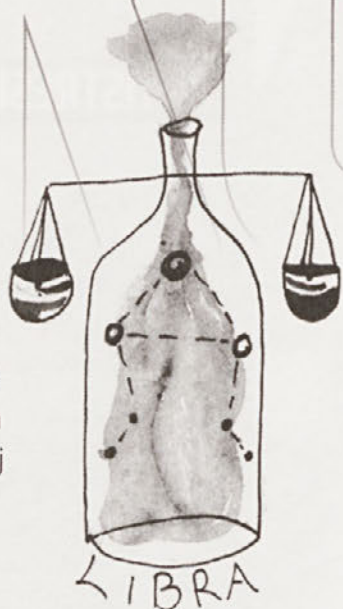
DEVICA

Tvoje obnašanje se razlikuje od drugih, kar ni nikoli slabo. Ko se boš moral odločiti, ali nadaljevati s svojim »stilom« ali ga končati, glej, da se odločiš pravilno, saj bo pot enosmerna. In življenje je prekratko za napake.

TEHTNICA

Si zelo preračunljivega in natančnega značaja. Sam se dobro zavešaš, da v življenju obstajata dve poti (ravna, ki vodi v praznino, in ovinkasta, ki pravi, da vedno za vsakim dežjem posije sonce). Upaj si tvegati, ker se le tako zgodijo lepe stvari in le tako lahko kaj dosežeš.

ŠKORPION

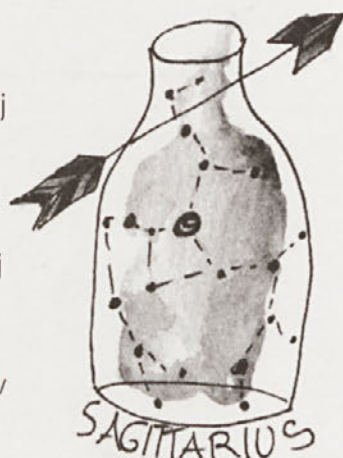
Pazi, da ti tvoj strupen jezik ne uniči zelenih ciljev, dosežkov, prijateljstev ...

Pazi na to, kar imaš, ker je življenje prekratko za žalost. Najdi nove ljudi, povež se, veliko se druži in bodi vedno nasmejan.

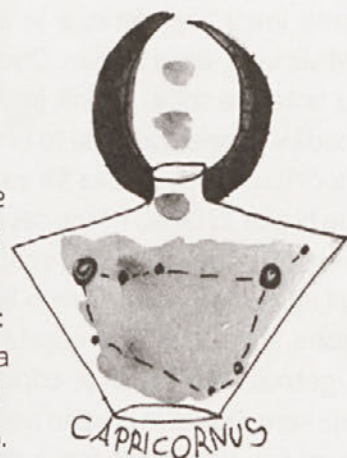
STRELEC

Večkrat boš tarča zmerjanj drugih, sej se jim ne boš znal upreti. Nikoli ne pozabi, da si strelec prav ti in nihče drug. Ne zadržuj se v bližini ljudi, ki jim ne pomeniš prav nič in bi ti brez slabe vesti zarili nož v hrbet. Nikar pa ne postani tak kot oni.

KOZOROG

Večkrat boš z mislimi v oblakih, v realnosti pa izzivov sploh ne boš sprejemal, saj misliš, da je nemogoče, da uspeš. Kot pravimo v košarki: »Na začetku igre je rezultat 0 : 0, žoga pa je okrogla.« Tega nikoli ne pozabi in upaj si početi stvari, ki te veselijo.

VODNAR

Astrologi pravijo, da ribe potrebujejo vodnarje, prav tako vsak človek potrebuje nekoga, ki mu lahko zaupa, se z njim smeji, dela neumnosti ... Glej, da bo pri tebi ta oseba res takšna oseba, ki si jo zaslužiš. Če pa ne bo, se je ne trudi spremeniti, raje si poišči novo osebo, saj ljudje ne moremo spremeniti nikogar, razen sebe.

RIBE

Ribe so enim najlepše živali, spet drugim pa niso nič drugega kot meso in kri. Tako pač je. Tudi pri ljudeh je tako. Nekaterim si najlepša oseba na svetu, spet drugim pa niso ravno všeč. Vendar nič od tega ni pomembno. Všeč moraš biti le sebi, vse drugo pride samo.

ANEKDATE OD TU IN TAM

| Marko Knoll, 7. a |

Ko sem bil majhen, smo hodili na morje v Sharm el Sheikh. Tam je tudi par bolezni, ki niso zelo nevarne, so pa nevšečne in nadležne, zato smo se varovali s čistili, umivanjem rok in zdravili. Neke noči pa sem zbudil starše, ker naj bi me bolel trebuh. Starša sta že zagnala paniko, saj je bil to slab znak. Nista vedela, kaj narediti. Prosil sem ju za piškot in sta mi ga v dvomih dala. Zadovoljen in brezskrbno sem šel naprej spat. Starša pa sta ugotovila, da piškoti pozdravijo vsako bolezen; še posebej pri otrocih.

Med poletnimi počitnicami smo šli na dopust v Skandinavijo. Na Norveškem je znano, da so noči svetle kot beli dan in lahko ob polnoči igraš košarko. Tega se nisem mogel navaditi. Zato sem neke noči šel na kratek sprehod v pižami ob 2.00 zjutraj.

Ob okoli 2.00 zjutraj sem se namreč zbudil. Zavese smo imeli zagnjene, a je bilo še vedno zelo svetlo. Mislil sem, da je že dan. Obul sem se, vzel ključe in šel iz hotelske sobe. Hodnik je bil še temen; na pol sem še hodil v spanju, zato me to ni motilo. Odpravil sem se po hodniku. Vrata so bila še zaklenjena – hvala bogu! Če ne bi bila, bi lahko mirno šel iz hotela in se sprehajal po cesti. Ker me vrata niso spustila naprej, sem se odpravil nazaj po pomoč. Ravno ko sem prijel za kljuko naše sobe, so se vrata kar odprla; kot v kakšnih grozljivkah! Ugotovil sem, da jih je odprl moj oče; spraševal se je, kje sem. Opazil je prazno posteljo. Zaskrbelo ga je, kam sem šel. Velikokrat me je vprašal, kam sem šel, a jaz mu nisem odgovoril. Samo sezul sem se, se ulegel in zaspal.

Moji starši niso vedeli, kaj naj naredijo in kaj naj si mislijo. Naslednji dan smo se temu dogodku smejali, saj se na srečo ni nič slabega zgodilo.

Jaka Pavlin, 7. d

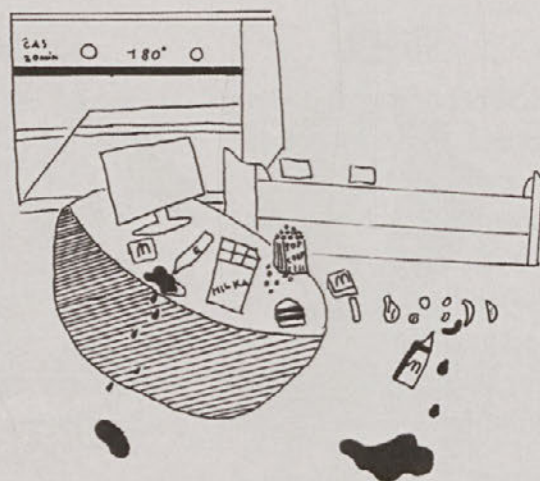
| Tisa Božič, & Lara Borković |

ANTISTRESNI RECEPT

SESTAVINE:

- 1 kg čokolade
- 3 ure ležanja pred televizijo
- kino s prijatelji
- hamburger iz McDonaldsa

PRIPRAVA: Vse sestavine zmešamo v posodi. Pečico prižgemo na 180 stopinj. Pečemo 20 minut. Postrežemo med vikendom ali počitnicami.

Nina Šuklje, 7. d

SESTAVINE:

- 20 knjig smešnic
- 450 kg razrezane literatrive
- 30 dni vikenda
- 200 dni plaže
- 60 ur ležanja v postelji

PRIPRAVA: Zmešaj v vroči čokoladi, nato pa dodaj 40 min zabave in 40 razrezanih zvezkov in učbenikov. Vse skupaj zmiksaj in postrežeš vroče v politrskem kozarcu.

NAJČA, GLASILO OSNOVNE ŠOLE GRM, NOVO MESTO
LETNIK XXIX, junij 2019, št. 1, 2

Uredniški odbor
Širši uredniški svet

novinarji 6., 7. in 8. razreda
JERICA ERŽEK (odgovorna urednica, lektorica, mentorica)
UROŠ STRUGAR (mentor likovnega oblikovanja)
RENATA BLATNIK (izbor prispevkov Male Najče)
RENATA BLATNIK, IRENA STRASBERGAR (likovno oblikovanje Male Najče)
Učenci foto krožka (mentorica: Tina Dović) in arhiv šole
Tomaž Grdin, Studio Enota

Fotografije
Prelom in priprava za tisk

650 izvodov

junij 2019

Osnovna šola Grm
Novo mesto